

Едно лято с 20 момчета

Сара Оклър

ПАН

ТОП
ТИЙН

Та история е
настлива

САРА ОКЛЪР
ЕДНО ЛЯТО С 20 МОМЧЕТА

Превод: Анелия Янева

chitanka.info

Ана и Франки са шестнадесетгодишни.

Ана и Франки са невероятно красиви.

Ана и Франки са страшно секси.

Ана и Франки са най-добрите приятелки.

Но една голяма мъка издълбава пропаст между тях.

Дали ще успеят да я преодолеят и да върнат приятелството си по време на лятната почивка в Калифорния?

Франки безгрижно предлага през всеки ден от ваканцията си там да се запознават с по едно ново момче.

Двадесет дни — двадесет момчета!

Прекрасните плажове на океана ги очакват с безброй забавления — купони, любов и скрити тайни. Но те ще трябва да се справят със собствените си страхове и чувства. Колко променени ще се върнат и ще издържи ли приятелството им на всички изпитания?

*На Алекс, моя прекрасен исполин и пръв
след любимите ми хора по целия широк свят*

ЕДНО

Двете с Франки Перино се оказахме късметлии в онзи ден. Имахме късмет да оцелеем — така казаха всички. Аз се отървах със счупена китка и натъртено коляно, а моята най-добра приятелка Франки — с къс и дебел белег над лявото око, който разделяше веждата ѝ на две равни части. Едната половина отгоре, другата отдолу. Щастие, печал. Сътресение, страх. Преди, след.

Отначало всички ние бяхме късметлии.

След това късметлии останахме само двете с Франки.

Така казаха всички.

ДВЕ

Това се случи преди малко повече от година.

По-точно преди дванайсет месеца, девет дни и шест часа.

А преди тринайсет месеца всичко беше... *съвършено*.

Затворих очи, надвесих се над свещите и отправих молба към тортената фея, към бога на рождените дни или от който там зависеше Мат Перино, братът на Франки и най-добрият ми приятел-момче, най-последно да ме целуне. Това си пожелавах тайно всяка година, още откакто двете с Франки бяхме на по десет, а Мат беше на дванайсет и аз най-неочаквано се влюбих в него.

Както обикновено, Франки, Мат и родителите им — чичо Ред и леля Джейн, въпреки че не бяха наши роднини празнуваха заедно с нас моя рожден ден в задния двор, петнайсетия рожден ден. Когато пеенето, ръкопляскането и духането на свещите най-последно приключи, аз отворих очи. Мат беше точно до мен, съвсем близо, двамата дишахме един и същ въздух. Тилът ми пламна и косата ми настръхна, когато вдъхнах аромата на неговия ябълков шампоан — онзи от зеленото шише, което той задигна от банята на Франки, защото харесваше как изглежда косата му като се мие с него. И в един зареден с електричество миг аз си помислих, че тайното ми желание най-последно ще се сбъдне точно сега, пред очите на всички. Даже нямах време да помисля колко конфузно би било това, когато ръката на Мат, стиснала парче торта, се подаде иззад гърба му и с едно пъргаво движение очерта траектория по лицето ми.

Въпреки че торта в лицето можеше да се отчете като недвусмислен напредък в сравнение с предишния ми рожден ден, когато ме поля с разпенена кола като капитан на отбор, спечелил Суперкупата, все пак някаква част от смисъла на желанието ми изглежда се беше разнесла из въздуха, докато духах свещите. Мислено си отбелязах следващата година да бъде съвсем точна във формулировката, като я подкрепя с неподлежащи на съмнение примери от холивудската класика. След това нададох вик и зарових

ръце във вече обезобразеното сладкарско изделие върху масата за пикник.

Загребах две огромни парчета, отрупани със захарни цветя.

После нападнах.

Нанесох ответен удар.

И хукнах.

Гоних Мат из двора няколко обиколки, докато той не падна на земята, след което с борба ми отне няколко къса от тортата, които после размаза като маска върху лицето ми. Борихме се така десетина минути, търкаляйки се със смях по тревата, а Франки и родителите ни надаваха одобрителни викове, смееха се гръмогласно и мятаха на тепиха още торта и свещи. Когато най-после спряхме да си поемем дъх, от тортата не беше останало много. А ние двамата бяхме покрити от глава до пети със сини захарни пръчици и глазура.

Бавно се заизправяхме, все още превивайки се от смях и неохотно обявихме примирие. Татко ни снима — Мат с ръка през раменете ми, по дрехите и косата ни полепнала глазура и трева, наоколо е топло и розово в светлината на залязващото слънце, а цялото лято се е опнало пред нас. И нямаше никакво значение, че наесен Мат отива в колеж. Щеше да учи американска литература в Корнел, само на час път и вече говореше за нашите неделни посещения с Франки при него.

Когато вълненията около боя с торта най-накрая поутихнаха, двамата с Мат влязохме да се измием. Скрити зад мрежата срещу насекоми на вратата, стояхме мълчаливо пред кухненската мивка, защитени от погледите на останалите в прохладния мрак на къщата. Поглеждах го изкосо, надявайки се тези погледи да не издадат тайните ми мисли, които въпреки усилието да ги озаптя, стигаха много подалече, отколкото си бях позволявала досега.

Зацапаната му черна коса и яркосините му очи ме омагьосваха и заглушаваха разговорите отвън, които звучаха отдалечено и неясно сякаш бяхме потопени под вода. Протегнах лепкава ръка и го заплаших с остатъците от крема и глазурата, само и само да наруша тишината, защото се боях, че чува как бие сърцето ми под тениската. *Туп-туп. Туп-туп. Туп-туп-туп-туп.*

Мат гребна малко сладък крем от протегнатата ми ръка, направи крачка и скъси разстоянието помежду ни, променяйки всичко, което

някога е било или не е било между нас само като повдигна едната си вежда.

— Ана — каза той, прокарвайки захарни пръсти през косата ми, — знаеш ли какво означава, когато някое момче погали косата ти на рождения ти ден?

Не. Точно в този момент нищо не знаех. Не си спомнях защо сме дошли в кухнята, защо сме омазани с торта, защо моят най-добър приятел-момче ме гледа така особено и даже как се казвам. Прехапах долната си устна, за да не позволя на устата да изгърси нещо тъпо, без да е получила разрешение от мозъка, като например: „О, Мат, всичките ми желаниа са сбъднати!“. Усещах как глупостта пълзи нагоре по гърлото ми, стисках здраво зъби, втречена в трапчинката между ключиците му и в парчето синьо стъкло, което носеше на кожена връзка около врата си и се въздигах. И пропадах.

Въздигане.

Пропадане.

Секунди? Часове? Нямах представа. Той си направи тази огърлица преди година от едно триъгълно парче стъкло, което беше намерил по време на семейната ваканция в Занзибар Бей, точно пред калифорнийската плажна вила, която наемат за по три седмици всяко лято. Според Мат червеното стъкло било най-рядко срещано, после идвало пурпурното и след него тъмносиньото. До този момент беше открил само едно-единствено червено парче, от което направи гривна за Франки преди няколко месеца. Оттогава тя не се разделяше с нея.

На мен стъклените късчета ми харесваха във всички цветове — тъмозелените, бебешко светлосините, с оттенъците на водата или прозрачнобялото. Франки и Мат ми ги носеха всяко лято в големи буркани. Сега тези късове стъкло живееха мълчаливо по книжните лавици като замръзнали парчета от океана, който аз никога не бях виждала.

— Ела — прошепна той. Ръката му още беше вплетена в непокорните ми къдри и техните сини от глазурата кичури се увиваха около пръстите му.

— Още не мога да повярвам, че ти сам си направил това — казах за кой ли път. — Толкова е... готино.

Мат сведе поглед към парчето стъкло, а косата му падна пред очите.

— Може и да ти го дам някой ден — каза той. — Ако имаш късмет.

Усмихнах се, а погледът ми беше прикован в синия триъгълник. Страх ме беше да вдигна очи — ако се взрях в неговите, той можеше да се опита... И тогава всичко щеше... И аз може би...

— Честит рожден ден — прошепна той, а дъхът му кацна върху устните ми, топъл и неочакван, подпалвайки ме цялата отвътре. И също толкова изненадващо, колкото дойде и парчето торта в лицето ми, той ме целуна. Едната му омазана с крем ръка се спускаше от косата към тила ми, другата, топла и силна, беше на кръста ми, притискайки ме към него — моите гърди към неговите ребра, моите бедра малко по-ниско от неговите, голите ни летни крака, горещи и тръпнещи. Сдържах дъха си. Така, както бях със затворени очи, устата му имаше вкус на марципан и тютюн с аромат на карамфил и за десет секунди целият ми живот беше събран в тази единствена целувка, в това единствено желание, в тази единствена тайна, която оттук нататък щеше да раздели живота ми на две половини.

Нагоре, надолу. Щастие, печал. Сътресение, страх. Преди, след.

В този едничък миг Мат, досега мой приятел, се превърна в нещо съвсем различно.

Отвърнах на целувката му. И изгубих представа за времето. Не усещах краката си. Бях забравила, че навън ни чакаха да се върнем на празненството. Бях забравила какво става с приятелите, които прекрачат от другата страна. И ако дробовете ми не се пълнеха с въздух ритмично, ако сърцето ми не пулсираше и кръвта ми не течеше по вените без участието на моята воля, бих забравила и за тях.

Можех да остана така цяла нощ, изправена пред кухненската мивка. Черната коса на Мат с ябълков дъх галеше страните ми, сърцето ми биеше щастливо и до самозабрава...

— Какво толкова правите? — извика Франки, трополейки по външната стълба. — Хайде, Ана. Подаръците.

Отдръпнах се от Мат миг преди тя да долепи лице до мрежата на вратата и да надзърне вътре.

— Да, бе, рожденичката — подкачи ме Мат, — какво толкова правиш?

— Идвам веднага, Франк! — И аз се обърнах към него със само-да-си-посмял физиономия. — Само да се преоблека.

— Мога ли да дойда с теб? — прошепна във врата ми Мат и това ме разтърси като ток. Или ме разлюля като земетресение.

Внезапно си спомних всичките ни къпания заедно, докато бяхме още хлапета, преди да сме пораснали достатъчно, за да е опасно. Сега тези спомени ми изглеждаха съвсем различно. Те ме правеха много по-уязвима. Като гола. Лицето ми пламна и отклоних очи.

— Е? — Мат стисна ръката ми, докато Франки се връщаше при останалите.

— Голям късметлия си, че Франки не видя това — казах, без да съм сигурна, че наистина го мисля. — И трябва да си смениш ризата. В твоята стая. Наистина, след...

— Ъхъ — той грабна ръката ми и ме притегли плътно към себе си за нова целувка. Другата му ръка беше на бузата ми, пъргава и настоятелна. Притисна тяло към моето, бедра в бедра, корем в корем, гърди в гърди, като първия път. Долепих се до него, исках тялото ми да обгърне неговото, да увисне като котва на него. Само това ме удържаше да не политна като малко сапунено мехурче, преливащо в цветовете на дъгата.

— Мислиш ли, че ни видя? — попитах, когато най-накрая успях да си поема дъх.

— Не-е — той се засмя, все още стиснал ръката ми. — Не се тревожи. Това е нашата тайна.

Щом се добрах до стаята си, напъхах омазаната с торта тениска в найлонов плик, за да се справя с нея по-късно. Наплисках лицето и косата си със студена вода, но краката ми продължаваха да треперят и едва си поемах дъх. Мозъкът ми, който много подозрително се беше изключил по време на срещата край кухненската мивка, сега внезапно заработи на бързи обороти, засипвайки ме със сценарии и въпроси без отговор за последните близо дванайсет минути и половина:

А сега какво?

Дали това ще убие приятелството ни?

Ами нашите?

Наистина ли ме харесва, или просто се занася с мен?

Това ще се случили отново?

Как да кажем на Франки?

Защо той каза, че това е наша тайна?

В главата ми препускаха някакви скалпени отговори и в края на краищата трябваше да затворя очи и да преброя до петдесет, за да се успокоя. Петнайсет минути, след като светът се преобърна с главата надолу, бяха твърде кратък срок, за да затына във всички „ами ако“ за бъдещето.

Навън, затоплена и замаяна пред празничния огън, запален от татко, прекарах остатъка от вечерта, без да докосна Мат, без да се смея прекалено шумно на шегите му и без да го погледна, страхувайки се, че някой може да разгадае случилото се по израза на лицето ми. Когато огънят се превърна в меко проблясваща жаравица и аз вече бях отворила всички подаръци, дойде време семейство Перино, чиято врата беше точно до нашата, да се приберат у дома. Казах на всички „довиждане“ и „благодаря“ и забих поглед в краката си, когато дойде ред да се сбогувам с Мат.

— Благодаря за тортата — казах. — И за дневника. — Той знаеше колко много обичам своите дневници — също толкова, колкото той обичаше книгите си. Това беше най-хубавият подарък, който някога съм получавала. Е, добре де, вторият най-хубав.

— Честит рожден ден, Ана — отговори той, вдигна ме във въздуха и ме завъртя около себе си в мечешка прегръдка, давайки ми знак с намигване, че ще се видим утре пак, както беше правил хиляди пъти досега. — Напиши нещо за мен в дневника си тази вечер.

За всички останали това си беше старият Мат, по-големият брат и неделима част от триъгълника Ана-Франки-Мат, момчето, което погребваше нашите кукли Барби в задния двор и ни четеше приключенски истории, когато не можехме да заспим. Но за мен той се превърна в някой друг от мига, когато погали косата ми край кухненската мивка. Превърна се в нещо различно. Нещо, което никога вече нямаше да е като преди.

Будна ли си! Есемесът на Мат освети дисплея на телефона ми върху нощното шкафче малко по-късно същата вечер.

Да.

Разбира се, че бях будна. Часове наред след края на празненството сърцето ми не преставаше да бие в бесен ритъм. За сън

и дума не можеше да става.

Да се видим отзад, ок?

ОК, след 5 мин.

Нахлузих един пуловер, измих си зъбите и вързах косата си на хлабава опашка. Посегнах и за очната линия, но реших, че ще изглежда доста странно (и прекалено прозрачно) ако се явя гримирана в задния двор в един през нощта. Затова смених очната линия с блясък за устни с вкус на манго — небрежно, но ефектно.

Ако трябва да съм точна, това не беше съвсем измъкване от вкъщи посред нощ. Искам да кажа, че това си е нашият заден двор и ако горе някой запалеше лампата, можех да се шмугна обратно в кухнята, престорвайки се, че унищожавам остатъците от тортата, оцелели след битката на рождения ми ден.

Мат вече ме чакаше край стълбите, когато минах на пръсти през задната врата. Босите ми крака даже не успяха да докоснат влажната трева, защото той ме дръпна и ме притисна към стената.

— Не спирам да мисля за теб — каза, целувайки ме отново и отново с такава настоятелност и устременост, каквито не бях виждала у него през цялото ни приятелство. Отвърнах на целувките му и увих ръце около врата му, а той притисна устни в моите. Сигурно цялата съм треперила, защото след минута той спря и ме попита дали не ми е студено.

— Не, просто съм... изненадана — отговорих. — И щастлива. И изплашена. — Това беше почти недоловим шепот, но се надявах да изразява всичко, което чувствах в момента. Уплашена да получа онова, което толкова желяех. Уплашена да не нараня Франки. Уплашена да не загубя двамата си най-добри приятели. Уплашена да не разваля всичко, което ние тримата познавахме и обичахме още от деца.

— Аз също — прошепна той, дишайки тежко. — Ана, ти някога...

Преди да успее да довърши обаче върху тревата се очерта светъл квадрат от прозореца в банята на мама и татко.

— Трябва да се прибирам — казах. — Утре?

Той сграбчи ръката ми и ме притисна към себе си, а шепотът му докосна бузата ми.

— Утре.

После ме целуна по врата, устните му парнаха кожата под ухото ми като искра от празничния огън и мястото там гореше дълго след като вече се бях промъкнала в леглото си.

Обади се на следващия ден.

— Здравсти.

— Здравсти — още бях замаяна от срещата в задния двор предишната нощ и от безсънието, последвало целувките.

— Двамата с Франки отиваме за сладолед. Идваш ли?

— Разбира се — отвърнах. — Но, Мат, ние не трябва ли... Искам да кажа ти спомена ли нещо пред нея?

— Не... *точно*.

Дали пък това не означава, че всичко за него не е кой знае какво събитие? И че можем просто да отидем за сладолед, както обикновено, сякаш нищо не се е случило. Като че ли няма да се повтори никога вече.

— Имах намерение да го направя, Ана — продължи той, сякаш четеше мислите ми. — Но тя просто е... моята малка сестричка. А ти си нашата най-добра приятелка. Но сега вече си моята... Искам да кажа... Ние трябва да се грижим за нея, нали разбираш...

А сега съм твоята какво?

— Да, разбирам — казах.

— Не се притеснявай, Ана. Аз ще ѝ кажа, става ли? Само трябва да намеря най-подходящия начин да го направя.

— Добре.

— Обещавах ли? Обещавах ли нищо да не ѝ казваш?

— Не се притеснявай — засмях се аз. — Това е нашата тайна, нали така?

Загубих цял час, докато се наглася, занимавайки се с косата и дрехите си — нещо, което никога не ми беше отнемало толкова време досега. Не можех да овладеем спазмите в стомаха при мисълта, че отново ще видя Мат, от спомена за устните му върху моите и от това как ще кажем на Франки, как ще мине това лято и какво ще се стане изобщо оттук нататък.

Когато най-после отидох у тях, направо се качих на задната седалка в колата на Мат, избягвайки погледа му от страх, че той вече е

казал на Франки. Или пък, че още не е. През целия път двамата не се погледнахме, а Франки бърбеше на предната седалка за предстоящото пътуване до Калифорния и, както изглежда, нехаеше за факта, че миналата нощ светът се беше обърнал с главата надолу. Срегнахме погледи, чак когато стигнахме до „Кастъд ласт станд“ и Франки забрави чантичката си в колата.

— Ей — усмихна ми се нежно Мат. Отворих уста да изрека нещо важно, нещо остроумно и чаровно, но откакто отношенията ни се бяха променили и всяка дума имаше огромно значение, езикът ми беше като вързан.

— Ехо — отговорих тронаво.

Мат раздрънка връзката с ключове и подритна вратата.

— За какво си мислиш — попита, прокарайки пръст по чертата, която пресичаше челото ми.

Преди да измисля нещо по-добро от „За снощното парти и онова зад къщата и защо не млъкнеш и не ме целунеш пак.“, Франки вече се беше върнала и настояваше да направим труден избор между банан със сладолед и фъдж със сладолед.

Предотвратявайки по-нататъшната агония на Франки около избора на сладолед, Мат поръча по един и от двата вида и мелба с карамел за мен, после си поделихме всичко поравно, както правехме винаги.

Когато Франки пяхна голямо парче фъдж в устата на брат си, заливайки се с нежния си смях, ме проряза чувство за вина. До снощи между нас тримата нямаше никакви тайни, освен една, която таях дълбоко в себе си — моите доскоро несподелени чувства към Мат. Сега не можех да го погледна, без да изпитам силна болка. *Моля те, моля те, нека да й кажем.*

— Виж какво — започна Мат. Отново бяхме на стълбата в задния ни двор, бяхме се промъкнали тук, щом всички заспаха. — Нали си съгласна, че трябва да го чуе от мен. Мисля, че е най-добре да й го кажа в Калифорния. До тогава има само две седмици, после известно време ще останем само двамата с нея и ще й разкажа всичко. Така ще може да свикне постепенно с това.

Мисълта, че мога да крия нещо толкова важно, толкова силно, толкова невероятно от най-добрата си приятелка дори, само още ден, беше на път да ме погуби. Никога досега не бях крила от нея такава

изгаряща тайна — тя знаеше всичко за мен. Стоеше до мен при всяка трагедия, при всяко тържество или труден момент. Тя беше до мен, когато в четвърти клас се сдобих с яркозелени шини на зъбите. И в седми клас, когато излязох от тоалетната и минах покрай цялата опашка в стола с пола, втъкната в дупето. Беше с мен и когато двамата с Джими Крос се целунахме на бала в осми клас, а после ни извикаха в кабинета на директора. Рождени дни, мечти, страхове, смехове и мании — всичко беше общо. В главата на Франки имаше подробна карта на целия ми досегашен живот, а в моята — за нейния. Неприятно ми беше, че чувствата ми към Мат, подобно на някое скрито съкровище, не бяха отбелязани на тази карта.

Но Мат беше брат на Франки. Аз трябваше да му се доверя. И когато той взе лицето ми в ръцете си и вдъхна името ми между моите устни, аз си дадох сметка, че ще спазя обещанието си, каквото и да става.

Дните бързо се превръщаха в седмици, двамата с Мат продължавахме, доколкото беше по силите ни, да играем на криеницата „най-добри приятели“ пред Франки и пред родителите си. Колко пъти след някоя семейна вечеря или приятелска среща в съседския двор ми се е искало да прекратя тази криеница и да го прегърна пред всички, за да разберат истината най-после. Вместо това не си позволявах да го погледна или да разговарям свободно с него, за да не се издам с поглед или дума и някой да се досети.

Но никой нищо не забеляза.

За родителите ни и за Франки ние продължавахме да сме най-добрите приятели, както и преди — невинни и неразделни. Единственото, което ме правеше силна през дългите нощи и ми позволяваше да устоя на страха, че всичко се случва твърде бързо, че губя почва под краката си и че всичко ще свърши, щом Франки разбере, бяха кратките мигове насаме, които ни се удаваше да откраднем — когато ставахме „другите“. Успяхме да откраднем по някоя бърза целувка в коридора или да срещнем пълни с отдаденост погледи през масата, когато никой не ни гледа. Виждахме се всяка нощ в задния двор, гледахме падащите звезди и говорехме шепнешком за живота, за любимите си книги, за смисъла в текстовете на любимите ни песни, за старите спомени и за това какво ще стане, когато Франки научи за нас. Всъщност темите ни на разговор не се бяха променили —

бяхме си говорили за всичко това и преди. Но сега в разговорите ни имаше особена сила и енергия. Бяхме нетърпеливи да научим, колкото се може повече един за друг; да уточним всеки детайл през малкото оставащи нощи, преди Мат да разкрие нашата тайна.

Последния ден преди те да заминат, когато всичко беше вече опаковано, тримата отидохме в „Кастъд ласт станд“ за по една прощална мелба. Аз си поръчах шоколадова с мента, Франки взе сладолед във фунийка, а Мат — ягодов шейк. Мат и Франки бяха оживени, предвкусвайки предстоящото пътуване и увлякоха и мен в общото веселие. Аз също нямах търпение да стигнат до Занзибар Бей, до тяхната лятна къща, до плажа, където Мат ще каже на Франки за нас, а тя ще се усмихне, ще се разсмее с глас и ще го прегърне и всичко отново ще бъде идеално като преди.

— Всичко ще бъде наред, Ана, ще видиш — прошепна ми той, когато Франки отиде за още салфетки. — Знам, че всичко много се проточи, но тя е малката ми сестричка — не мога да го преодоля. Трябва да се грижим за нея.

Аз се усмихнах, представяйки си прощалната ни целувка покъсно тази вечер на обичайното ни място зад къщата преди заминаването им на следващия ден.

Пак разделихме поравно сладоледа помежду си, оставяйки само малко за обратния път към къщи. В колата Мат наду до дупка любимия си диск на „Грейтфул Дед“ и двете с Франки запригласяхме, а той свиркаше с уста и лицето му ставаше съсредоточено и напрегнато, докато внимаваше за текста. Държеше волана с една ръка, а с другата тактуваше ту по таблото, ту по бедрото си в ритъма на мелодията — като въображаемо соло на барабаните. Спрях да пея, колкото да лапна още една лъжица от моята шоколадова мелба с мента, но не улучих устата си заради една дупка на пътя, а сладоледът изцапа блузата и цопна в скута ми. Седях на предната седалка до Мат и изобщо не ми пукаше. Само след три седмици моите най-добри приятели щяха отново да са въкъщи, щяхме да помагаме на Мат да си събере багажа за колежа, щяхме да се наслаждаваме на залезите и да очакваме с нетърпение всички споделени дни занапред — остатъка от нашето навеки.

От колоните пак се разнесе припевът и аз започнах да пригласям с пълно гърло „Да-си Джоунс ти по-добре-е-е... внимавай със

скоростта...“. Франки се смееше на задната седалка, Мат се усмихваше до мен, пръстите му тайно докосваха коляното ми, а обедното слънце се беше протегнало щастливо на пътя пред нас.

Заедно. Щастливи. Неделими.

Три сърца в едно.

Неограничени възможности.

А после... мелбата изхвъркна от ръцете ми върху таблото.

Преобръщане.

Крясък.

Удар.

Счупено стъкло.

Воланът се върти бясно.

„Каси Джоунс“ започна да прескача, отново и отново. „Внимавай със... Внимавай със... Внимавай със скоростта-а-а-а.“

Някой стисна ръката ми, заговори ми успокоително, питаше за имената на родителите ми и за телефонния ни номер. „Делън и Карл Раши. Но не им казвайте“, помислих си.

Линейка. Санитари. Носилка.

— Извадих го — извика някой. — Изкарайте момичетата!

— Чуваш ли ме? Можеш ли да си движиш краката?

— За бога, момичета, истински късметлии сте, че сте още живи.

Във фойето на болницата се свих в прегръдката на татко, той ме галеше по косата и тананикаше песен на „Бийтълс“ като едно време, когато бях малка и така прогонваше чудовищата от детското ми въображение. Главата ме болеше, коляното ми беше превързано, а китката ми беше обездвижена и пристегната с бяла лента. Франки, седнала пред мен с притиснати към гърдите колене, беше с подути устни, а на лявата ѝ вежда имаше осем шева като краката на разгневен черен паяк. Седеше съвсем неподвижно — движеха се само пръстите, които непрекъснато потриваха червеното стъкло на гривната от Мат. Затворих очи под луминесцентното осветление и си пожелах едно-единствено нещо за всички рождени дни занапред — да мога да заменя онази целувка край кухненската мивка срещу едно последно чудо.

Мислех си за каранфилено-марципановия дъх на Мат и за любимите му книги, натъпкани във всяко свободно ъгълче на неговата

стая, докато лекарят ни съобщаваше какво е станало. Мат не е бил невнимателен шофьор; той просто е имал дупка между двете сърдечни камери, едно мъничко несъвършенство, останало скрито цели седемнайсет години до момента, в който се връщаме от „Кастъд ласт станд“, когато беше решило да се покаже на бял свят. Разбира се, те използваха по-подходящи медицински термини, докато обясняваха всичко това на Ред, подавайки му найлонов плик с нещата на Мат. Часовник. Портфейл. Тениската със знака на баскетболния отбор на университета в Сиракуза, която носеше този ден. Но аз знаех какво означава всичко това. Разбрах го, още когато Ред започна да крещи, а леля Джейн рухна в ръцете на мама, още когато свещеникът на болницата пристигна с извита надолу уста и отрепетирано съчувствие в очите.

Мат — синът на Ред и Джейн, братът на Франки, *моят* Мат беше починал от разбито сърце.

Тогава всичко, което до този момент беше имало значение и смисъл за моето съществуване просто... изчезна. Чувствах се като под вода, виждах как нещата се движат забавено, без звук или каквато и да е връзка помежду си, без чувства, без тревоги. В този миг земята можеше да спре да се върти и аз нямаше да ѝ обърна внимание.

И тя *наистина* спря.

Сигурно са оставили Ред, Джейн и Франки да се простят с него, но аз не си спомням това.

Мама и татко сигурно са звънели на роднини, приятели и погребални агенции, но аз не си го спомням.

Сигурно е имало медицински сестри, съболезнования, документи за донорство и термоси с кафе, но аз не си спомням нищо от това. Не и нещо, което да има смисъл.

Не си спомням дори как съм се прибрала у дома. В един момент сякаш бях под водата, докато седях в твърдия пластмасов болничен стол, а в следващия вече се намирах в собственото си легло и през затворената врата се дочувах приглушените гласове на родителите ми на долния етаж, прекъсвани от постоянното звънене на телефона.

Трябва да съм заспала, защото го сънувах. В съня ми той ми даде огърлицата си със синьото стъкло и гривната с червеното стъклено парче на Франки.

— Трябва да се грижим за нея, нали? — каза. — Аз ще ѝ кажа.
Няма как иначе.

Зная.

И когато той ми се усмихна, аз му обещах. Обещах му да я защитавам и да я пазя.

Обещах му нашата тайна да си остане неразкрита, докато свят светува.

И ще изпълня обещанието си.

ТРИ

Опънатата по корем върху новия пурпурен юрган на Франки, облечена в тишърт и гащи за йога, чета вече за трети път интервюто с „Хеликоптер пайлът“ в списание „Ролинг стоунс“.

— Конячено червено — Франки затваря гланца за устни и гледа с възхищение отражението на нацупената си муцка в огледалото на тоалетката. — За теб обаче може да е доста тъмно — продължава, подавайки ми гилзата, — но все пак го пробвай, ако искаш.

Няма нужда да го пробвам. *Наистина* е тъмно за мен. Кожата ми е толкова бяла, че даже има синкав оттенък, ако не броим ония деветнайсет лунички, които ненавиждам и които устояват дори на цитрусовия пилинг, ексфолиращите трици и лентите за почистване на порите.

— Моля те, Франки — аз отново отгръщам началната страница на интервюто. А всъщност би трябвало да съставяме списък с необходимото за лятната ваканция и да планираме всички онези вълнуващи неща, които ще правим в Калифорния през следващия един месец. Но вместо това цял час наблюдавам как Франки се труфи, перчи и кокошини пред огледалото. — Отказвам да се контя заради това.

— Че кой се конти? — пита тя. — Аз просто... О, я стига, Ана!

Франки използва всеки повод, за да се наконти: стягане на багажа за лятната ваканция, ходене на кино, пазаруване в кварталната бакалница, даже такива изключителни събития като изхвърлянето на боклука. Дори Земята да излезе от орбитата си поради изкривяване на пространствено-времевия континуум; дори Северна Америка внезапно да се наклони към Европа със скорост, наполовина на светлинната и всички къщи, заедно с пластмасовите розови фламинго на поляните пред тях и хорските кучета да се сурнат в океана — *тю-тю-ю-ю-ю!* — даже тогава Франки ще рече: „Я чакай малко, Ана! Виж дали имам нещо между зъбите!“

Франки винаги е била по-привлекателната от нас двете, даже когато майките ни обличаха в еднакви пастелни летни рокли или в

еластични джинси на ромбове. Въпреки това тя приема този факт очарователно, с леко притеснение и дори неудобство.

Миналата година, когато шокът от смъртта на Мат попремина и Франки престана да го вика, застанала пред вратата на неговата стая, тя се изолира от останалия свят в нещо като пашкул на какавида, самотна и нестабилна. Спря да говори — на своите родители, на моите родители, даже на мен. Не че това ми пречеше кой знае колко. Понякога се чудех дали няма да загубя и двамата си най-добри приятели само заради едно разбито сърце. Но когато през есента започна новата учебна година и тя се появи, метаморфозата беше пълна — беше се превърнала в една току-що напуснала пашкула пеперуда, която вече не плачеше, харесваше момчетата, носеше бляскав грим и тайно пушеше марлборо лайт на прозореца в стаята си.

Сега, където и да отидем, Франки се появяваше като една зашеметяваща черна дупка и според Петата теорема на квантовата физика и красивите момичета привличаше цялото внимание към себе си.

— Последно, искаш ли го, или не, Ана? — попита тя.

— Или не. Много е тъмно за мен.

— Твоя си работа — тя притисна устните си една в друга, попи ги с книжна кърпичка и ги потупа с пухче прозрачна пудра.

Комбинацията на Франки. Съвършено положени блестящи сенки за очи, френски маникюр, коса в моден тъмнокафяв цвят с червени кичури, които се вееха около брадичката ѝ и проблясваха. Но да срещнеш в едно и също изречение „Ана“ и „блясък“ беше просто невъзможно. Моята коса е къдрава и прилича на купа сено, ако не съм ѝ сложила достатъчно гел. Последният път, когато положих някакви допълнителни усилия за външния си вид, освен обичайните хигиенни и хидратиращи процедури и направих опит да събудя дивата в мен, беше по времето, което прекарах с Мат. Сега гримовеите ми лежат в най-долното чекмедже на шкафчето в банята под дебел слой розов искрящ прах.

— Ти едно време харесваше тези — продължаваше Франки, измъквайки едни по-светли сенки за очи. — Ето, пробвай ги — „Гневна луна“. В тях имаше някакви кристали, или нещо от този род.

Аз само свих рамене и отново се съсредоточих върху снимките на самозвания талисман на „Хеликоптер пайлът“, Въздушния

китарист, докато тя беше на път окончателно да се побърка, трескаво смесвайки различни нюанси сенки за очи върху ръката си с помощта на тампона за грим. Не мога да я виня. Тя не знаеше за нас с Мат, а неговият призрак се беше заселил в мен и ту потъваше някъде, ту се показваше, обсебващ и жадуващ да намери покой.

Не се притеснявай. Това е нашата тайна.

— Харесва ли ти този цвят? — тя примигна насреща ми и се разсмя. Нещо в усмивката ѝ ми напомни за него и аз трябваше да отклоня поглед, за да предотвратя нахлуването на спомените. Оттогава мина повече от година. Зная, че би трябвало да го пусна да си отиде, но той така и не ме остави напълно. При всяко събуждане сутрин има поне секунда, в която не си спомням какво се е случило.

Щом отворя очи обаче, споменът ме затиска като каменна лавина.

Отворя ли очи, тялото ми изведнъж натежава, сякаш земята притегля особено силно сърцето ми към себе си.

Никога не говоря с Франки за това. Мат беше неин брат, а не просто най-добрият приятел-момче, който се държи като по-голям брат. Затова никога няма да кажа, *каквото и да е* за него.

Просто ще продължавам да преглъщам мъчително.

Ще кимам и ще се усмихвам.

Крачка, единият крак пред другия, после пак.

Добре съм, благодаря.

— Този цвят ти стои страхотно, Франк — казах на глас.

— Мяркала ли си голямата ми четка за пудра? — попита тя. — Не съм я виждала, откакто мама обърна стаята ми на хотел „Сахара“.^[1]

— Потърси я сред съкровищата в ония ковчежета на тоалетната ти масичка — и аз кимнах към комплекта златисти кутии, подредени като аптекарски шишета.

Франки откри четката в средното от тях.

— Вече трябва да си заключвам вратата, иначе никога няма да си намеря нещата.

През последните шест месеца леля Джейн имаше нещо като декораторска треска. Всеки път, когато идвах при Франки, нещо беше променено — нови възглавнички, нахвърляни по пода и диваните, разместени мебели, нови растения, изобилие от цветове или пък безличен минимализъм, водовъртеж от нововъведения, евтини

фалшификати, драперии. Миналата седмица тя преобрази стаята на Франки — девича спалня в стила на 20-те от миналия век, в марокански оазис, драпиран в пурпурно и червено и с дървени корнизи за завесите.

— Това си е като всекидневно приключение — заключи Франки преди месец, когато завари в преобразената си за една нощ баня, вместо водни кончета по стените, същинско убежище на каубой с истинско въжено ласо вместо закачалка за кърпите. Според мен беше добре, че леля Джейн отново се вълнува от нещо и че снове между магазина за тапицерии и пердета и хипермаркета за градински принадлежности, когато я подгони вдъхновението. А то винаги съвпаднаше с някое от телевизионните предавания за дома. Само през миналия месец тя напълни половината гараж с кашони от магазини за домашно обзавеждане, калъфи за мебели, бояджийски четки, „антики“ и екологични кожи. В къщата остана само една непроменена стая — онази в края на коридора. Онази, чиято врата беше винаги затворена, сякаш вече не съществуваше.

— Франки, още ли не си готова? — Вече знаех всичко за „Хеликопър пайлът“, включително, че на техния барабанист, рокзвездата Скоти О, са му присадили черен дроб, когато е бил на четири и ми беше писнало да гледам как Франки свирепе тегли косата си, рискувайки да остане без глава в отчаяни опити да се сдобие с фамозна прическа. — Прочетох това интервю толкова пъти, че вече се чувствам *една от* „Хеликопър пайлът“.

— Да, бе — отговори тя, — само дето те са най-добрата банда във вселената, а ти даже „Честит рожден ден“ не можеш да изпееш вярно.

— Може и така да е, но аз все пак си взех изпита по английски, което е много повече от това, което бих могла да кажа за някои хора, присъстващи в тази стая.

— Ало! Шейсет и седем точки си е взимане на изпита без никакво съмнение. И за твоє сведение, всезнайке, аз току-що се включих в имейл програмата „По дума на ден“, която ще обогати речника ми.

— Не думай! — отрязах я.

— Днешната дума е *юридически*. Пример — въпреки че Ана превъзхожда останалите хора, тя не трябва да преследва юридически

тези, които не са като нея.

— Думата е *съди*. Ти искаш да кажеш, че не бива да съдя другите. Пък аз и не го правя.

— Съди, *дрън-дрън*. — Въпреки това тя грабна тетрадката и химикалката от тоалетната масичка и старателно си записа. — Съдя. О-съж-дам. Ти — продължи тя, като щракна химикалката и хвърли тетрадката обратно на тоалетката — обичаш да си винаги права, не е ли така?

Хвърлих списанието на пода.

— Никак не е приятно, но все пак някой трябва да играе ролята на умника.

Франки сви рамене, прокарвайки за последен път четката с пудра по носа си.

— Тогава излиза, че аз мога да разчитам единствено на външния си вид. Ето, готова съм. — Тя стана от стола пред тоалетката и се усмихна, прилепайки ръце към бедрата, сякаш очакваше някой режисьор да ѝ каже какво да прави оттук нататък. *Моята переруда*. Същата като брат си. Когато се усмихне, сините ѝ очи озаряват света наоколо и омагьосват всички край нея с някаква вуду магия.

— Браво — казах, усуквайки кичур коса около химикалката. — А сега можем ли да се заемем *най-после* с планирането на съвършената лятна ваканция, преди тя да е приключила?

Франки ми хвърли един пурпурен маркер и измъкна лист хартия от бюрото си. Докато аз записвах какво ни е необходимо за пътуването, тя крачеше из стаята, изреждаше на висок глас какво сме забравили и заснемаше всичко с видеокамера. Една от нейните лели ѝ я беше подарила след смъртта на Мат за „отвлечане на вниманието“ и оттогава тя не я изпускаше от ръце. Подозирах, че се боеше да не пропусне нещо важно или пък, че няма да може да си го спомни, когато ѝ е необходимо.

За по-малко от час успяхме да направим списък с необходимите дрехи (всекидневно облекло, официално облекло, вечер у дома, вечер навън, нощници и плажни рокли), бански костюми (които тепърва трябваше да купим), тоалетни принадлежности и гримове (за Франки), различни игри, музика и книги (за мен). Освен това избрахме официално име за нашето бъдещо лятно приключение — Върховното

Лято на Всички Времена (В. Л. В. В.), защото именно такава щеше да бъде според моя новопридобит туристически справочник.

— Добре ли си, Ана? Не изглеждаш особено въодушевена. — Франки седеше отпред с наклонена глава, начумерено втренчена в мен. Мат правеше същото, когато беше разтревожен за някого от нас и имаше нужда да огледа внимателно ситуацията.

— Да, всичко е наред — отвърнах. — Просто все още не ми се вярва, че всичко това е истина. Знаеш, че татко продължава да се колебае. Затова не искам да възлагам големи надежди, докато не се качим на самолета.

Татко и без това смяташе, че прекарвам много време с Франки. „Ред и Джейн трябва да обръщат повече внимание на дъщеря си и на нейната мъка“, повтаряше той с повод и без повод, а напоследък добавяше и „...особено когато това е първото им пътуване без Мат.“ Но какво разбираше татко. Неговата представа за утешаване на мъката беше да купи стек бира за чичо Ред и да не споменава пред него името на Мат.

Франки тръсна глава и отново насочи камерата.

— Не се притеснявай, той вече каза, че можеш да дойдеш с нас. От теб се иска само да... О, как му казваха на това... Май беше „да си го нафантазираш“.

— Да си го нафантазираш? — попитах.

— Нали знаеш, когато си мислиш за нещо, което искаш да се случи и да си представиш, че то вече е станало.

— Казва се *представям си*, Франки, но и това няма да помогне.

— Точно така, трябва да си представиш. Пробвай, а? — Тя затвори очи, притисна пръсти към слепоочията си и взе да нарежда монотонно. — Ана пристига в Калифорния. Двете с Франки са красиви и вълшебни като русалки в морето. Те се разхождат по плажа, а на момчетата им текат лигите по тях, защото са толкова *неотразими*.

Тя отвори очи.

— Можеш ли да си представиш това?

— Не — отвърнах, — но затова пък страшно ми се приспа.

— Дръж се сериозно, Ана. Не се стараеш достатъчно. Затвори очи.

Затворих очи, както тя настояваше и се опитах да си представя сцената, която беше описала току-що. Тя продължаваше да бърби за

слънчеви плажове, мирис на кокос, пощенски картички до родителите ми и това ми припомни картичките на морски лъвове със слънчеви очила и тлъсти жени с ярко оцветени камшици, които Мат ми изпращаше. Пазех ги всичките, скрити на сигурно място в кутията под леглото.

Ако ме беше целунал година по-рано, дали сега щях да имам любовни писма вместо тези картинки?

— Ето, виждаш ли — Франки ме тупна по крака, връщайки ме към сегашния момент.

— Ще видим — отърсих се от чезнещия образ как Мат подписва картичките до мен с ХО.^[2]

— Ана, всичко ще бъде супер — Франки забучи нашия списък на дъската с бележки над тоалетката и измъкна цигара от скривалището си в най-горното чекмедже. Пушеше само в своята стая, изправена до прозореца. Никога пред други хора. Никога в училище. Никога на улицата. Тя всеки път протестираше, когато ставаше дума за това, но въпреки всичко аз си мислех, че пушенето всъщност не ѝ доставя удоволствие; тя просто искаше родителите ѝ да я хванат и да... И аз не знам какво очакваше да направят. Просто *нещо*.

Миналия месец, когато чичо Ред и леля Джейн за първи път предложиха да възобновят летните ваканции на любимото си място, като този път и аз замина с тях, Франки направо откачи. Тя не продума много дълго време и никой от нас не знаеше какво ще последва. Това се случваше с нея и в училище, и у тях след катастрофата, щом някой споменеше името на Мат. Мозъкът ѝ изключваше и си даваше почивка. Друг път пък тя толкова се ядосваше, че чак започваше да трепери от ярост. В началото просто се разридаваше и бягаше. Риданието е различно от плача. Риданието те разтърсва целия, а когато премине, се чувстваш така, сякаш в тялото ти не е останала здрава нито една кост.

Но Франки не рида вечерта, когато за първи път отвориха дума за лятната ваканция. Тя просто побесня и се втурна в стаята си, оставяйки както обикновено Ред и Джейн неумело да ми се извиняват за случилото се. Беше ми ясно, че никак не им е леко, но не знаех какво очакват. Когато предложението да се присъединя към тях по време на лятната им ваканция в Калифорния се откъсна от устата на Ред и неловко тупна на масата, очаквайки отговор, единственото, което ми дойде наум, беше: „Само година след това е още много рано.“.

Още на следващата сутрин обаче Франки прегърна идеята, а седмица по-късно вече мислено беше на Занзибар Бей и планираше всяка подробност, рисувайки палми и слънчеви плажове в представите си.

Франки стоеше на колене пред прозореца, беше дръпнала завесите и се протягаше през перваза, за да запали цигарата си. Гривната от Мат с червеното стъкло се беше плъзнала надолу към лакътя ѝ и проблясваше на слънцето през прозрачния дим. Босите ѝ стъпала бяха покрити с летен прах и докато тя се извъръщаше навън, за да издиша дима при всяко смукване от цигарата, аз не можех да се отърва от усещането, че всичко това се случва *наистина* твърде скоро.

— Франки, не мислиш ли, че заминаването ни за Калифорния е доста прибързано? Искам да кажа, не е ли прекалено скоро? — гласът ми прозвуча глухо. Не бях сигурна, че съм намерила точните думи.

— Едва ли — отговори тя, хвърли недопушената цигара в празна кутия от диетична кока-кола, после седна до мен на пода. — Все още ни остават една, две... цели четири седмици преди официалното начало на В.Л.В.В. Това означава, че косата ни ще порасне още сантиметър и нещо. — И тя опря длан под брадичката си, показвайки предполагаемата дължина. — Освен това ни предстои светкавичната диета.

— Тия изкуствени млечни шейкове ли? — попитах. Звучеше ми много по-апетитно да си глътна езика, отколкото да пия шейкове за закуска, обяд и вечеря. — Ти се шегуваш.

— Ана, *трябва* да го направим. Можем да свалим по пет кила за десет дни. Помисли за плажа. Помисли как биха ти стояли бикините — тя повдигна блузата и тикна пръст в несъществуващите тлъстини около талията си. — Освен това — и тя се потупа по корема, — не забравяй за А. А.

А. А. — Албатросът на Ана. Ана, това съм аз. А албатросът символизира бремене, недъг, т.е. албатрос на врата.^[3] Това беше кодът ни за моята девственост, който използвахме, откакто Франки се раздели със своята преди два месеца благодарение на един немски студент, дошъл тук на обменни начала. Оттогава тя се мисли за голям експерт по въпроса.

— О, Франческа — произнесох го с чувствено придихание, както обикновено говорят в любовните романи, — искам това да бъде

нещо... *специално!* — Което си беше наполовина истина. Е, може би дори шейсет процента истина. Добре де, шейсет и осем, но нито процент повече. Истината е, че аз винаги съм си го представяла с Мат. Влюбих се в него още преди да знам думата за това и когато миналото лято двамата най-накрая се намерихме, аз вече бях взела решението. Докато траеше първата ни целувка, видях цялото си бъдеще, чак до вечерта преди той да замине за колежа, когато ще му помагам да опакова багажа си и всяко нещо тази вечер ще води до следващата стъпка. А накрая той ще ме целуне страстно за сбогом, поваляйки ме на леглото си и тогава ние най-после ще...

Но тази мечта умря заедно с него. Други момчета? Момчета, които ме притискат близо до себе си? Чак *толкова* близо?! Не, беше твърде болезнено дори да мисля за това. Ако целуна някой друг, магията ще се развали, а спомените за Мат и всичко, което ги съхраняваше живи, щеше да бъде унищожено. *Не, благодаря.*

— Специално ли? Да, бе! — и Франки ме замери с възглавница, избродирана със златни слонове. — Нали ти казах, първият път не е нищо особено. Прилича повече на репетиция за истинското нещо — репетиция без костюми. Избрах Йохан за това, защото си заминаваше след седмица и бях сигурна, че никога повече няма да го видя.

Избрах Йохан за това. Ако потърся в речника значенията на „избрах“, едва ли ще открия нещо, което да се отнася до Франки и Йохан. Явно ще трябва да разгърна на „В“ за „вилнея“. Цяла година Франки побъркваше Мария, гаджето на Йохан, като му хвърляше пред нея мръснишки погледи във физкултурния салон, оставяше всеки ден бележки в шкафчето му и си позволяваше доста волности с приятелите му на паркинга с едничката цел всичко това да стигне до неговите уши. Йохан беше единственият човек, който нямаше желание да провали връзката си само за един-единствен удар при Франки и това я озадачи и разстрои. Затова когато Мария го разкара седмица преди бала за посрещане на лятото, Франки се направи, че нищо не знае и пристигна на танците, сложила маската на аз-съм-тук-само-за-да-те видя. Половин час по-късно двамата вече бяха на неосветеното футболно игрище, танцувайки техния си танц, като ме оставиха сам-самичка в салон, пълен със замаяни и весели тийнейджъри.

Оттогава минаха два месеца. Йохан отдавна се върна в Германия и не отговори на нито един имейл на Франки.

Това обаче не я обезкуражи да планира как аз ще се разделя с девствеността си по време на лятната ни ваканция заедно. Според нея, ако аз не заровех голямото „Д“ някъде на брега на Пасифика това лято, щях недопустимо да наруша волята на Бога на летните ваканции.

— Че как бих могла да забравя за албатроса — казах. — Та ти го споменавах на всеки пет минути.

— Просто искам да ти опресня паметта — тя стана от пода и вдигна ръка. — Във всеки случай твоята девственост е последният проблем в нашата подготовка за лятната ваканция. Хайде, топката е в твоето поле.

[1] Хотел в Лас Вегас, декориран в марокански стил. — Бел.прев.

↑

[2] Символ за „прегръдки и целувки“. — Бел.прев. ↑

[3] Тази метафора идва от стихотворението на английския поет-романтик Самюъл Тейлър Колридж „Поема за стария моряк“. Легендата описва албатросите като птици, които стигат най-далече навътре в морето заради големия обхват на крилата си — близо 4 м. Затова те са и първите предвестници за суша на моряците. В стихотворението се говори за моряк, убил албатрос, за което бил наказан да носи скелета му на врата си. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИ

Горе в моята стая Франки подробно заснема гардероба ми с камерата и покрива картината с най-добрия си дикторски глас: „В един свят, където летните мечти оживяват, Ана и Франки планират ваканцията на живота си. В нея ще има плажове. В нея ще има бански костюми. И не на последно място, в нея ще има момчета. Но ето че някакво мъртво вълнение се заражда под повърхността, заплашвайки да провали В.Л.В.В., ако тези умни и красиви приятелки не вземат мерки за неговото незабавно предотвратяване: гардеробът на Ана е истински кошмар!“

Съгласно представата на Франки за облекло, според която плътта трябва да бъде покрита с минимално количество материя, нейният летен гардероб — а дори и по-голямата част от зимните ѝ дрехи — беше винаги снабден с необходимото за плажа, включително ефектни рокли с гол гръб, къси поли и черни сандали с кръстосани каишки.

Съгласно представата на майка ми за подходящо облекло, комбинирана с нейната пълна имунизация срещу всичко модно, моят гардероб като цяло беше практичен, удобен и безличен. Лишен от всичко ефектно, късо или с каишки, той се състоеше предимно от преоценени облекла, предлагани на разпродажби, подслонени обикновено в претъпканите сутерени на големите универсални магазини, където най-често си пробивах път с лакти в тълпи от шопинг маниачки на средна възраст с торбести дрехи.

— И какво предлагаш? — попитах, сочейки с пръст ризите, които висяха пред нас.

— Дори не знам откъде да започна — тя насочи камерата към себе си и демонстративно сви рамене пред обектива. — Просто извади всичко и го хвърли на леглото.

Изобщо не бях в настроение да си изпразвам гардероба, но въпреки това ѝ се подчиних. Това я накара да се усмихне, но усмивката ѝ беше толкова бегла, че не си направих труда да го правя на въпрос. Понякога, когато изглеждаше щастлива, както в този момент, аз я

наблюдавах с крайчеца на окото си и се питах дали все още е останало нещо от моята стара приятелка, която едно време организираше сватби за нашите кукли и ми даваше по хиляда долара отгоре в играта на монополи, за да бием Мат. В мрака, който настъпи след неговата смърт, аз не бях сигурна дали някога отново ще видя старата Франки. Ние с нея сме съвсем различни хора сега. Ако днес я срещнех случайно на улицата, двете никога нямаше да станем приятелки. Но от време на време нейната усмивка, макар и мимолетна, отново изгряваше и аз виждах, наистина виждах старата си приятелка и бях сигурна, че ще направя всичко възможно да я задържа, колкото се може по-дълго и да не ѝ позволя да потъне отново в мълчанието, което едва не ми я отне миналата година. Бих го направила дори с цената на безсмислени разговори за дрехи, момчета и млечни диети, вместо да си говорим за неща, които са наистина важни.

— Безполезният гардероб на Ана Райли, част първа — Франки снимаше непрекъснато на ръка разстояние от мен, докато хвърлях купища неизползваеми дрехи върху леглото. Сред всичко това имаше няколко мои любими неща, добавени в резултат от набезите в гардероба на Франки, но повечето не бяха за хорски очи и аз ги бях потулила в тъмните ъгли, за да дочакат деня, когато, подобно на постилните си събратья, отново ще излязат на мода.

— За бога, Ана. Какво е *това*! — Франки наклони обектива на камерата надолу и грабна чифт джинси, но ги държеше с два пръста, сякаш бяха преносител на особено опасен вирус.

— Това са любимите ми джинси от прогимназията. Те са ми скъп спомен.

— Ана, циповете по долния ръб на крачолите не могат да бъдат скъп спомен. А това пък какво е, по дяволите? То за нищо не става.

Устата ми пресъхна, когато Франки измъкна бяла зацапана тениска от един найлонов плик, която бях пазила през последната година натъпкана зад обувките в най-далечния край на гардероба. По нея имаше засъхнал морав крем и избелялосиня глазура от тортата за рождения ми ден. Отначало не исках да я пера, защото ми напомняше за онази нощ и обещанията за изпълнени желания, които носеше тя. След като той умря, вече не исках да я пера, нито да се отърва от нея, нито да направя каквото и да било с тази тениска.

Никога.

— Пълен боклук — отсече Франки и се приготви да я метне на пода.

— Недей! — хвърлих се към нея и изтръгнах тениската от ръцете ѝ, прилагайки повече сила, отколкото беше необходимо. Тази тениска беше единственият оцелял свидетел на онази нощ, в която двамата с Мат от приятели станяхме нещо друго и при вида ѝ не можех да се удържа да не заплача.

— Какво ти е, Ана? Това е просто една мръсна бяла тениска. Можеш да си купиш същата само за пет долара.

Не се притеснявай. Това е нашата тайна.

— Съжалявам — бях изненадана и доволна, че тя не я разпозна. Прокарах пръст по засъхналата глазура на рамото и пред очите ми за миг отново възкръсна сцената на боя с торта, сякаш превъртах на бързи обороти стара лента. *Недей да ревеш над някаква засъхнала глазура, Ана.* — Аз просто... Просто си харесвам тази тениска.

— И защо? — попита тя.

Кажу ѝ.

— Тя е от... Това е просто... — прехапах долната си устна.

Кажу ѝ.

— Ана? Какво става?

О, нищо ми няма, наистина. Просто това е спомен от вечерта, когато брат ти ме целуна за първи път и ме закле да не ти казвам. Бях влюбена в него, откакто се помня, а той обеща да ти каже за това в Калифорния, след което трябваше да заживеем щастливо чак до края на дните си. Все още продължавам да му пиша писма в тетрадката, която ми подари, но той не им отговаря, откакто е мъртъв. Какво специално има в тази тениска ли? О, нищо повече, освен това.

— Ана? — тя ме наблюдаваше изкосо.

— А? О, извинявай. Няма нищо. Добре съм. Аз... Ще се отърва от това по-късно. Ето, виж тези — опитах се да преглътна топката, заседнала на гърлото ми, запратих тениската зад кутиите е обувки в гардероба и измъкнах чифт джапанки. — Помниш ли, че носехме еднакви джапанки в трети клас?

— Ана, в трети клас всичко ни беше еднакво. А това тук — и тя простря ръка над дрехите върху леглото, — е като остатъци от

Хайделберг, както би се изразила ти. Представа нямам кога сме се отдалечили толкова една от друга.

Аз обаче зная. Помня точно в кой момент Ред започна да ни оставя в мола, даваше на Франки кредитната си карта да си купи, каквото ѝ е необходимо и ни казваше, че ще ни прибере след два часа. „Нищо не може да обнови гардероба ти така, както една малка семейна травма“, казваше тя, прикривайки сълзите си, докато пробваше купища скъпи дрехи във всичките ни любими магазини.

— Хинденбург, Франк, а не Хайделберг^[1]. Ако ти липсва подходяща екипировка, тогава се присъедини към нас с мама, когато пазаруваме в оказиона на Шай следващия път.

— Това трябва да е някакво място за хора втора ръка.

— Първо на първо, казва се за *дрехи втора ръка*. И второ на второ, не, не е такова място.

— Да, де. И аз това исках да кажа. За дрехи втора ръка. Така де, нали и дрехите заслужават втори шанс. Освен това всичко, което ни е необходимо сега, са бикини, джинсови шорти и сандали. И може би една-две вечерни рокли. Затова нека да помислим откъде можем да ти ги намерим...

С бикини?! Пред хората?!

Светът се сгромоляса в краката ми. Франки — източена и стройна, с маслинова кожа, закръглена точно на местата, където е необходимо и никъде другаде, би била *ослепителна* на плажа. Но аз? Представих си моята синкавобяла кожа с луничави ръце, които нелепо стърчат от двете ми страни. Едва ли някой може да понесе неподготвен тази гледка. Измерих с поглед Франки от глава до пети и започнах да си гриза ноктите. Изглежда идеята да прекарам лятната ваканция на плажа с моята ослепителна приятелка не беше от най-добрите.

— Не съм съгласна, Франк.

— Ана, никой няма да ни погледне, ако се разхождаме облечени като стари моми. Ще си помислят, че сме бременни.

— Вместо да си помислят, че искаме да ни забременят?

— Точно така.

— Не зная, Франки, не съм сигурна, че...

— Ана, ти си прекрасна и го знаеш. Просто трябва да преодолееш срамежливостта си и да порботиш върху себе си. Сложи

малко гланц за устни, ходи изправена, изпъни раменете, глътни корема, стегни дупето — и готово!

Опитах се да си представя как би изглеждало всичко това. С гланца за устни беше лесно, но когато се опитах да се концентрирам върху изправянето, изпъването, гълтането и стягането, толкова се съсредоточих, че не забелязах сърфа, изхвърленото от вълните дърво или малкото дете в краката си, препънах се, прелитайки през въображаемото препятствие и зарових нос в горещия пясък.

— Няма да стане — заключих.

Франки се покатери на леглото и ме стисна за раменете.

— *Трябва* да стане. Повярвай ми. Ти си идеална!

— Наистина ли мислиш така?

ТРЯ-Я-Я-Я-ЯС!

Двете с Франки изпищяхме в един глас от неочакваната гръмотевица. Мен ако питате, внезапната промяна във времето беше ясен знак, че небесата не желаят аз да се разхождам по бикини по плажа. Когато небето притъмня и от него рукна пороен дъжд като стена, двете с Франки вперихме погледи в големия френски прозорец зад нас, наблюдавайки как дъждовните капки се стичат по стъклото. Тя продължи да се вира така още дълго време, проследявайки очертаанията на водните струи надолу по прозореца с отсъстващ вид. Понякога правеше така — сякаш съзнанието ѝ се раздвояваше и едната половина оставаше с мен, а другата започваше да живее някакъв свой живот, някъде надалече с хора, които не можех нито да видя, нито да чуя.

— Той обичаше нощните бури, помниш ли? — прошепна тя поскоро на собственото си отражение в прозореца, отколкото на мен. Кимнах и склоних глава на рамото ѝ. Това беше единственият път, когато го спомена за много дълго време напред.

[1] Хинденбург — построен в Германия през 1936 г. дирижабъл, най-големият пътнически летателен съд от този вид, кръстен така в чест на президента на Германия Паул фон Хинденбург, катастрофирал на 3 май 1937 г. в Ню Йорк. От 97 пътници и екипаж на борда оцеляват само 62 души.

Хайделберг — град в Южна Германия, известен с най-стария университет в страната, дал на света девет носители на Нобелова

награда — Бел.прев. [↑](#)

ПЕТ

На другата сутрин въпреки протестите ми Франки помоли леля Джейн да ни остави пред мола и ме повлече към любимия си магазин — „Блинг“. Всичко в него, включително и персонала, беше или прозрачно, или каучуково, или блестящо, или пък комбинация от всичко това.

Зад касата, облеганата върху спикъра на вътрешната комуникационна система, една блондинка само няколко години по-голяма от нас прелистваше страниците на последния брой на „Звезден стил“ и клатеше глава в техноритъма иззад гърба ѝ, люлеейки увисналите на ушите ѝ сребърни сърца.

Без да се впечатлява от нейното безразличие, Франки тропна върху щанда.

— Здравсти — успя да надвика музиката тя. — Получихте ли вече новата колекция бански костюми?

Гуменото момиче, чиито къси джинсови панталонки с разръбени краища приличаха по-скоро на бельо с джобове, повдигна едната си вежда и само посочи с глава към най-отдалечения ъгъл на магазина.

— Благодаря — каза Франки.

— Карай — гуменото момиче отгърна следващата страница и пусна една дълга ах-колко-ми-е-тежък-животът въздишка.

Добре, че майка ми я нямаше тук, за да стане свидетел на този разговор, иначе трябваше да изчакаме управителят на „Блинг“ да дойде, та тя да му дръпне една дълга и досадна реч относно това как липсата на отношение към клиентите от страна на гуменото момиче влияе зле на цялата модна индустрия.

— Тази е нова — обясни ми Франки и ме помъкна към онази част на магазина, където продавачката услужливо ни беше отпратила.

След като ми връчи камерата с категоричното нареждане да не преставам да снимам, Франки си пое дълбоко дъх и се зае за работа. Гмурна се сред щандовете и закачалките с бански костюми, преравяйки щателно всичко с настървението на майка антилопа, която

търси най-добрата храна за своите малки, като отхвърляше пътъом цветовете и модели „то-о-о-олкова миналогодишни“, или „прекалено натруфени и бърбиви за плаж“. Откриеше ли някой обещаващ модел, тя започваше да дърпа и да разтегля плата, симулирайки бурен ден върху сърфа, или пък го гледаше срещу светлината, за да се убеди, че притежава необходимата доза прозрачност.

След петнайсетминутно избиране и одобряване Франки се появи измежду щандовете с по един куп модели да пробваме във всяка ръка. Един счупен нокът и леко задъхване бяха единствените белези по нея след тази неравна битка.

— Вземи тази половина, а после ще си ги разменим — и тя ми подаде лъскава и искряща купчина еластан, след което двете хлътнахме в две съседни пробни.

— Според мен трябва да се придържаме към черното — казах, открявайки вратата на пробната, за да ѝ демонстрирам едно особено грозно нещо в оранжево, изопнато върху задните ми части, третия поред ужасен бански, който пробвах. — Нали то те прави по-слаб.

— Всички носят черно — отговори Франки. — Освен това на нас не ни трябва нещо, което да ни прави по-слаби. Имаме нужда от нещо весело и забавно. Нещо... Я! Ето *това* вече е нещо хитро!

И тя ме натика обратно зад вратата, преди някой от преминаващите покрай нас купувачи да я свърже с онова оранжево чудовище от пробна А.

— Продължавай да пробваш, Ана! Най-накрая ще намериш нещо подходящо.

Още пет проби, още пет несполучливи опита. Добре де, май онзи миналогодишен цял бански с маргаритките около врата все пак не е толкова лош.

— Франки, това е направо отчайващо. Не може ли просто да си нося моя...

— Не — отсече тя, появявайки се от своята пробна. — И да не си посмяла пак да споменеш онзи жълт бански. Но аз май открих нещо. Ела да го видиш.

Франки приличаше на видение, загърната в прозрачно бяло парео и обляна от светлината на лампите в пробната.

Тя разгърна пареото, за да ми покаже отдолу бански в светлосиньо с връзки през врата и на ханша, който прикриваше точно

толкова, колкото беше необходимо, за да възбуди любопитството. Беше като направен специално за нея — доказваха го погледите на майките и дъщерите, които се трупаха около нея с изражението на изгубени от стадото овце, които се нуждаят от водач в безкрайните пасища на банските колекции в „Блинг“.

— Божичко, наистина е това! — изскочих от пробната и я прегърнах възторжено, сякаш мереше сватбена рокля. — Изглеждаш изумително!

— Не ме ли прави твърде дебела? — тя посочи дупето си и се завъртя в кръг, за да огледа хубаво корема и задните си части, отразени в трите огледала на пробната. — Ами тия огромни ребра? Имам гръден кош като на мъж.

Едната от заобиколилите ни майки се разсмя.

— Скъпа — каза тя, — ако аз имах такова тяло, щях гола да тръгна по плажа.

Франки ѝ се усмихна. Останалите майки закимаха одобрително. Дъщерите им не откъсваха поглед от Франки. *Ето че отнякъде се появи и „Звезден стил“.*

— Честно, наистина ти стои страхотно. *Трябва да вземеш този бански.*

— Да — потвърдихме аз и изгубените овце в един глас.

— Добре, стига наистина да мислиш така.

— О, боже, ако не вземеш този бански, няма да дойда с теб в Калифорния.

— Добре, де, добре, вземам го. А междувременно ти пробвай това — тя посегна към закачалката в пробната и ми подаде нещо в масленозелено. — Мисля, че и за теб открих нещо подходящо. Известно ми е, че си доста консервативна.

Затворена обратно в пробната, аз се съблякох за кой ли път вече и се подготвих за поредното разочарование. Ако и този не става, вместо в Калифорния най-накрая ще отида в Аляска. За там поне няма да ми трябва бански костюм.

Нахлузих банския, опънах и завързах всичките му връзки, без да се погледна в огледалото. И докато се вирах в олющения лак на краката си с цвят на захарен памук, си представих как вървя по плажа до Франки, кралицата на лятото, тя — цялата в небесносиньо, а аз —

облечена в моя патешкожълт бански. Ще съм нейната придворна дама. Втората цигулка. Допълнителната порция. Утешителната награда.

Сърцето ми се сви.

— Е? — затрополи по вратата Франки. — Облече ли го вече?

Отворих вратата и се показах, избягвайки да се поглеждам в огледалото.

— Уау! Уау! Ана, божичко! Уау!

— Толкова ли е зле? — прошепнах.

— Хм, я ела тук — и преди да съм успяла да кажа и дума, Франки ме сграбчи за ръката и ме изтегли в общото помещение пред пробните, обръщайки ме с лице към тройното огледало. За щастие овцете вече се бяха разотишли.

— Виж — тя ме бутна напред. Насила погледнах отражението си. Момичето от огледалото отвърна на погледа ми. Беше някаква непозната.

— Ана, ти вземаш този бански.

— Струва осемдесет долара.

— Ана, ти вземаш този бански.

— Но аз...

— Ана, ти вземаш този бански. Точка.

Взех да се въртя и обръщам пред огледалото, наблягайки на всички свои недостатъци, за да открия някаква причина да не взема този бански, но не забелязах нито една.

Нито в горната част, която се завързваше на врата като тази на Франки. Нито в боксерките, които правеха корема ми да изглежда плосък и обгръщаха бедрата ми като втора кожа.

— Ето, нали ти казах, че изглеждаш великолепно — тържествуваше Франки.

— Както и да е — все още привиквах с мисълта, че ще покажа по своя воля пъпа си пред всички хора.

— Божичко — извреця Франки. — Току-що ми хрумна *най-яката* идея на всички времена.

— Страхотно. Тогава ще кажа на мама да задели настрана една солидна сума за гаранция.

— Просто ме чуй — тя сложи ръка на рамото ми и снижи глас. — Това е за операция „Албатрос“. — Разцепената й вежда сякаш танцуваше, докато тя заговорнически ми смигаше.

— Да, бе. Твоят малък летен заговор — бях едновременно заинтригувана и стресната — комбинация, която обикновено присъществаше в отношенията ми с Франки през последната година.

— Планът ми няма грешка. Отиваме в Калифорния за двайсет и три дни, нали така? — тя направи бърза сметка, като си помагаше с пръсти, вперила поглед в тавана за концентрация. — Ако предвидим три дни за пристигане, проучване и изготвяне на стратегия, тогава ни остават осемнайсет, деветнайсет, *двайсет*. Двайсет дни, ни повече, ни по-малко.

— Двайсет дни за *какво*?

— За двайсет момчета.

Отначало помислих, че се шегува, но тя ме гледаше с ококорени от възторг очи. Изглежда ще трябва да прекратя тази лудост, преди да сме се озовали в аптеката, поръчвайки наръч презервативи.

— Франки, нито аз ще спя с двайсет момчета, нито пък ти!

Тя се разсмя.

— Стига, бе, Ана. Просто исках да кажа, че ако се *запознаваме* с по едно момче на ден, ти ще можеш да направиш нещо като тестдрайв и със сигурност ще откриеш своя А.А. най-накрая, нали така? Даже можем да го превърнем в нещо като състезание. Най-обещаващият кандидат печели.

Докато онази Ана със старомодния жълт бански никога не би приела такова възмутително състезание, щурото момиче с масленозелените бикини, което ме гледаше от огледалото, не беше способно да изтрие усмивката от лицето на Франки. Тя се беше ухилила от ухо до ухо, усмивката ѝ стигаше чак до искрящите сини очи и преди още да успея да помисля колко лоша идея е това, нашият план беше приведен в действие.

— Двайсет дни — казах, вън от себе си от радост заради нейния ентузиазъм. — Двайсет момчета. Аз участвам.

Разцепената вежда на Франки пак затанцува и тя хвърли последен поглед към нашите отражения по бански в огледалото, кимайки одобрително.

Усмихнах ѝ се и кимнах в отговор. Ръкавицата беше хвърлена и приета.

Финални дикторски реплики.

Някъде далече на Калифорнийския бряг се надигна странен вятър над океана и двацет нищо не подозираци момчета едновременно вдигнаха очи над техните сърф дъски.

ШЕСТ

Колкото повече приближаваше денят на заминаването, толкова по-силно се присвиваше стомахът ми и аз виждах лицето на Мат, посърнало и разочаровано всеки път, щом се сетех за състезанието с двайсетте момчета, измислено от Франки.

Никога не съм те виждал да носиш бикини, чувах гласа на Мат.

Не живя достатъчно дълго, за да ме видиш, отговарях му мислено.

Но чак пък двайсет, Ана! Трябва ли да са непременно двайсет? Какво ще кажеш за пет? Или пък три? А защо не и едно?

А на теб какво ти пука? Нали си мъртъв?

Тръснах глава и хвърлих в куфара последните неща от списъка. Заминаваме утре сутринта, освен ако татко не промени решението си в последния момент.

— Мъртвите момчета не говорят, Ана — казах вече на глас. — Забрави ли?

— Какво?

Както обикновено, майка почука, чак когато вече беше отворила вратата на стаята ми.

— Каза ли нещо, скъпа?

— Ами, не. Просто си преговарях списъка с нещата за пътуването — зърнах и татко зад нея и се помолих мислено да не са стояли дълго отпред, преди да влязат. После забелязах сериозното им изражение и мъчително преглътнах, надявайки се да са дошли просто да ми напомнят за плажния чадър, за спасителите, да съм послушна и винаги да бъда наблизо до чичо Ред и леля Джейн.

— Може ли да поговорим за минутка? — попита татко, разполагайки се на стола край бюрото ми.

— Ами... добре — извадих няколко неща от сака си и отново ги сгънах, само и само да изглеждам много заета.

— Значи Франки пак е пропушила.

Не бях сигурна дали това е въпрос или заключение, затова реших да се правя на ударена.

— Какво имаш предвид?

— Дойдох си по-рано в Деня на отворените врати^[1] и я видях — каза той.

Татко работи във фирма за недвижими имоти и няма постоянно работно време. Франки би трябвало да го знае — прозорецът ѝ гледа към нашата къща. Само преди два месеца той за пореден път я беше хванал в крачка, дълго ме въртя на шиш, обвинявайки ме, че и аз пуша и накрая ме принуди да обещаая, че ще я убедя да се откаже.

— Тя просто... Тя намери... Това е просто... Нямам представа, татко — предадох се най-накрая. Единственото извинение, за което можех да се сетя, беше самата истина — тя беше отчаяна. И докато не се намереше някой, който да я изправи на крака, какво друго можеше да прави?

Татко въздъхна тежко.

— Ана, не мислиш ли, че тази ваканция е нужна на семейство Перино, за да се опитат отново да заживеят заедно, като *семейство*?

— Те и *сега* са си семейство — натъртих. Посоката, която вземаше разговорът, започваше да ме притеснява. Когато семейство Перино най-напред ме поканиха да прекарам лятната ваканция с тях, беше необходимо дълго да убеждавам татко, за да получа неговото разрешение. Още преди Мат да си отиде татко беше против всякакви прояви на „живот на ръба“, включително да излизам с мокра коса през зимата, да си събувам кецовете, без да ги развързвам и да си лягам с неизмити зъби. Всичко стана още по-зле след катастрофата, затова бях сигурна, че няма да ми позволи да прекося страната и да отида на почивка, защото и без това постоянно мърмореше, че прекарвам прекалено много време с Франки. Но след като приведох редица убедителни аргументи в своя защита, особено след почетната грамота при завършване на учебната година и най-вече, защото натъртих как помагам в къщната работа, без да ме молят за това, аз го спечелих на своя страна. Въпреки това всеки път, когато някой споменеше Калифорния, аз бързо сменях темата на разговор. Както казах и на Франки, той може да размисли и да промени решението си точно преди да се качим на самолета.

— Зная, че са истинско семейство — отговори татко. — Имах предвид да не им създаваш главоболия да се грижат и за съседското дете.

Той каза „съседското дете“, сякаш бях нещо като досаден налеп, който дори последните постижения на химическия прогрес не са в състояние да изчегъртат от корпуса на тяхната семейна трагедия.

— Татко, тя има нужда от мен — направих усилие гласът ми да не трепери, хващайки се за теорията на Франки за „позитивното мислене“ като удавник за сламка. *Аз съм на плажа. Около мен е пълно с момчета, на които им текат лигите, пощенски картички и красиви русалки...*

— Това ми е ясно, Ана. Просто... Не си ли мислила, че една от причините Франки да не може да се съвземе още от всичко това е, че *ти* не ѝ позволяваш да го направи?

Обърнах се към мама с надеждата да ме подкрепи, но тя ме гледеше така, сякаш очакваше всеки момент да проумея необоримата логика на техните аргументи и да си разопаковам багажа. Знаех, че двамата наистина се тревожат за Франки. Но не те стояха заедно с нея в стаята ѝ седмици наред след смъртта на Мат, когато там се отбиваха всички добронамерени и загрижени роднини и приятели, понесли нескончаеми торби с храна в пластмасови кутии и съболезнователни картички, повтаряйки един след друг все едни и същи безполезни думи: „Той сега е на едно по-хубаво място“, „Бог сигурно има други планове за него“, „Поне не е страдал“, „Ти си още млада, Джейн, можеш да си родиш друго дете“, „По лесно ще ти е да го преодолееш, ако прибереш снимките му“. Не те прегръщаха Франки, когато хълцаше часове наред. Не те я караха да яде, даже когато не беше гладна. Не те пишеха домашните ѝ, когато не можеше да се съсредоточи, нито пък търсеха извинение за пред учителите защо закъснява за всеки час.

— Защо реши, че тя още не се е съвзела? — попитах.

— Ана — внимателно подхвана татко, — просто исках да кажа, че Ред и Джейн нямат причина да се притесняват за Франки, когато ти си до нея. Ти го правиш вместо тях. А когато тръгвате на пътуване на две хиляди мили^[2] от дома, това още повече усложнява нещата. Просто искаме да сме сигурни, че си готова да се справиш с всичко това.

Да се *справя* с това ли?! Баща ми не само сведе емоционалното състояние на най-добрата ми приятелка до нещо подобно на досаден обрив, но и пося ново съмнение в и без това свитата ми душа.

Възможно ли е аз да съм причината Франки още да не се е свързала?

Откакто Мат почина, земята направи повече от една пълна обиколка около слънцето — предостатъчно време да го *преодолееш* според сериозните книги, психотерапевтите и училищните настоятели, които все ми натякваха за моята „наставническа“ роля в живота на Франки.

Но въпреки това Франки не беше го преодоляла.

Аз още не бях го преодоляла.

И отказвах да говоря за това, защото един ден името му ще се отрони от устните ми пред нея и по неволното поруменяване на бузите ми, по влагата в очите ми, по пресекливото дишане или заради една-единствена сълза тя ще разкрие тайната, която трябваше да пазя до гроб.

— Скъпа — включи се и майка. Тя се взря внимателно в мен с онова Ти-Можеш-Да-Говориш-Напълно-Откровено изражение, което беше само малко по-търпимо от другото — Аз-Също-Някога-Съм-Била-Млада. За разлика от АСНСБМ физиономията, която обикновено означаваше, че се е досетила за намеренията ми и е по-добре да не шикалкавя, ТМ-ДГНО физиономията съдържаше равни дози вина и съчувствие, примесени с щипка „Нали още сме приятелки?“ и „Баща ти не е лош човек.“. — Дватамата с баща ти просто сме загрижени за Франки. Даваме си сметка, че тя е подложена на огромно напрежение и ти ѝ помагаш да преодолее много тежък момент, но сега би било по-редно до нея да са Ред и Джейн.

Спомних си за редовните пристъпи на леля Джейн да предекорира къщата и бясното харчене на пари от кредитните карти на чичо Ред.

— Да, ама те *не са* до нея.

— Ние знаем това, Ана — намеси се татко. — Ето защо дватамата с майка ти сме загрижени за теб. Летуването в Калифорния ще е особено труден момент за тях и никой не може да каже как това ще се отрази на Франки. Ето защо ти трябва да си най-силната в този случай. Разбираш ли?

Потиснах смеха си, припомняйки си какво ми каза Мат няколко дни преди катастрофата. Франки гледаше бебето на едни съседни, а ние двамата с Мат бяхме в неговата стая и сортирахме книгите и дисковете му на две купчинки — на такива, които оставаха у тях и такива, които щеше да вземе в колежа.

— Зная, че не заминавам кой знае колко далече — каза той, ровейки из дисковете, предназначени да останат у дома. — Но въпреки това се тревожа за Франки. Не ми се ще да се почувства самотна и изолирана, сякаш вече не я искаме с нас. Мисля, че ще ѝ е много трудно, когато разбере за нас двамата. Ти ще трябва да си по-силната, Ана.

— Моля? — престорих се на потресена от предположението му, че ние, момичетата, ще сме покрусени от липсата на неговото покровителство. — Не отиваш на война, нали? Все някак ще се справим.

— Нямах предвид това — отговори той, седна до мен на ръба на леглото и взе лицето ми в ръце.

Вдигнах очи към него с насмешливо трагична физиономия. После се нахвърлих отгоре му и го приковах към леглото с целувка.

— Е, кой е по-силният сега? — попитах.

— Добре, де, ти печелиш. Ти печелиш! — той се разсмя. Лежах върху него, положила глава на гърдите му, а той си играеше с косата ми. Така продължи, докато Франки не се прибра.

— Ана? — дочух гласа на татко. — Добре ли си?

Кимнах с глава, прогонвайки спомена.

— Аз съм по-силната, татко.

— Зная, Ана, но...

— Ако оставим трудните моменти настрана — прекъсна ни мама, — аз наистина мисля, че пътуването и на теб ще ти се отрази добре. Може да ти помогне, знам ли, да усетиш Мат пак близо до себе си. Разбираш ли какво искам да кажа? — Тя ме погледна с дълбоко съчувствие и за миг аз забравих, че ми е майка; помислих си дали вече не знае истината, сякаш мислите ми бяха изписани с едри букви на лицето и тя трябваше просто да отметне косата ми, за да ги прочете.

— Да — отговорих, надявайки се двамата да не забележат как пламнаха бузите ми.

— Добре тогава — татко се надигна от стола. — Приключвай с багажа и си лягай. Утре ставаме рано.

Най-после.

Страховете ми около пътуването най-накрая се разсеяха, прегърнах и двамата за лека нощ и за последно прегледах съдържанието на пътническите чанти, сравнявайки го със списъка си. Май нищо не бях пропуснала. Имаше само един проблем.

Не можех да спра да мисля за Мат.

Изгасих осветлението и оставих да свети само нощната лампа. Свита в леглото, наблюдавах поройния дъжд, който се изливаше навън, а през неговата пелена всичко изглеждаше някак размито и с меки очертания. Замислих се пак за океана и погледнах бурканите, пълни с разноцветните стъкълца от Франки и Мат.

Мат можеше да умре по хиляди различни начини, но всеки път, когато погледнех разноцветните стъкълца в бурканите, аз си припомнях годините на нашето приятелство. Опитвах се да откроя какво можех да променя, кои са думите, които бих могла да произнеса, за да прекъсна веригата от събития, довела до онзи ден в колата, денят, когато сърцето му спря да бие. *Ей, Мат. Аз съм влюбена в теб. Хайде да не ходим за сладолед днес. По-добре да се скрием някъде.*

По времето, когато още бяхме „просто приятели“, аз често пишех за него в дневника си, с който никога не се разделях. Там записвах как тримата с него и Франки сме се мотали през уикенда или как той се е отбил да ме види край шкафчето ми между часовете в училище, или пък кои книги ми е дал да прочета, за да си говорим за тях после. Много рядко признавах на хартия истинските си чувства към него — все ме беше страх, че някой ще се натъкне на дневника ми и ще разкрие всичките ми тайни.

Написах първото писмо до Мат в тетрадката — дневник, която той ми подари за петнайсетия рожден ден, въпреки че няхах намерение да му го дам да го прочете. Случи се, когато ме целуна зад нашата къща и аз се прибрах в стаята си, а всяка клетка в тялото ми трептеше и пазеше спомена за устните му върху моите. Разпечатах снимката, която татко ни направи след схватката с торта, залепих я в дневника си от вътрешната страна на пурпурната корица под пожеланието „Честит рожден ден“, което Мат ми беше оставил и започнах да пиша.

Следващите две седмици бяха смесица от щастие, тайни среднощни срещи, планове за лятото и как той ще ми пише от Калифорния всеки ден, как после двете с Франки ще го навестяваме заедно с родителите му в Корнел. Исках всяка минута да съм с него. Да го опозная при вече променените ни отношения, както и да се развиехте оттук нататък; да видя в друга светлина най-добрия си приятел от детските години.

Нямах достатъчно време да осъзная какво всъщност се беше случило, освен в тези писма до него, които той така и нямаше да прочете.

Няколко месеца след като почина започнах да му пиша отново — по-рядко, само от време на време. Това не беше като да разговаряш с мъртвите, но все пак ми помагаше да го почувствам близо до себе си, особено след тежките вечери с Франки или пък в нощите, когато не ми излизаше от ума.

Също като тази нощ в навечерието на пътуването ни — на предстоящата семейна ваканция липсваше само едно нещо.

Скъпи Мат,

след по-малко от денонощие ще стъпя на същия пясък, по който ти си стъпвал толкова пъти преди. Е, няма да е точно същият след всички приливи, зимните ветрове и ерозията, но символично това е същият пясък. От вълнение и страх не мога да заспя, независимо че ще трябва да ставам само след пет часа!

Нали знаеш, че пазя всички пощенски картички от теб. Държа ги в кутия под леглото си — историите, които си ми пращал, са като малки парчета от Калифорния. Също като парчетата цветно стъкло, които вие двамата ми носехте. Понякога ги изсипвам върху бюрото си, допирам ухо в тях и се опитвам да доловя шума на океана. Опитвам се да доловя гласа ти в тях.

Но ти нищо не казваш.

Помниш ли как всеки път, когато се връщаше от ваканцията на брега, идваше у дома и се опитваше да ми я опишеш? Какъв е шумът на океана призори, когато плажът

е още пуст. Какъв е вкусът на кожата и косата ти, когато цял ден си се къпал в солена вода. Как пясъкът гори стъпалата ти, когато ходиш отгоре, но е прохладен и влажен, ако заровиш пръсти в него. Как си седял три часа на океанския бряг и си наблюдавал слънцето да потъва във водата на хиляди мили разстояние от теб. Щом затворех очи, докато ми разказваше всичко това, аз се пренасях на брега и твоите истории се превръщаха в мои истории. Даже имах чувството, че си спомням как е било всичко и те виждах на брега. Мислиш ли, че в това има нещо откачено?

Мат, моля те да не си мислиш нищо лошо за онова състезание, което измисли Франки. Това е просто една глупава игра. Франки си е такава, ти сам го знаеш.

Не, май не би ѝ простил за това. На мое място сигурно щеше да я убиеш.

Просто ти страшно ѝ липсваш. На всички нас ни липсваш. Но аз ще внимавам с нея и ще я пазя, обещавам.

Моля те и ти да бдиш над нас утре и през следващите няколко седмици. Както винаги, ти ще бъдеш в мислите ми през цялото време.

Обещавам да ти намеря червено парче стъкло.

Не можеш да си представиш колко много ми липсваш.

С обич:

Ана

Прокарах пръсти върху името му върху хартията и затворих очи, представяйки си, че когато пристигнем в Калифорния, той вече усмихнат ще ни чака там, с ябълкова коса и синьо стъкло на врата.

[1] Ден, в който обикновено институции с ограничен достъп отварят вратите си за гражданите. — Бел.прев. ↑

[2] Една миля се равнява на 1,609 км. — Бел.прев. ↑

СЕДЕМ

— Е, ще се видим след няколко седмици — мама ме прегърна за довиждане на автомобилната алея пред къщата на семейство Перино. — Обаждай се през ден и не забравяй да ни изпратиш картичка.

— Добре. Няма да забравя.

— Помни какво ти казах за крема за слънце и плувай само на местата, където спасителите те виждат и чуват — продължи татко. — Океанът може да бъде много опасен, особено през лятото, когато плажовете са претъпкани.

— Татко, вече говорихме за това. Пък и вие мразите летните почивки — подразних го, — как може да знаете какъв е плажът през лятото?

— Ние не мразим летните почивки — отговори той. — Даже току-що с майка ти обсъдихме нашата ваканция следващото лято.

През шестнайсетте години, откакто съм член на това семейство, ние никога не сме ходили на семейна почивка. Страхът от летене беше една от фобиите на баща ми, стомахът на мама не можеше да понесе дълго пътуване с кола, а и двамата имаха проблем с нехлорираната вода. Е, вярно че бяхме обиколили всички близки дестинации — провинция Амиш, зоологическата градина, националният парк „Оук Ридж“, изобщо всичко, включено в националния туристически справочник за Ню Йорк на два часа път от нас. Но в тези пътувания нямаше нищо вълнуващо и забележително, което човек да опише наесен в училищното есе. Какво остава за някоя екзотична дестинация, откъдето бих могла да изпратя картичка.

Скъпи Франки и Мат, ето ние... зоологическата градина! Даже не е необходимо да ходим на сафари.

Маймуните тъгуват за вас.

С обич:

вашата съседка пътешественичка Ана.

— Разбира се, татко — отвърнах с усмивка. — Звучи страхотно. — И аз отново ги прегърнах, преди да седна до Франки на задната седалка. След още няколко последни напътствия от страна на Ред и Джейн за поливането на цветята на семейство Перино, за наглеждането на къщата и събирането на пощата, мама и татко най-накрая ни пуснаха да тръгнем.

Наблюдавах през задното стъкло как мама и татко ни махат от двора и постепенно се смаляват, докато колата се отдалечава по улицата. А след по-малко от половин ден аз ще слеза от самолета на две хиляди мили оттук — място, където нито един от тях двамата не беше стигал. Тъкмо започнала да си припомням странните им фобии, когато изведнъж осъзнах, че и аз до този момент не се бях качвала на самолет и че беше напълно възможно да имам същия страх от летене, който толкова време държеше татко здраво стъпил на земята.

— Хич не се притеснявай — успокои ме Франки, когато ѝ споделих опасенията си. Тя беше съвършено гримирана, с идеална коса, ефектни панталони за път и семпла розова тениска. — Да летиш, е много по-безопасно, отколкото да се возиш в кола.

Погледнах разцепената ѝ вежда и усетих внезапно прищраковане в китката — фантомните болки от старите рани. Тя обаче не забеляза това.

Слънцето тъкмо се подаваше над хоризонта, когато Ред излезе на магистралата. Той едновременно прехвърляше радиостанциите в търсене на новини и прогнозата за времето и се опитваше да въвлече Джейн в разговор. Цяла сутрин тя беше някак отнесена — любезно кимаше и се усмихваше, но мислите ѝ се рееха съвсем другаде. Ние двете с Франки си бърбяхме, сякаш сме някое нормално семейство, тръгнало на обичайната лятна почивка.

Франки ме въвеждаше в обстановката: колко трае полетът до Сан Франциско, какво ще правим като кацнем, за пътуването до Занзибар Бей, къде ще обядваме, в колко часа би трябвало да сме стигнали до къщата.

На летището се чекирахме, отървахме се от багажа и последвахме указателните знаци към гишетата за проверка на безопасността.

— Не мога да повярвам, че съм на шестнайсет и още не съм минавала през проверка за безопасност на летището — казах, докато

си свалях обувките и ги слагах на лентата до тези на Франки. — Толкова съм задръстена.

— За първи път преминаваш летищна охрана, за първи път се качваш на самолет, за първи път ще бъдеш в Калифорния... Усещам някаква тематична последователност, Ана. Сецаш ли се, *за първи път* — Франки ми смигна и мина през сензора. Ако Ред и Джейн не ни чакаха от другата страна, преминали вече проверката, щях да грабна обувката си от лентата и да я размажа на място.

На охраната отне няколко минути, докато ръчно сканираха Франки, след което ми дадоха знак да приближа и аз.

— Много лошо — казах, прибирайки обувките и чантата си от лентата. — Мисля, че съм взела не този бански, който трябва. Нали се сецаш, *жълтия. С цветята.*

— За твое добро е това да е само шегичка — тя изглеждаше напълно поразена.

— Ще го разберем чак като стигнем на плажа.

— Какво ще разберем? — попита Ред, когато отново се събрахме.

— Нищо — отговори Франки. — Къде е мама?

— В тоалетната — и Ред кимна към синьо-бялата линия, която водеше надолу по коридора.

— Пак ли? — попита Франки. Това беше четвъртото посещение на Джейн в тоалетната, откакто се бяхме чекирали. — Всичко наред ли е с нея?

— Тя е добре, момичета. Просто малко нервничи преди полета, това е всичко — чичо Ред сви юмруци в джобовете и погледна към тоалетните. — Обикновена нервност.

Франки метна чантата си през рамо.

— Тогава може ли ние с Ана да отидем до бюфета? Той е съвсем наблизо.

— Разбира се, скъпа. Ние ще ви настигнем след минутка.

Двете с Франки открихме щанда на „Джакс Джава“ и си поръчахме студен зелен чай, плодови шейкове и диетични боровинкови мъфини — най-малкото, което можехме да направим, за да запазим свалените благодарение на вече почти прекратената светкавична млечношейкова диета по кило и половина.

— Не мога да повярвам, че по летищата има химическо чистене и „Джакс Джава“ — казах, посръбвайки от моя млечен шейк. Въпреки че бях ходила на летището с мама и татко, за да посрещаме и изпращаме наши роднини, никога не бях стигала толкова навътре. Обявяването на полетите за далечни и екзотични дестинации и привикването на закъснели пътници по уредбата доминираше над общата врява, в която родители се караха на децата си, някакви хора говореха високо по мобилните си телефони, а приятели си припомняха най-вълнуващите преживявания от току-що приключилата ваканция, преди самолетът да ги отведе у дома. Приличаше на някакъв таен подземен свят — несекваща поредица от пристигания и заминавания, срещи и раздели, преживяно и предстоящо.

— Тук има всичко, дори спа процедури — светна ме Франки. — Можеш съвсем нормално да си живееш, без да напускаш летището.

— Нямаше ли един такъв филм?

— И да няма, трябва да направят такъв филм. Като се замислиш, ние *можем* да го заснемем.

Франки измъкна камерата от чантата си и занарежда с дикторския си тон:

— В.Л.В.В., ден първи. Заминаване. Ана Райли, която за първи път ще лети със самолет, пие шейк, докато чака полета за Калифорния. Въздухът е зареден с напрежение, когато Райли преглъща последните трохи от боровинковия си диетичен мъфин. Споделете с нас, госпожице Райли, какво е да видиш за първи път отвътре как работи едно летище?

— Ами, аз съм изпълнена с трепет, разбира се, тъй като, както знаеш, Франческа, никога досега не съм била на летище. Но би било непоправим пропуск, ако не споделя с нашите зрители колко съм развълнувана да пътувам заедно с известната Франческа Перино и нейните обични родители, думи няма да им благодаря за това. Благодаря и *на теб*, Франческа. Бих искала да благодаря и на своите родители, че се съгласиха да ме пуснат на летището, а също и на Академията^[1], задето повярва в мен, че ще оцелея на летището, когато никой друг не вярваше в това. Благодаря! Благодаря ви на всички! И, моля, без повече въпроси.

— Аз ви благодаря, госпожице Райли — Франки обърна камерата към себе си. — Аз съм Франки П., на живо от летището. Край на

записа.

— Ти си абсолютно откачена.

— Бих била цялата в потрес и провал, ако не се съглася.

— Трепет и пропуск.

— Да, бе, и това също.

Ред и Джейн ни откриха пред щанда, поръчаха си по едно голямо комбинирано кафе и ни насочиха към изхода за нашия полет. След няколко глътки силно кафе Джейн изглежда се почувства по-добре. Тя дори се засмя, когато двете с Франки ѝ пуснахме нашето шеговито интервю.

Оставаше ни още час до излитането на самолета, който двете с Франки запълнихме, като написахме по няколко истории за останалите пътници в чакалнята на гърба на дневника ми. Изредихме Дуейн Дърстейн — застраховател с лепкав поглед, който непрекъснато говореше с жена си; Глория Мастерсън от Бостънските Мастерсън (наследствено богатство), която отдавна се беше отрекла от семейството си, защото отказало да приеме нейната любов към цирковите пудели; и Мики, шестгодишен с огромни щръкнали уши, който въпреки това не даваше ухо на капризите на майка си. Между другото, това последното не беше измислица, защото майката викаше на сина си Мики. Преди да успеем да стигнем до жената с ръчно плетения пуловер с американското знаме, стюардесата ни повика на изхода.

— Това е за нас — каза Ред. — Момичета, готови ли сте?

Усмяхнах се. По-готова няма накъде.

Преди да се осъзная, вече бях прикована с колан към седалката до Франки на четиринайсети ред, мястото до прозореца и слушах напрегнато инструкциите за безопасност, а след това си преговорих всичко от картата, удобно поставена в джоба на седалката пред мен. Всичко беше съвсем ново за мен — тоалетните на три хиляди метра над земята, безплатните сандвичи, стюардите. Чувствах се като първобитно дете с широко отворени очи и отнесена усмивка, току-що спасено от джунглата, където е било отгледано от глутница вълци.

Посегнах да извадя дневника си от чантата, за да запиша всичко, което съм видяла в самолета и с ужас установих, че чантата ми вече не е така претъпкана, както беше доскоро.

— О, не! — усетих как сърцето ми се качва в гърлото.

— Ана, какво става? — обърна се към мен Франки. — Страх ли те е?

— Забравила съм дневника си на гишето, докато съм подавала билета си на стюардесата!

— Сигурна ли си? — Франки разрови из чантата ми, за да се увери.

— Да! Помня как го оставих, за да си извадя билета от портмонето! — отговорих почти разплакана.

— Не се притеснявай, още не сме излетели — и Франки натисна бутона за повикване на стюардесата. — Сигурно ще могат да ти го донесат.

— Франки, не мога да го оставя! — пътниците от съседните седалки взеха да поглеждат към нас с умерено любопитство, когато започнах все по-трудно да си поемам въздух. *Направо ми идва да изляза от кожата си. Как може всички да са толкова спокойни при тези обстоятелства?!*

— Всичко наред ли е? — напереният стюард в тъмносиня униформа — Дарси, ако се съди по табелката с името на гърдите му, изникна в края на реда.

— Дали някой е намирал тетрадка с виолетови корици? — попита Франки. — Тя я е забравила на гишето, докато се качвахме.

— Сега ще проверя — отговори Дарси и уверено се усмихна.

— Всичко е наред, Ана. Дишай свободно — потупа ръката ми Франки.

След пауза, която според мен се проточи цели три дни, напереният Дарси се върна при нас с дневника ми в ръка.

— Това ли е? — попита той. — Един от нашите пътници го е предал на Мег отпред.

— Да! — протегнах се през Франки и безименния пътник на крайната седалка, изтръгвайки дневника от ръцете на Дарси с изряден маникюр. — Много ви благодаря — продължих, прелиствайки страниците, за да се уверя, че нито една не е била откъсната, сдъвкана, полята с нещо или повредена по друг начин по време на нашата кратка, но болезнена раздяла.

— По-добре ли си сега? — попита Франки.

— Да. Представа нямаш какво ми беше.

— Напротив. И аз бих пощуряла, ако изгубех филмите си — тя се усмихна и включи айпода си на двойния албум на „Хеликопър пайлът“, записан на живо, който бяхме свалили снощи.

Обърнах се към прозореца, стискайки здраво дневника в скута си. Никога повече нямаше да го изпусна от поглед.

По средата на полета надникнах през прозореца и си дадох сметка, че до този момент не бях изпитала нито един от симптомите на страх от летене. Татко се беше погрижил да ми ги опише — повдигане, студена пот по ръцете и стъпалата, трескаво биещо сърце, побелели стави на пръстите, изобщо ставаш за смях на всички (за пореден път, след като се изложих със загубения дневник, което беше странен инцидент и, слава богу, приключи бързо). Гледах как цялата страна преминава под краката ми — реки, езера, планини, които оттук приличаха на вълнички по повърхността на Средна Америка, сякаш покрита с одеяло на жълто-зелените карета.

— Виж, Ана, това е мостът Голдън гейт — Франки се надвеси над мен, за да ми посочи огромния оранжев мост, опнат сякаш през вечността. Оттатък беше Тихият океан, обсипан с петна бяла пяна и цветните триъгълници от платната на лодките.

Толкова ми хареса да летя и да гледам отвисоко, че ако в този момент се наложеше самолетът да направи завой и да се върне обратно у дома, аз пак щях да се чувствам така, сякаш съм изживяла истинска лятна ваканция.

Беше почти един на обед, когато най-сетне всички слязохме от самолета, въпреки че часовниците в Калифорния показваха едва десет сутринта. След като открихме куфарите си на лентата с багажа, се качихме на колата под наем и поехме по Тихоокеанската крайбрежна магистрала. След по-малко от два часа щяхме да сме на Занзибар Бей — портата към В.Л.В.В.

Както и в самолета, Франки ме остави да седна на мястото с похубава гледка. Отворих прозореца и се взрях в океана — безкрайна шир от яркосиньо и зелено. Настроението в колата се състоеше от равни дози вълнение и тъга, примесени с вълни от смях, когато семейството на Франки ми показваше различни забележителности и се шегуваше с моето смущение на новобранец. После следваха паузи тишина — неизречена скръб, изпълваща празнината, оставена от Мат.

Независимо че бях заедно с тях по време на терапията с училищния психолог, по време на пристъпите на Франки в тяхната всекидневна, по време на неловките семейни обеди и празничните вечери, когато никой не говореше и се чуваше единствено звънтенето на прибори по порцелана, да пътувам със семейство Перино по магистралата, докато пред очите им преминават спомен след спомен, беше най-тежкото преживяване от погребението на Мат досега.

Ти трябва да си най-силната от всички, Ана.

— Момичета, искате ли да отбия, за да се насладите на гледката? — обади се Ред, след като вече час пътувахме ту по магистралата, ту слизахме на второстепенните пътища, само и само да сме по-близо до океана. Сега нашата кола беше единствената на пътя — камениста алея с малка площадка в края и маса за пикник на нея.

Двете с Франки отидохме до самия ръб на скалата, докато Джейн вадеше от една хладилна чанта различни видове понички и кутии със сокове от летището и ги разполагаше върху масата за пикник. Провесихме се през дървените перила и взехме да хвърляме камъни в пропастта — всеки от тях вдигаше пушилка, докато скача по скалите, която постепенно се утаяваше в океана. Ако не бяха доломитските блокове в основата на брега, както твърдеше указателната табла зад нас, той да се беше сринал във вълните на океана още преди хиляди години и двете с Франки сега нямаше да можем да висим толкова удобно над водата.

Вкопчих се в парапета и погледнах надолу. Гъстата и бурна пяна на дъното така ме замая, че трябваше да затворя очи и да броя от десет до едно, за да се съвзема. Поех си дълбоко въздух, вдишах и усетих соления дъх на океана по кожата си и си спомних как Мат ми беше описвал същото това чувство в своите картички до мен.

Ана, когато застанеш пред океана, ти повече го усещаш, отколкото го виждаш. Ако имаш късмет, това усещане никога не избледнява и те обзема всеки път, щом се върнеш тук. И ти ще го почувстваш някой ден.

— Момичета — разнесе се гласът на Джейн откъм масата за пикник, — не толкова близо до ръба! Елате тук и си вземете нещо за пиене. Имаме цели три седмици, за да се наслаждаваме на гледката.

Отворих очи и внимателно дръпнах Франки за ръката.

— Хайде да вървим — подканих я.

— Почакай, Ана, чуваш ли това? Слушай!

— Какво е? Прилича на лай.

— Гледай — тюлени — тя посочи на десетина метра надолу, където дузина кафяви тела се отърсваха от водата и си играеха на пясъка, лаейки като някакви водни кучета.

— Еха! — прошепнах. — Променям отговора.

Ана, кое е най-страхотното нещо, което си виждала през живота си?

Така ме попита той една нощ, седмица след рождения ми ден, когато видяхме една след друга три падащи звезди на поляната зад тяхната къща. Беше след полунощ и всички, освен нас и щурците вече спяха. Помня, че тогава му разказах за една гръмотевична буря, която преживях като десетгодишна. Беше много отдавна, но аз все още виждах дъждовната стена и тъмното синьо-сиво небе, осветявано от светкавиците.

Ами за теб?

Това винаги е бил океанът. Но мисля да си променя отговора.

Той не каза нищо друго след това. Просто се вгледа в очите ми за дълго, много дълго, пренебрегвайки всички падащи звезди над нас, докато не стана твърде светло, така че не можеше да види звездите изобщо.

— Кой отговор? — попита Франки.

— Тюлените. Тюлените вече официално са най-страхотното нещо, което съм виждала през живота си.

Тя се усмихна и кимна с глава.

— Съгласна.

След като изгълтахме по няколко понички с пудра захар, двете с Франки позирахме край парапета, докато Джейн и Ред нагласяха статива на фотоапарата и го програмираха на самоснимачка, за да направим първата си официална снимка от нашата обща ваканция. Въпреки че сигурно щяха да излязат на кадъра като неясни кафяви петна върху далечния бряг, тюлените сякаш се строиха в най-хубавата си групова поза, специално за нас. Доволен от ъгъла, Ред включи таймера и се втурна към нас, смеейки се на тюлените, които чакаха строени апаратът да щракне.

— От това ще се получи страхотна снимка, пиленца — макар отдавна да бяхме се разделили с жълтите ританки, каквито купуват

бъдещите родители, неосведомени за пола на децата си, двете с Франки продължавахме да сме неразделни. Прякорът от детството беше като залепнал за нас.

— Добре ли си, Ана? — прошепна Франки, когато останахме насаме с тюлените, а Ред и Джейн вече се бяха качили в колата.

— Мисля, че да — отговорих. — Просто се опитвам да осъзная всички новости. — И аз ритнах с босо стъпало, изпращайки цяла лавина камъчета надолу в пропастта. Нов полъх на океанския бриз разпръсна влажен въздух над скалата и покри ръцете ни със сребърна мъгла.

— Той е тук — прошепна тя към океана. Взех ръката ѝ в своята, отново затворих очи и стиснах перилото с другата си ръка, мислено порейки вълните.

Последните четиридесет минути от нашето пътуване минаха бързо. След кратката почивка Ред и Джейн изглеждаха отново заредени с енергия и ентузиазъм, разказваха истории от първите си няколко летувания край брега, когато децата били още малки. През повечето време Ред шофираше с една ръка, а другата беше върху коляното на Джейн, понякога тя също слагаше ръка върху бедрото му и се усмихваше.

Тъкмо започвах да огладнявам, когато Франки ми посочи през рамо една синя табела:

Добре дошли в Занзибар бей
Изгубеният рай... И откритият отново!
Телефон 945 949

— „Бриз“! „Бриз“! „Бриз“! — развика се Франки, размахвайки юмруци. По пътя към летището тази сутрин тя ми беше разказала за техния любим семеен ресторант.

Когато се отклонихме от магистралата, колата взе почти да пълзи и да си пробива път през навалищата по „Муунлайт булевард“, седми кей, ако се вярва на табелата, която ни приветстваше с добре дошли на

главната улица. Претъпкан с туристи, хотдог и ярки бански, седми кей беше оскърбление за всяко едно от сетивата, даже и за шестото.

Причината беше не в града, а в хората. В нас. Изглежда лятото идваше заедно с тълпите туристи по тези места, които прекарваха в летаргия от септември до юни и които се събуждаха, едва когато колите под наем и такситата се подредяха по крайбрежната — семейства с малки деца, колежани във ваканция и нашата пъстра компания. Всички заедно нахлухме на кея като приливна вълна, докато той все още разтъркваше сънени след зимния сън очи, протягаше се и отваряше кафенетата, за да ни посрещне.

На петата обиколка по кея най-накрая открихме място за паркиране, запазихме маса в „Бриз“, за която трябваше да чакаме двайсет минути и тръгнахме да се разхождаме, наблюдавайки лодките покрай брега. Откъм поклонниците на слънцето по плажа се носеше мирис на кокосово масло, но вълноломът заглушаваше смеховете, разговорите и музиката им.

— Не се притеснявай, Ана — Ред кимна с глава към разлюляната тълпа долу. — Плажът край къщата ни не е толкова пренаселен. Наемателите имат договор, така че само наши хора могат да го ползват.

— Точно така, нашите *дъртаци* — прошепна в ухото ми Франки.

— Е, какво мислиш? — попита ме Ред. — Доста впечатляващо, а?

— Даже не съм си го и представяла — отговорих.

— Ако не броим мястото, където сме в момента, смее да твърдя, че тук имаме шанс да сме напълно откъснати от света. Това е тихо и спокойно кътче, с изключение на сърфистите. И туристите. И търговците. И всички пищящи и ревящи деца — чичо Ред въздъхна дълбоко. — Помниш ли, когато това местенце беше като безлюден остров, а, Джейн?

— Беше много отдавна — Джейн продължи да се взира във водата, дори когато Ред я прегърна през раменете и я целуна по косата. В отговор тя само се усмихна, една съвсем бегла усмивка. Отклоних поглед от тях, чувствайки се като неволен натрапник.

— Да вървим да видим дали масата ни не се е освободила вече — обади се Франки. — Ана, тук предлагат най-хубавата пина колада^[2]. Почакай само да я опиташ.

— Безалкохолна, разбира се — допълни Джейн, отделяйки се от Ред.

Франки се ухили.

— Света вода ненапита, разбира се.

След обяда, който включваше и две от най-добрите пина колада, двете с Франки тръгнахме по крайбрежната към сладкарница „Суийт Керълайнс Кримъри“, да върви по дяволите светкавичната шейкова диета. Засега Джейн изглеждаше значително по-добре, но след смъртта на Мат бях забелязала, че дори една невинна поръчка като сирене на грил може да предизвика вълна от спомени, която не си способен да овладееш.

Докато двете с Франки чакахме на опашката за сладолед, напълно забравили за нашите нискокалорични мъфини и възстановявайки свалените с толкова мъка килограми само за няколко часа, ние преброихме около трийсет и седем почернели от слънцето възрастни жени с отпусната кожа, които не си даваха сметка, че отдавна са преминали възрастта, когато можеш да се разхождаш по бикини. Двете с Франки се заклевме, че никога няма да се показваме в този вид на публично място, след като навършим трийсет, независимо колко добре си мислим, че изглеждаме. Стъписващият вид на лимоненозелени и мандаринени бански на фона на малките магазинчета, чиито ярки фасади с времето и под въздействието на соления дъх на океана бяха избелели до сиво ми напомни, че всички ние сме всъщност само пришълци, натрапници в този град, който ни търпеше всяко лято, докато ни посрещаше, хранеше, обслужваше и съществуваше единствено за наше удоволствие. Представих си същите тези магазинчета със спуснати ролетки през есента, с угаснали неоновии реклами и почистени и прибрани въдици за океански риболов — целият град, прибрал шатрата, опакован и качен на влака, барабар със слоновете и гълтачите на огън.

С по една фунийка сладолед в ръка, двете с Франки крачехме напред-назад по кея, където допреди малко бяхме чакали да се освободи масата ни в „Бриз“. И докато облизвах потеклата по дланта ми струйка размекнат черешов сладолед и шоколад, внезапно видях в ярки тонове цялата обкръжаваща ни картина. Древната люлчина песен на прилива. Крясъкът на чайките, прелитащи над главите ни. Свежиет солен аромат на бриза. С всяка стъпка по старите дъски на кея

усещахме под краката си пясъчинките, стигнали от плажа долу до тук върху подметките на туристите, които постепенно се превръщаха в ситен прах. Пясък, който беше пропътувал милиони мили и милиарди години през времената на плуващите континенти и пресъхващите океани, оцелял на тектоничните плочи, ерозията и утаечните процеси, сега се разпадаше под подметките на чисто новите ни сандали.

Вселената може да бъде толкова жестока.

— Франки, виж този пясък. Не е ли забележително, че...

— Пс-с-ст! Ана, я виж това. Не, *не сега*. Още не поглеждай.

— Какво да не поглеждам? — обърнах глава, за да видя за какво става дума.

— Момчетата с баскетболните шапки. Ей там. Нали ти казах да не поглеждаш! Те несъмнено ни оглеждат. Зъбите ми наред ли са? — и тя се озъби светкавично, за да се уверя, че всички следи от обяда и сладоледа са заличени.

Кимнах и хвърлих бегъл поглед по посока на момчетата, за които ставаше дума, очаквайки сърцето ми да подскочи, дланите ми да се изпотят или езикът ми да се върже безнадеждно. Но нито една от тези телесни реакции не се активира. Те приличаха на всички останали момчета, само дето бяха по-загорели.

— За какво е цялата тази суматоха? — попитах, мислейки си, че ако все така ще е до края на ваканцията, има голяма вероятност да понося още известно време стария албатрос на врата си.

— Цялата суматоха е заради това, че те ни зяпат, Ана. А ние дори не сме се нагласили!

Спрях поглед на миглите ѝ и пресния слой бляскав туш, който беше успяла да си сложи в тоалетната на „Бриз“.

— Аха — казах.

— Искам само да кажа, че сме тук едва от час, а вече имаме евентуални кандидати. Лесно ще ги направим двайсет. А дали да не вдигнем бройката на трийсет?

— А защо не представим новите ти приятели на вашите — предложих, — защото майка ти и баща ти тъкмо идват насам.

[1] Шегата с благодарствените речи при приемане на филмовата награда „Оскар“. — Бел.прев. ↑

[2] Коктейл от бял ром, кокосов ликьор и сок от ананас. — Бел.прев. ↑

ОСЕМ

Франки моментално превключи на програма Добрата Дъщеря, прибирайки образа на съблазнителката за по-подходящи времена, т.е. когато техните не са наблизно. Изглежда и момчетата от другата страна на кея забелязаха промяната в нея или надушиха опасността от приближаващия баща, но така или иначе, когато Ред и Джейн стигнаха до нас, от тях не беше останала и следа.

— Харесавте ли си нещо? — попита Ред.

— Ъ? — Франки едва не се задави със сладоледа си.

— Двамата с майка ти си взехме сладолед с бишкоти — и той вдигна фунийката, която държеше.

— О... Ами да, взехме си черешов с шоколад или нещо подобно.

— Е, кога отиваме в къщата? — намесих се, за да попреча конфузното положение да се задълбочи и да стане още по-зле. Тъй като Ред и Джейн напоследък бяха доста небрежни във възпитанието на Франки, тя стана много по-нехайна за тайните си, отколкото се полага при родители и деца. Не очаквах да изтърси нещо наистина тъпо от сорта на: „Тъкмо загубих девствеността си от един ученик от чужбина, който беше тук на обменни начала, моля, бихте ли ми подали солта.“ Но не исках да рискувам идеята за нашето състезание да излезе наяве и да се озова обратно въщи още на първия ден от ваканцията. Ама че неловка ситуация. Какво ли щяха да си помислят Ред и Джейн, ако научеха, че тяхната дъщеря и нейната най-добра приятелка са открили лова на момчета — какво ти, даже се готвят да нанижат на коланите си по *двайсет* трофея и то точно по време на семейната почивка?

— Само трябва да вземем някои основни продукти за вечерята днес и за закуската утре — каза Ред. — После отиваме. Къщата е на около пет мили оттук, нагоре по хълма.

Щом подминахме бакалията на излизане от града по главната улица, успяхме да зърнем само върха на къщата, чийто остър покрив се

издигаше като айсберг от дърво. Намираше се на склон, откъдето се откриваше чудесна гледка към океана и, слава богу, не беше сбутана стена до стена в съседните къщи.

Чичо Ред и леля Джейн се умълчаха, докато пътувахме по черния път към върха. Когато преодоляхме и последния завой покрай палмовата горичка и излязохме на билото, къщата внезапно изскочи пред нас, сякаш досега ни беше чакала, скрита зад дърветата.

— Уау! — прошепнах. Повече нищо не можех да кажа. Когато я видях найе и толкова отблизо, загубих ума и дума. Тя не беше нито толкова голяма, нито пък ултрамодерна, но ми спря дъха — беше като мечтана вълшебна приказка, която можеш да видиш само по картинките в детските книжки и на пощенски картички, а сега се беше превърнала в реалност. Беше цялата от дърво, с прозорци от пода до тавана. В портокаловата светлина на залеза изглеждаше като обхваната от пожар, огромна пирамида от стъкло, горяща на фона на синьото небе.

От черния път се отклонихме по автомобилната алеята от северната страна на къщата. Задният двор гледаше на запад и висеше над брега, откривайки великолепна гледка към океана и безкрайното небе над него.

— Уау! — повторих. — Не мога да повярвам, че наистина съм тук.

— Добре дошла на нашето второ любимо място на света — чичо Ред изгаси двигателя и стисна ръката на леля Джейн.

И четиримата останахме още няколко минути в колата, безмълвни.

— Ще отида да видя гледката от задния двор — казах, измъквайки се от колата и от мълчанието.

— И ние идваме след малко — каза леля Джейн.

Изкачих се по хълма до задния двор и погледнах от върха надолу към сребристия корпус на колата. Тримата бяха замръзнали, сякаш се страхуваха да помръднат. Не можех да разбера дали говорят, но Франки се беше надвесила от задната седалка между тях двамата.

За един кратък миг усетих, че моите родители ми липсват. Татко с неговото спортно сако. Мама е нейните купони за намаления. Спокойни. Предвидими. Нормални. Зачудих се дали и аз им липсвам

там, на хиляди мили разстояние, в тяхната тиха и нормална къща, където тюлените не лаят и семействата не плачат в колите си.

Задният двор беше с размерите на басейна в училище, а в най-отдалечения му край имаше шест дървени стъпала, които водеха към плажа. Знаех, че са точно шест, защото Мат неведнъж ми беше описвал как изхвърча през задната врата, скача от верандата, прекосява тичешком поляната и прелита през шестте стъпала право на пясъка, докато леля Джейн вика след него, че така може да си счупи врата.

Изритах сандалите си настрани и тръгнах боса по влажната трева към стъпалата, седнах на най-долното и направих малък тунел с крак в пясъка. Беше прохладен и влажен под горещата повърхност, точно както Мат ми го беше описал.

Загледах се към океана под успокоителния шум на вълните, които приспиваха брега, и видях няколко семейства, пръснати по плажа. Точно отпред една майка беше нагазила до колене във водата и махаше на двете си малки момчета да се прибират за обяд.

Когато умре твой любим човек, хората те питат как си, но всъщност не желаят да знаят как се чувстваш. Те просто искат да се уверят, че си добре, че оценяваш тяхната загриженост, че животът продължава и те също могат да продължат постарому. И тайничко си задават въпроса кога би било благоприлично да престанат да питат как си (между другото срокът е три месеца; по някакъв писан или неписан закон това е времето, нужно на хората да забравят единственото нещо, което ти никога няма да забравиш).

Те не желаят да знаят, че ти никога повече през живота си няма да ядеш торта на рождения си ден, защото не искаш да заличиш онзи вълшебен вкус на синя глазура по устните си. Че всяка сутрин се будиш с въпроса защо ти оживя, а той — не. Че в първия следобед на твоята първа истинска лятна ваканция седиш на брега на океана с пламнало от жаркото слънце лице и се надяваш той да ти даде някакъв знак, че е добре.

— А, ето къде си била!

Скочих на крака. Франки слизаше по стъпалата.

— Добре ли си?

— Ъхъ — преместих се, за да ѝ направя място до мен и склоних глава на рамото ѝ. — Точно си мислех за него.

— И аз — очите ѝ бяха зачервени и влажни, но тя се усмихваше. — Мисля, че трудното мина. Вече официално напуснахме колата.

Засмях се и измъкнах крака от двете пясъчни пещери, които бях изровила.

Далече пред нас три малки триъгълничета — едно бяло, едно червено и едно с цветовете на дъгата — ту се издигаха, ту пропадаха сред хилядите върхове от солена вода.

— Не е ли невероятно, Ана — погледът ѝ се рееше някъде надалече над водата. — Това те кара да се чувстваш съвсем малък, нали?

— Аха — не исках да говоря много, за да не разваля вълшебството около нас, крехко като стъклена сфера. Главата ми беше на рамото ѝ, а моята най-стара приятелка все още можеше да бъде разсъдлива, сериозна и способна да се удивлява.

— Знаеш ли кое е най-хубавото на Калифорния? — тя ме прегърна и аз усетих прохладата на гривната от Мат върху рамото си. — Тук никой не ме познава. Никой не знае, че трябва да ми съчувства и да ме съжалява.

Спомних си лицата на околните, докато преминавахме от класна стая в класна стая в училището — те отвръщаха поглед, но шепотът им се чуваше навсякъде. *Сестрата на Мат минава. А това не беше ли най-добрата им приятелка?*

— С изключение на теб — продължи тя. — Ти си единствената, която знае голямата мрачна тайна. Но ти си като гроб, когато някоя тайна трябва да бъде опазена — и тя се разсмя, ритайки пясъка с босите си крака.

Надигнахме се от покритите с пясък стъпала и тръгнахме по брега. Отблизо водата се пенеше и вълнуваше, променяйки цвета си от тъмносиньо до зелено. Всяка следваща вълна най-напред обливаше босите ни стъпала, после се оттегляше навътре, позволявайки ни да зърнем за кратко пъстрите камъни отдолу като пола, повдигната от вятъра.

Водата беше по-студена, отколкото очаквах. Тя хапеше пръстите ми, докато постепенно не свикнах с температурата ѝ и вече не усещах с кожата си разликата между нея и въздуха. Коленичих и грабнах шепа камъчета и водорасли, после се взрях в дланта си, наблюдавайки как мокрият пясък бавно изсветлява на слънцето.

— Как мислиш, откъде са дошли тези странни камъчета? — попитах и натопих ръце във водата, за да ги изплакнат вълните.

Шшиш, ашшиш, шшиш, ашшиш.

— От много места, предполагам — каза Франки и се наведе да вдигне гладко като бонбон камъче. — Океанът е неизчерпаем източник на всякакви съкровища. Сутрин може да намериш мидени черупки и стъкълца. Ето, виж това — тя вдигна камъчето пред лицето ми. — По него можеш да различиш разноцветните слоеве от скали и пясък, които са били притиснати едни към други преди милиони години... Къде зяпаш?

Усмихнах се.

— Знаете ли, госпожице Перино, за някой, който едва не се е провалил на изпита по природни науки, вие знаете твърде много за океанската екосистема.

— Това не е наука, Ана. Това е самата природа. Има голяма разлика.

Отворих уста да ѝ възразя, но тя имаше право. Наука: система, създадена от човека, за да си обясни всички мистерии на живота. Природа: тя самата е система и мистерия, съществувала много преди ние да поемем първата глътка въздух, която ще продължи да съществува дълго след като ние изпуснем последния си дъх.

Шшиш, ашшиш. Шшиш, ашш.

— Благодаря ти, че ме доведе тук, Франки.

Тя ме погледна и меко се усмихна. Тялото ѝ е до моето, стъпалата ѝ оставят мокри следи в пясъка, но очите ѝ са на милиони години оттук, следейки някакви праисторически процеси — как пясъкът, камъните и крехките кости се превръщат в едно под натиска на земята; как природата бавно върви напред, безразлична към нищожната поява и изчезването на човешки същества. Изведнъж се почувствах ужасно малка и незначителна, по-дребна и по-незначителна дори от песъчинките под краката си, но в същото време утешена и смирена.

— Ето, задръж го — Франки пак се усмихваше, пускайки в дланта ми шареното камъче. — Това е твоят първи официален сувенир от нашето В.Л.В.В.

Продължихме разходката по брега още половин час, спирайки на всяка крачка да вдигнем по някоя мидичка или парче зелено стъкло.

Пръстите и стъпалата ми се сбръчкаха от водата, косата влизаше в очите и устата ми, но въпреки това бях готова да прекарам цялата си ваканция на това място, а океанът като стар търговец да трупа съкровищата си в краката ми, докато спя, заровена в пясъка.

Франки се смълча, продължавайки да рови из пясъка за нови съкровища. Последният път, когато е била на този бряг, тя е помагала на Мат да открие стъкълца за неговите бижута. Представях си как са се блъскали един друг във водата. Как са правели планове за вечеря. Как са обсъждали техники да се задържиш на гребена на вълната без дъска, чак докато тя се разбие на пясъка, стига да я хванеш правилно.

Понякога си мисля, че ако тя знаеше за нас с Мат, това би ни сближило още повече. Само ако имаше някакъв начин да ѝ покажа колко обичах Мат, тя би ме допускала в специалния клуб, където всички членове имат правото да скърбят безкрайно. Вместо това аз съм просто някакъв натрапник. Надничам през прозореца и ги виждам как плачат, но съм навън в тъмното и те не могат да ме видят.

— Франки, може ли да те попитам нещо?

— Какво?

— Помниш ли рождения ми ден миналата година? Когато станах на петнайсет? — направих се, че не чувам гласа на Мат, който шептеше заедно с вълните. *Шшшт. Това е нашата тайна, Ана. Ти обеща.*

— Ами, да — тя изплакна ръце и ги изтри в хълбоците. — Хайде да се връщаме. Ще разопакуваме багажа и ще си подредим стаята. Надявам се мама и татко вече да са разтоварили колата.

— Добре — хвърлих шепа камъчета във водата и ги гледах как потъват като тежки дъждовни капки.

— Та какво казваше за рождения си ден? — тя се усмихваше, а аз не исках да направя или кажа нещо, което ще заличи тази усмивка.

— А, нищо, няма значение — хванах я за ръка. — Вече забравих.

Не казах нищо за него.

Само мъчително преглътнах.

Кимнах и се усмигнах.

Единият крак пред другия.

Добре съм, благодаря, че попитахте.

Когато прекрачих от верандата в къщата дребните песъчинки по босите ми стъпала взеха меко да стържат по пода. Опитах се да ги

изтръскам пред вратата, но Франки ме увери, че пясъкът по пода било част от преживяването на Занзибар Бей.

— Това е нещо като подвижен декоративен акцент — каза Джейн. — Нали разбираш, да донесеш със себе си част от плажа.

— Скъпа, не ти е разрешено да предекорираш по време на почивката — каза Ред. — Затова не сме ти донесли мострите за тапицерии и кутията с боите.

— О, не се притеснявай — засмя се тя. — Ще намеря начин как да го направя, стига да ме нападне вдъхновението.

Нямаше никакви следи от скорошните емоционални вълнения — нито размазана по бузите спирала, нито затръшнати врати, нито тежки въздишки или посърнали лица. Даже родителите на Франки бяха успели да разпределят куфарите по стаите, да разопаковат собствения си багаж, да разтворят всички прозорци и да се убедят, че имаме достатъчно кърпи, чинии и други необходими неща. Колкото и сенките на спомена да се опитваха да ги застигнат и засегнат болезнено, щом прекрчиха прага и излязоха навън, щом тръгнаха по улицата надолу и чак докато се скриха от поглед, Ред и Джейн бяха идеалната *нормална* двойка, чиста осмица по десетобалната система.

Обзе ме плаха надежда, че може би тази почивка е точно това, от което имаше нужда семейството им. После друга догадка проблесна в главата ми. Ако калифорнийското слънце може да излекува тях, то тогава вероятно, *само допускане*, то би могло да излекува и нас с Франки.

Опитвах се да не дишам, докато леля Джейн подреждаше масата за вечеря, защото знаех, че ако в този момент дори едно перце падне върху крехкото спокойствие, всичко щеше мигновено да рухне. Според мен всички ние чувствахме вина, задето понякога сме щастливи и щом усетехме нещо подобно, все се намираше някой да ни припомни, че това не ни е позволено.

Тази вечер, когато Франки неволно бутна чашата си с диетична кола, леля Джейн се разплака и прозрачното було на привидното благополучие се разкъса, за да разкрие грозната истина отдолу.

ДЕВЕТ

— Всичко е наред, мамо — каза Франки и ѝ подаде гъбата. — Ето.

— Не сме прекарали в тази къща и една нощ, а ти вече създаваш бъркотия! — Джейн грабна гъбата от Франки и коленичи да попие разлятата кола с едната ръка, докато с другата триеше сълзите си.

— Аз ще оправя всичко, Джейн — Ред скочи, опитвайки се да предотврати окончателното ѝ рухване.

Леля Джейн отблъсна ръката му.

— Не можем ли да изкараме поне една нормална семейна вечеря заедно, за бога!

Поведението ѝ все още беше непредсказуемо. Някой ден тя се вкопчваше в думата *нормално* като в спасителен пояс, който ще запази семейството от разпадане. „Нормалните“ хора отиват на почивка през лятото. „Нормалните“ хора вечерят заедно. „Нормалните“ хора не разливат кола по пода и нямат починали деца.

Останалите дни бяха като днешния. Сякаш Мат току-що беше починал. Джейн прие загубата му най-тежко от останалите — веднага след погребението тя буквално се затвори в стаята си седмици наред, рядко слагаше нещо в уста и изобщо не говореше. Двете с мама бяхме у тях почти през цялото лято, очаквайки кога най-после ще излезе от стаята си. И тя накрая го направи. Излезе и отиде в стаята на Мат, седна на леглото и зарови лице в дрехите, които беше оставил там в последния си ден. Оттогава нито ги изпра, нито промени нещо в стаята. Няколко месеца по-късно бяхме у тях на вечеря и чичо Ред предложи да дарят някои от нещата и книгите на Мат. Опитах се да си представя какво ще е да видя някой друг в дрехите на Мат, ей така, както си седя на опашката в бакалницата и изведнъж: *Ей, това не е ли Мат? Не, просто съседа, който взе ризата му, купува ябълков сладкиш и мъфини за майка си.* Не бих понесла това. А очевидно и леля Джейн не би могла. Без да каже и дума, тя стана от масата и се прибра в стаята си. После отново млъкна в продължение на дни и не

говореше дори на мама, нейната най-добра приятелка. Сякаш смъртта на Мат ги беше погълнала като някакъв огромен тъжен кит, оставяйки след тях къщата пълна с погребални венци и букети, тенджери с пилешко и призраци.

— Съжалявам, мамо — каза Франки. Гласът ѝ премина в едва доловим шепот. — Стана без да искам.

Джейн въздъхна, продължавайки да попива локвата, от която вече не беше останало нищо.

— Всичко е наред, Франки. Просто се опитай да бъдеш по-внимателна. Тази почивка е достатъчно мъчителна и без...

— Достатъчно *мъчителна* ли? — Франки внезапно си възвърна гласа и сега вече крещеше срещу майка си, която все още беше коленичила под масата. — Не аз планирах тази... тази... налепна ваканция.

Нелепа, Франки, нелепа.

Джейн, вече права, стоеше слисана, но успя да овладее, както сълзите в очите си, така и гласа си.

— Съжалявам, Франк, но ти не си единствената скърбяща тук.

Чичо Ред беше като вкаменен в другия край на масата, безсилен да предотврати погрома, който се случваше пред очите ни. А аз не смеех да погледна встрани от празната си чиния.

Франки блъсна стола назад и изхвъркна от кухнята. Решена последната дума да е нейна, тя изсъска едно „Кучка!“ през рамо и изчезна по стълбите нагоре.

— *Добро начало!* — леля Джейн избърса ръце в кърпата и пое нагоре след Франки, затръшвайки вратата на стаята си.

След няколко неловки минути, прекарани в мълчание, чичо Ред се зае да разчиства масата и да се извинява.

— Ние разчитахме тази почивка... О, забрави. Просто не знам какво да кажа, Ана. Съжалявам — и той сбърчи вежди, за да сдържи сълзите си. Няма по-лошо от това бащите да плачат. През целия си живот видях татко да плаче само два пъти — веднъж в болницата и после на погребението на Мат. Независимо какво ми бяха казали Мат и татко, *бащите* винаги трябва да са най-силните. Сигурно затова Ред има толкова много бръчки по челото. Цялата му мъка е скрита в тях.

Ред повтори още веднъж колко много съжалява за случилото се и след това извинение пое нагоре по стълбите, оставяйки ме сама в

кухнята с големия тъжен кит.

Ти пък за какво плачеш? — попита китът. — Той не беше твой брат.

Изчаках всички шумове на горния етаж да утихнат, после си сложих изражението на най-добрата приятелка и тръгнах да намеря Франки. Когато не я открих в нейната жълта стая с леглата близнаци — стаята, която от край време беше нейна и която щеше да споделя това лято с мен, разбрах, че има само още едно място, където може да е. Отидох в най-отдалечения край на коридора, отворих старата дъбова врата, където Джейн ни беше помолила да не влизаме, и се заизкачвах по тясната стълба към таванската стая.

Франки лежеше по очи върху двойното легло и кротко плачеше, завряла лице в меките бели възглавници, където всяко лято, с изключение на това, беше спал брат й. А само няколко часа по-рано тя беше в „Бриз“, същинска кралица с безалкохолната пина колада и току-що освежена спирала. Сега, скрита в синьо-сивата стая с нейния прашен прозорец към океана, приличаше на бледо повехнало цвете и това късаше сърцето ми.

Какво ли не бих дала сега Мат да е с нас, да се залива от смях в старата си таванска стая и да ни обяснява, че това в болницата е било едно голямо недоразумение, също както разменят новородените бебета.

Здравейте, господин и госпожо Перино! Аз съм Пег от болница Мърси Сентръл. Тъкмо изхвърлям старите картони и открих някои несъответствия. Знаете как се случват тези неща. Както и да е, преди около година, поради объркани документи ние по невнимание сме съобчили на вас една тъжна вест, която се е отнасяла за друго семейство. Оказва се, че Филип е починалото момче, а не Мат. Мат сега живее с неговото семейство в Толедо. Разбира се, че ще се обадя и на тях. Те още утре ще доведат Мат със самолета. Не ни се сърдете, знаете как стават тези неща. Доскоро!

Държах ръка върху тресящите се рамене на Франки, докато хълцането й постепенно утихна и дишането й стана бавно и равномерно.

Час по-късно чухме как Ред и Джейн се спуснаха по стълбите, излязоха през парадния вход, качиха се в колата и заминаха на дълга

среднощна обиколка. След като се уверихме, че къщата е празна, двете с Франки преровихме кухнята с надеждата да намерим нещо за ядене.

— Не мога да повярвам, че е способна да откачи за нищо — каза Франки, вадейки диетична кола от хладилника. — А татко и дума не обели!

— Не съм сигурна, че той знаеше *какво* да каже, Франк.

— Мисля, че трябва да се разделят.

— Какво искаш да кажеш? — попитах. — Като тази вечер ли?

— Не, искам да кажа да се разведат.

— За какво говориш? Вашите са чудесно семейство. Те просто се опитват да преодолеят първата вечер тук след онова, което се случи — това е труден момент и за двамата.

И за теб.

— О, моля те — каза тя и думите ѝ се смесиха с онова *шшшш* на току-що отворената кола. — У нас те дори не спят в една стая вече.

— Но аз съм ги *виждала*.

Франки тръсна глава.

— Казват лека нощ и затварят вратата, но съм *виждала* как татко се промъква в кабинета си, когато мисли, че вече спя. Освен ако ти нямаш по-добро обяснение за това.

Стомахът ми се сви от страх и тъга, докато се опитвах да превъртя последното денонощие със семейство Перино като филмова лента на бавни обороти, взирайки се във всеки кадър, за да хвана къде има несъответствие в сюжета. Ред слага ръка върху коляното на Джейн вечерта, когато ни съобщават, че са решили отново да летуват в Калифорния. *Тя не трепна ли тогава?* Виждала съм ги пред вратата на семейната спалня да ни пожелават лека нощ. Представям си как си лягат, обърнали гръб един на друг, като внимават да не се докоснат дори с пръст и чакат да заспим, за да прекратят този театър.

Тръснах глава, за да залича тази картина — почувствах се така, сякаш съм нахлула в стаята при възрастни, които водят Сериозен Разговор Не За Твоите Уши.

Наистина, *имаше* моменти, в които мислех, че Ред и Джейн няма да се справят — беше малко след смъртта на Мат. Двамата бяха женени от двайсет години, но изглежда през последните дни бяха забравили защо са го направили. Почти не си говореха, даже когато аз и нашите бяхме с тях. Щеше да е къде-къде по-добре, ако постоянно се

караха, вместо мълчанието, което ги поглъщаше, но това не се промени — поне по онова време. Някакво стаено напрежение се настани в дома на семейство Перино и взе да се втвърдява като бетон.

Мина месец, а те все още бяха заедно. След три месеца — също. Половин година. Неговият рожден ден. Коледа. Денят на майката. Денят на бащата. Първата годишнина, само преди два месеца. Двамата вече си говореха. Ядяха заедно. Смееха се понякога. И всяка усмивка или шега пропукваше бетона, който ги беше сковал.

— Мисля, че вашите не са такива хора, Франки. Според мен те са... Искам да кажа... — не намирах подходящите думи, за да завърша изречението. Франки въздъхна и долени устни до отвора на кутията с кола, разцепената ѝ вежда беше надвиснала отбранително над лявото око, възпирайки сълзите.

— Последният път, когато всички бяхме заедно на Занзибар Бей — каза тя, — аз нищо не разбирах. — Гласът ѝ беше съвсем изтънял и сякаш идваше отдалече, като призрак, който ни вика в някакво друго измерение. Изобщо нямаше значение дали съм до нея, или не — можех да си тръгна, а тя пак щеше да продължи да говори. — Той беше по-голям — продължи Франки, играейки си с гривната. — Аз не виждах нещата, които той виждаше. Не харесвах нещата, които той харесваше. Просто нищо не разбирах, Ана. Мислех си, че ще имам време за това. Мислех си, че той...

Франки си имаше своите причини да не говори за Мат, но да го забрави дори за миг — това беше непосилно за нея. Тя скръсти ръце и пак се разхлипа. Седнах по-близо, прегърнах я и я оставих да се наплаче. Двете плакахме заедно като през седмиците след катастрофата — мъчителни дълбоки ридания, които идваха дълбоко отвътре, там, където светлината беше угаснала още преди година.

Нямах представа колко време е минало така — двете с Франки седим безмълвно с долепени глави, едновременно вдишвайки и издишвайки с учестен ритъм, но когато се свързахме, колата вече беше топла.

Франки бавно вдигна ръка и изтри мокрите си очи. Отметнах сплъстената коса от челото ѝ.

— Ей — въздъхна тя. Лицето ѝ беше бледо, очите — подпухнали, но в ъгълчетата на устата ѝ пак играеше нейната омагьосваща усмивка.

— И така, какво ще пишеш наесен в есето „Как прекарах лятната си ваканция“? — казах.

Тя се разсмя.

— В ядене и рев. Какво ли не би направил човек в името на любовта.

— Точно така — стиснах ръката ѝ.

Подскачането на светлината от фаровете по поляната подсказа, че Ред и Джейн са се върнали от среднощното си пътешествие. Двете с Франки пуснахме кутиите от кола в мивката и изтичахме по стълбата нагоре, преди родителите ѝ да са влезли в къщата, нетърпеливи да загърбим случилото се тази вечер. Набързо се съблякохме, мушнахме се в двете долепени легла, изгасихме нощните лампи и придърпахме завивките чак до брадичките си.

В мига, в който Франки заспа, моите свръхестествени сили на най-добрата приятелка се изпариха. Хлипове накъсаха дишането ми, сълзите размазаха светлината на звездите по чистото небе и всички стари сенки, които се надявах да съм оставила вкъщи, изпълниха стаята като пухчетата на глухарче.

ДЕСЕТ

Франки тихичко похъркваше под жълтото си одеяло, а аз бях потънала в мисли за Мат. За нашата първа целувка. За падащите звезди. За тайните погледи, разменени над масата по време на семейните вечери. И как ме изпитваше с цитати от любимите си книги посред нощ. Неговата ръка, пробягваща по бузата ми, когато никой не ни гледаше. Ароматът на кожата му, когато се надвеси пред мен, за да плати сладоледа в онзи последен ден в „Кастъд ласт станд“.

Ако знаех, че ще умре, сигурно щях да му кажа нещо важно за последно. Едва ли щях просто фалшиво да пригласям на песента на „Грейтфул Дед“, която той толкова обичаше. Щях съвсем искрено да му призная чувствата си. Без флиртуване, без пърхане на клепки, без драматичен шепот. Щях да го гледам дълго и съсредоточено, за да запазя образа му в главата си за вечни времена. Щях да го питам за милион неща, за да разбера какво е било от значение, *преди* да се кача в колата на връщане от „Кастъд ласт станд“. Защото *след* това вече нищо не беше от значение.

Даже не успяхме да му намерим определение. Как се казваше онова, което се случи между нас с Мат през последния месец от живота му, какви станахме ние двамата през тези последни дни, ще си остане загадка. Не посмях да задам този въпрос гласно. Само нощем, сама в леглото се питах какво ли ще стане, ако той срещне някоя друга в Корнел или пък ако Франки изведнъж пощурее заради нашите отношения и той реши, че не си струва да ѝ причинява това. Но когато си в началото на една любов, ти не спираш да си задаваш въпроси. *Ей, Мат, ами ако умреш, преди да си уснял да кажеш на сестра си за нас, трябва ли аз да ѝ го кажа? И имаше ли наистина такова нещо като „нас“, за което си струва да се говори?*

Когато се случи такова нещо, ти си напълно неподготвен за него, чувстваш се раздвоен и объркан и търсиш скрит смисъл и в най-дребните и незначителни неща. Стотици пъти преповтарях събитията

от онзи ден, опитвайки се да открия някаква нишка. Някакъв друг финал. Ефектът на пеперудата^[1].

Ако двете с Франки не бяхме поискали сладолед в онзи ужасен ден, той още щеше да е жив.

Ако целувките ми не караха сърцето му да бие учестено всяка нощ след рождения ми ден, той още щеше да е жив.

Ако не се бях раждала, той още щеше да е жив.

Ако можех да открия онази пеперуда, която беше размахала криле, преди да се качим в колата в онзи ден, щях да я смачкам.

— Не можеш да заспиш ли?

Леля Джейн ме стресна, обаждайки се от тъмния ъгъл на верандата, по която крачех разсеяно сред моите призраци.

— Не мислех, че има още някой буден — отвърнах с пресекващ дъх. — Извинявай, не исках... Аз просто...

— Ана, не си отивай — Джейн тръсна глава. — Всичко е наред. Аз просто... си спомнях.

— Аз също — в същия миг вече съжалявах, че съм го казала, исках да си върна думите назад, да се втурна в къщата и да се свра под леглото. — Искам да кажа, спомнях си всички истории за вашите летувания, които съм чувала.

Леля Джейн кимна, бледата лунна светлина правеше ореол около главата ѝ, обливайки я в синкаво сияние.

— Поседни тук — тя побутна с крак един стол към мен. Това ми напомни за предишната Джейн, която се държеше с мен по-скоро като с приятел, отколкото като с малко дете. Преди да се случи всичко това, тя често се печеше на слънце заедно с нас, предлагайки ни студен чай в замяна на кратко връщане към момичешките години. Е, вярно че клюките по онова време бяха доста постни. Франки все още беше девствена. Аз още не се разплаквах при вида на синя глазура. И не криех никакви тайни за единия от най-добрите си приятели пред другия.

Поседяхме така няколко минути, заслушани в нежния ритъм на вълните край брега. *Шшиш, ашшиш. Шшиш, ашшиш.* В тъмното сякаш бяха станали по-лениви, но и по-шумни.

— Франки и Мат често слизаха до плажа, за да търсят парчета стъкло, изхвърлени от морето — каза Джейн. — Беше нещо като състезание между двамата.

— Всеки път носеха и на мен от тях. Още ги пазя.

— Точно така, помня бурканите. Мат правеше разни неща от тези стъкълца. Гривната на Франки с червеното стъкло е от него. И синьото стъкло, което носеше на кожена връв около врата си — помниш ли го?

Възходи. Пропадания.

Примигнах бързо, за да спра сълзите и кимнах.

— Не зная какво стана с него — продължи Джейн. — Толкова пъти съм се опитвала да го открия — убедена съм, че го е взел със себе си.

Вдигнах неволно ръка и докоснах трапчинката между ключиците си, където понякога усещах тежестта на изгубената огърлица, сякаш Мат наистина ми я беше подарил, както се шегуваше. Не, не беше там. Сигурно е останала някъде в разбитата кола с изгубения диск, един кец, няколко книги от библиотеката с просрочен срок за връщане и нашите лъжички за сладолед — всички онези дреболии, които остават единствените свидетелства за цял един живот.

— Ана — гласът на Джейн развали магията на нощния прилив, — може ли да те попитам нещо лично?

— Разбира се — въпреки че не бях съвсем сигурна докъде ще доведе всичко това.

— Давам си сметка, че не бях съвсем на себе си тази вечер, за което много съжалявам. Понякога просто не мога да предвидя какво би ме извадило от равновесие. И се опитвам да се справя с това, наистина. Но Франки — как е тя? Ама честно.

Погледнах откритото ѝ честно лице и се сетих за Йохан. Припомних си брокатените сенки за очи, цигарите, изпушени в стаята, невзетите изпити и провалените тестове в края на срока, затръшнатите врати и се запитах как Джейн може да ме пита такова нещо. Или може би просто се надяваше да чуе няколко утешителни думи и да продължи напред, без да забелязва какво всъщност се случва с дъщеря ѝ. Но суровият решителен израз, бръчките, насекли челото ѝ и очертали устата ѝ, побелелите кокалчета на пръстите, с които притискаше устата си — това беше слепец, който се надява да види поне лъч светлина. В главата ми прозвуча гласът на татко, далечен и тъжен.

Щом ти си наблизо, Ред и Джейн нямат причина да се притесняват за Франки — ти го правиш вместо тях.

— Прости ми, скъпа — продължи Джейн, — дано не мислиш, че съм прекалено настоятелна и те насилвам да говориш. Просто се тревожа за вас двете. Франки вече не споделя с мен, както правеше едно време. Собствената ми дъщеря се превърна в непознат човек за мен.

— И за мен също — устата ми пак казваше неща, които не бяха съгласувани с полузаспалия ми мозък. *Глушава уста.* — Исках да кажа...

— Разкажи ми всичко — ръката на Джейн внезапно доби твърдост и силно стисна рамото ми. — Не се притеснявай.

Тя се взря в очите ми и ми даде шанс, онзи единствен шанс да ѝ кажа истината, да ѝ разкрия колко различия е Франки сега, за нейните вътрешни бягства, за Йохан и облога ни за двайсетте момчета, за А.А., за покритата с тортена глазура първа целувка с Мат, за обещанието си пред него и за това как не мога да го забравя — за всичко. Толкова ми се искаше да ѝ разкажа всичко това — на тази съкрушена майка, която най-накрая може би щеше да помогне на всички нас.

— Франки се справя, тя е добре — казах и ми се прищя сама да се ритна. Имах шанс да споделя всичко, което ме мъчи, да освободя душата си и аз го пропилях. *Справя се добре* — сякаш оценявах работата ѝ в офиса.

— Не е така — прекъсна ме Джейн, отдръпвайки ръката си. — Тя не е добре. Никой от нас не е добре. Бъди честна с мен, Ана.

Заля ме вълна от смесени чувства — ожесточение и желание да защитя Франки, вина заради моята нерешителност да призная истината пред Джейн и дълбок гняв, че никой не знае и не се интересува какво бях загубила аз.

— Виж какво, лельо Джейн... — тонът ми беше на ръба да прозвучи насмешливо и непочтително — усилието да наля разум в главата на майката на най-добрата ми приятелка ми костваше немалко. — Франки е още с нас. Тя нито е правила опит за самоубийство, нито се е пристрастила към наркотиците. И все още може да се засмее за едно или друго нещо. Просто вече не е същата.

— Ана, не исках да...

— Хайде, де, нали и сама я виждаш. Всичкият той грим и предизвикателното ѝ поведение. Напоследък изобщо не може да се каже, че е образцов ученик. Ами виж само какво стана тази вечер

между вас двете! Франки си дава сметка, че него вече го няма, лельо Джейн. Той си отиде, това е — и нищо на този свят не може да го върне обратно.

Цялата се тресях. Ръката ми се стрелна нагоре да запуши устата в същата секунда, в която всичко това беше вече изречено; тежестта на собствените ми думи ме затисна. Жестоки и зловредни думи, които никога не биваше да произнасям. Вече безвъзвратно бях причислена към лошите във вселената и лицето на Джейн, застинало с объркано изражение, беше единствената ми присъда.

Но после — дълбока въздишка.

Усмивка.

Поглед.

Широко отворена уста.

Точно там, на задната веранда в къщата на Занзибар Бей, в тъмнината на нощта, когато избълвах цялата грозна истина и единственият свидетел на това беше океанът... леля Джейн се смееше.

— Ана — изхълца тя, размазвайки сълзите с opakото на ръката, — това е първият път, когато някой е напълно откровен с мен, откакто синът ми умря.

— Божичко, лельо Джейн, толкова съжалявам. Просто не знам как можах да кажа всичко това — надигнах се, опитвайки се да я прегърна с надеждата, че така ще скрия пламналото си лице.

— Ами да — обгърна ме тя с ръце, — пък аз дори не трепнах.

Отдръпнах се от нея и седнах обратно на стола, все още треперееща отвътре след моето избухване и нейната неочаквана реакция. Тя ме наблюдаваше, отпиваше от чая си, а в очите ѝ се беше събрала мъка за цял един човешки живот — животът на Мат. Но въпреки това се усмихваше.

— Ана, той ти липсва.

— През цялото време. Още не мога да повярвам, че го няма — казах това като в унес, а думите оставиха особен вкус в устата ми. Независимо колко пъти ги бях произнасяла, те продължаваха да звучат неразбираемо и чуждо за мен, като някакъв непознат език. Болка прорязва гърдите ми и аз задържах дъха си, за да не дам воля на отчаяния хлип, който напираше в мен.

— Той беше нещо повече от твой най-добър приятел.

Кимнах разсеяно, забравяйки за момент къде съм и факта, че говоря с Джейн, а не на дневника си.

— Аз... Той беше като брат за мен. Също като Франки, нали разбираш. Е, искам да кажа, че тя ми е като сестра. Така де...

Джейн се протегна през масата и стисна ръката ми, съчувствено кимайки с глава.

— Скъпа, когато произнесе името на Мат, ти доби същото изражение, с което той всеки път произнасяше твоето име — гласът ѝ се пречупи в края на изречението, но топлите ѝ длани все така твърдо държаха ръцете ми.

Какво изражение? Искях да я попитам за това, но някаква тревога, примесена с тъга, отново сви стомаха ми и започна да лази към гърлото. Някъде отвъд перилата на верандата океанът въздишаше в очакване на моя отговор.

Шши, ашши. Шшии, ашши.

— Франки не знае — казах, макар да не бях сигурна какво очаквам, когато ѝ поверявам тази тайна. Тя да каже на Франки? Или да я запази? Напълно се обърках. Не бях казала нищо по-особено, двете с Джейн просто говорехме за Мат, така както бих говорила с всеки друг, включително и с майка ми.

— Зная, че не знае — отговори Джейн. — Иначе не би могла да опази такава тайна от мен.

Сетих се за Йохан, но тутакси прогоних тази мисъл. Това е моя тайна, не на Франки.

— Лельо Джейн, аз...

— Аз също не можах да заспя — Франки се появи изневиделица в своята жабешкозелена пижама, притваряйки мрежата против насекоми зад гърба си. — За какво си приказвате вие двете тук?

Страхът ме прониза като стрела и скочих на крака.

— Ами, ние... Такова... Нищо особено, Франк. И аз не можах да заспя. Не исках да те будя — взрях се в лицето ѝ да разбере дали е дочула нещо, но видях само едни сънени очи, сплескана от страната, на която е лежала коса и розови следи от гънките на възглавницата по бузата ѝ.

— Е, вече съм будна — каза тя и придърпа стол да седне до майка си.

Джейн изпи наведнъж останалото от чая в чашата и попи устни, изпусвайки въздишка, дълбока като океана.

— Преодоля ли го? — попита тя Франки без заобикалки.

Франки кимна и отпусна глава на рамото ѝ.

— Цяла сутрин очаквах да се срина — каза Джейн. — Но щом пристигнахме, разопаковах багажа и подготвих къщата без нищо да се случи се уверих, че всичко ще е наред.

— И аз — каза Франки.

— Когато се качих в стаята след твоето избухване, мислех, че не ни остава нищо друго, освен да си съберем багажа и да тръгнем обратно още утре сутринта.

— Ами сега? — попита Франки.

Леля Джейн посегна към джоба на жилетката си.

— Мисля, че брат ти би искал да останем. Намерих това на дъното на шкафа с чаршафите, докато търсех носни кърпи.

Тя протегна ръка и разтвори длан, в която имаше едно очукано и избеляло автомобилче с размерите на фъстъчена черупка. Очите ѝ се навлажниха, докато галеше с пръст червената му боя, но после се усмихна.

— Той все си губеше нещата — каза и бутна малката количка към ръба на масата. — Баща ти все се подхлъзваше на количките му и за малко не си счупи врата. Помниш ли?

Франки се усмихна.

— Но откъде си сигурна, че тая количка е от неговите? И други хора са наемали къщата.

— Ето виж — Джейн обърна количката с колелата нагоре и посочи две букви, изрязани върху гладката ѝ долна част — М. П.

Франки ахна и посегна към играчката.

— Виждаш ли? — каза Джейн, първайки бузата на Франки с кранчетата на пръстите си. — Той е искал да останем.

Може да звучи налудничаво, но такива неща постоянно се случват. При мен беше същото с дребните монети. Колкото пъти намерех някое пени на тротоара, толкова пъти Мат не ми позволяваше да го взема. „Нека някой друг извади късмет днес“, казваше той. Тогава започвах да го дразня и му казвах, че когато един ден се пресели в отвъдното, ще намери там цяла стая, пълна с пенита, които навремето е оставил на другите хора.

Сега намирах монети навсякъде, не само на тротоара, а и на най-странни места и винаги ги оставях там, както той би искал. Веднъж ми се случи даже под душа. Няколко други открих в обувките си — изглежда това беше любимото им място. Едва вчера едно изпадна от книгата, която си купих. Прибирах ги в джоба си и чаках удобен момент да ги пусна на тротоара. Нека някой друг извади късмет днес, казвах.

Джейн взе количката от Франки и с усмивка я пусна обратно в джоба си. Дали леля Джейн не пътуваше обратно към нас от онзи пуст остров, където беше корабокруширала след смъртта на Мат? Едва ли някога щях да разбера. Усмивката ѝ внезапно можеше да се превърне в пристъп на истерия, така както бурята внезапно застигаше корабите в открито море.

Но поне засега тя изглеждаше добре.

Трите продължавахме да седим в тъмното около масата, всяка потънала в спомените си, докато дишането ни се сля в един дъх заедно с вълните на брега. *Шшшш, ашшш. Шшшш, ашшш. Шшшш, ашшш.* Минутите минаваха, а на мен не ми се искаше това да свършва, гледайки ту Франки, ту Джейн.

Джейн първа наруши тишината, скочи от стола и ни хвана за ръце.

— Хайде, момичета — каза. — Елате с мен.

Двете с Франки я последвахме на плажа и трите се разпищяхме, когато ледената вода обля стъпалата ни. Джейн отскочи назад от вълните и легна върху пясъка на безопасно разстояние от прилива. Ние заставахме край нея, колебаейки се дали също да легнем на пясъка или да извикаме чичо Ред. Внезапно тя разтвори ръце и взе да ги движи нагоре-надолу, сякаш беше пеперуда, затънала в пясъка и на нас не ни оставаше нищо друго, освен да се разсеем.

— Пясъчни ангели — каза тя, сякаш беше напълно в реда на нещата една зряла жена да прави това в три сутринта на плажа. — Хайде.

Ние легнахме в пясъка от двете ѝ страни и започнахме да махаме с ръце и крака, колкото сили имаме, а по страните ни се стичаха сълзи — от смях или от плач, вече никой не можеше да каже.

— Как мислите, дали той ги вижда там? — Джейн се претърколи към нас, след като бяхме направили три пясъчни ангела точно на

линията на вълните.

— Ако ги вижда — каза Франки, — значи сигурно се чуди защо жените от това семейство плачат за освидетелстване.

Жените от това семейство. Поне в този момент аз съм една от тях. Не съседското момиче. Не някакъв навлек. А жена от това семейство, която тича обратно към къщата, хихикайки тихичко заедно с другите, премръзнала и с пясък в косата.

[1] „Ефектът на пеперудата“ е теория, според която „дори полъхът от крилете на пеперуда в Ню Йорк, може да бъде почувстван като тайфун в Япония“, т.е. всяко нещо води до друго. — Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

— Какво толкова си приказвахте снощи?

Още залепналите ми от съня очи изведнъж се ококориха като на повредена спяща кукла, неспособни да свържат в едно това, което виждаха. Франки седи на ръба на леглото, което не е моето. Непозната стая. Прасковената светлина на утрото пада върху лицето ми от съвсем погрешна страна. Седнах в леглото, докато паметта ми услужливо ми подсказваше, че сме на Занзибар Бей.

Беше утрото на първия ни ден тук.

И леля Джейн *знаеше*. Не всичко, но поне още един човек, освен мен знаеше.

— Ъ? А, за нищо. Просто си поприказвахме за Мат — сърцето ми затупа учестено.

— Така си и мислех — Франки се мушна при мен в леглото. — Вярваш ли, че тя вече е добре?

— Ами, да, мисля, че вече е добре. Снощи беше голяма забава, нали? — прекарах пръсти през сплъстената си коса, изтърсвайки от нея повече пясък, отколкото имаше по пода. — Купона на плажа, де.

Франки се почеса по главата.

— На мен ли го казваш — имам пясък и в ушите.

Погледнах белия пластмасов часовник на единственото ни нощно шкафче — осем часа. Не бяхме спали повече от четири часа, но възбудата от преживяното беше заличила всяка следа от умора.

— Благодаря ти, че беше до мен снощи, когато откачих, Ана. Съжалявам за цялото това викане и истерясване на вечеря.

Тя ме погледна с извинителна усмивка и аз се сетих за терапевта, при когото родителите ѝ я пращаха на няколко пъти миналата година. Веднъж я придружих. Ако той беше тук сега, сигурно щеше да каже нещо от рода на: „Всичко е наред, ти трябва да изследваш спомените си от гледна точка на първата лятна ваканция, която прекарваш без брат си“. Но всичко, което ми идваше наум в момента, беше: „Не се тревожи, всичко си е екстра.“

Станах и се протегнах, опитвайки се да прогоня съня от клепачите си.

— Гладна ли си? — попитах. — Можем да си направим палачинки с шоколад. — Не е като сеанс при психотерапевт, но шоколадовите палачинки помагат в много ситуации.

Тя кимна.

— Може ли да те питам нещо, Ана?

— Знам какво ще ме питаш — да, можем да им сложим и ягодово сладко.

Още една усмивка, почти смях.

— Не — каза тя. — Не е това. Ъ... Защо нашите са такива *откачалки!*

— Защото са родители. Това влиза в основното определение. Трябва да караш бус. Трябва да си опериран от чувство кое е модно. Трябва да си откачалка.

— Сериозно те питам, Ана — настоя тя, вперена в счупения си нокът. — Ето мама, например — в един момент крещи и плаче, а в следващия намира старо автомобилче и хуква към плажа да прави пясъчни ангели. Защо изобщо настоявах да дойдем тук?

Замислих се над въпроса ѝ, същия, който си бях задавала хиляди пъти, откакто ме поканиха да летувам с тях.

— Според мен просто искат да поправят отношенията в семейството ви, Франк. Сигурно си мислят, че тук всичко ще се нормализира.

— Само че не става така — отговори тя. — А те не го разбират.

Отворих уста да кажа нещо в тяхна защита, но Франки тръсна глава.

— Всичко е наред, Ана. Просто на мен взе малко да ми писва. Снощи всичко беше чудесно, но все пак има нещо ненормално в избухването на мама за такава дреболия. Хайде да слизаме долу — мисля, че те вече приготвят нещо.

Двете се протегнахме мързеливо и слязохме по стълбата, следвайки аромата на топла закуска, който се носеше откъм кухнята. Взех си пържена филийка с ванилия и канела по „тайната“ рецепта на леля Джейн, която тя беше научила от едно кулинарно предаване, заедно с черно кафе и няколко парчета бекон.

— Добро утро, ангелчета — леля Джейн целуна Франки по бузата и ми смигна толкова бързо и незабележимо, че приличаше на заговорнически знак.

— Здравейте, пиленца — поздрави и чичо Ред стиснал тиган, пълен с пържен бекон. — Дано сте гладни.

— Умирам от глад — Франки се разположи на масата и протегна ръка към портокаловия сок. — И все още се чудя какво стана снощи. Ако изобщо някой това го интересува. Но съм сигурна, че на никого не му пука.

— Скъпа, нека не обсъждаме снощната случка — прекъсна я Джейн, вземайки ръката ѝ в своята. — Нали се разбрахме, че сме го преодолели?

— Не е там работата, мамо.

— Хайде, деца! — чичо Ред се присъедини към нас на масата, праметнал кърпа през рамо и понесъл пълна чиния с пържени филийки. Беше готов с цената на всичко да попречи на нов сблъсък и ново тряскане на врати. — Яйцата изстинаха!

Франки остави чашата си на масата и си пое дълбоко въздух.

— Просто бях стъписана от това, което се случи, татко, разбираш ли?

Ред неловко прикрепяше платото с пържени филийки над масата в очакване да поднесе закуската, сякаш беше нает готвач, а не баща, въввлечен в разговор за починалия си син.

Франки продължи да говори.

— Вие двамата с татко държахте тази ваканция да стане така, както сте я решили. Даже не ме попитахте аз какво мисля. Е, и аз съм уплашена, също като вас. Всяко нещо в Калифорния свързвам с... Просто не искам... Боя се, че сега върху старите спомени ще се натрупат нови и всичко, което е било досега... ще бъде *изличено*.

Джейн стана и се изправи пред мрежата на вратата с гръб към нас. Раменете ѝ леко потрепваха, но тя не издаваше никакъв звук. След миг изтри очи и отново се върна при нас на масата. Бях я виждала да го прави стотици пъти, но от това не ми ставаше по-леко. Поиска ми се да се свия под масата и да стана невидима.

Чичо Ред се отказа да ни предлага яйца и седна. Лицето ми пламна и аз се съсредоточих върху декоративната линия по ръба на моята тъмносиня чиния. От ума ми не излизаше вратата към верандата

и каква чудесна възможност предлага тя да драсна през нея и да избягам право на плажа.

— Франки — Джейн за пореден път посегна към ръката ѝ, — ние нито се опитваме да изличим старите спомени, нито искаме да се преструваме, че всичко е наред.

— *Знам* това, мамо, просто...

— Моите момичета... — чичо Ред произнесе това с треперещ глас и свъсени вежди. — Нека просто да си изядем закуската, става ли? Трябва да се справим с нещата такива, каквито са. — Той постави длан върху бузата на Джейн и нежно я погали с пръст.

Джейн кимна и потупа ръката на Франки.

Франки въздъхна и допря крак до моя под масата.

— Снощи сте стояли до късно, момичета — Ред отново беше влязъл в ролята на шеф готвач и загреба солидно количество пържени филийки от платото. — Правихте ли бели?

— Просто клюкарствахме — леля Джейн ми се усмихна, докато ми подаваше кленовия сироп. Очите ми се задържаха за миг на нейните и аз се запитах дали е възможно да отгатне мислите ми — че имам нужда да ѝ призная всичко за нас двамата с Мат. Че не зная как да постъпя с Франки. И че нямам представа как ще се справя в това състезание за двайсетте момчета, след като има само едно, за което не мога да спра да мисля. Нова вълна от вина ме заля, заплашвайки да стегне сърцето ми заедно с останалите мои вина и разкаяния. Леля Джейн се оказа превъзходен слушател снощи и аз бях доволна, задето ѝ наговорих всичко онова за Франки, но се колебаех дали беше редно да ѝ признавам, че за мен Мат е бил нещо повече от близък приятел. Ако сега ни видеше да говорим с други момчета на плажа, дали нямаше да си помисли, че предавам паметта на мъртвия ѝ син?

— Не е ли така, Ана? — Франки ме срита под масата и ме извади от унеса ми.

— Така е. Съжалявам, за какво ставаше дума?

— За плановете ни за днес. След закуска отиваме да се печем на плажа под къщата, нали?

Известно ми беше, че Франки няма никакво намерение да се задържа близо до къщата или да остава на нейния усамотен частен плаж с единствения му спасител на средна възраст, но въпреки това кимнах с глава.

— Идвам с теб, Франки.

— Двамата с баща ти отиваме на пазар — каза Джейн. — Трябва да се запасим за цялото време, докато сме тук. Вие не искате ли да дойдете?

— Я да видим какво да изберем — каза Франки и стисна юмруци зад гърба си, сякаш щеше да ни предложи да си изтеглим късметче. — Дали да дойдем с вас да пазаруваме и да киснем по магазините два часа, докато татко сравнява качеството на различните продукти, или да се изтягаме на плажа, където можем да плуваме, да се печем и да се запознаем... Искях да кажа да плуваме и да се печем. Труден избор. Само че ние ще трябва да пропуснем пазаруването, мамо.

— Така си и помислих — каза Джейн. — Тогава направете списък с всичко, което ви е необходимо. Не пропускайте да се намажете със слънцезащитен крем и да го нанасяте всеки път, след като сте били във водата. Ако пък сте се пекли повече от два часа, тогава се намажете пак. Освен това не бива да се излагате на слънце между дванайсет и два, така че...

— Се облечете — Франки изразително извъртя очи нагоре. — Вие двамата се държите така, като че никога досега не съм се показвала на слънце.

— Не. Ние се държим така, защото ти изгаряш всеки път, когато дойдем тук.

— Татко, това не е изгаряне. На това му се казва полагане на основен тен.

Чичо Ред поклати глава и се усмихна.

— Добре, момичета, може да отидете на частния плаж, но не искам да доближавате до пещерите в края на залива, защото там няма спасители. Става ли?

— Добре, татко — отговори Франки.

— Хубаво — този чичо Ред. Толкова грижовен. И толкова доверчив. Толкова наивен. — Забавлявайте се, красавици. — След секунда и две трети той отмести настрани опразнената си чиния. — Двамата с мама тръгваме скоро. Обадете се на мобилния, ако ви трябва нещо. И се приберете за вечеря. Мама ще приготви китайска храна.

Една нормална закуска в една обичайна сутрин на едно нормално семейство. Ако имаха куче, то непременно щеше да се казва Спот и щеше да лае неуморно отвън, докато някой не му подхвърли фризбито.

След закуска ние (под „ние“ разбирам Франки) прекарахме близо час в подготовка за плуване в океана. Тя няколко пъти смени чехлите си и агонизираше над избора кои точно обеци да си сложи. Прическата и гримът бяха още една тема за дискусия — дали косата да е небрежно разпиляна, както обикновено, или прибрана с елегантна лента. Водоустойчива спирала, или просто леко нанасяне на гланц за устни. Сериозни или игриви?

— Виж какво — казах решително, изправена в новия си бански от две части, с който още не бях привикнала, — никой няма да забележи в какво си облечена. Те ще зяпат само *теб*. Всичко останало са просто допълнителни ефекти. — И аз прихванах несресаната си коса в хлабав кок на темето.

— За твое сведение, Ана, нищо, което си поставяш върху лицето, косата или тялото не е просто допълнителен ефект. И като стана дума за това, ти защо не снимаш? Ние трябва да документираме всеки миг. Тя измъкна камерата от раницата си и ми я връчи.

Канех се да прихна, но тя изобщо не се шегуваше. Също както и състезанието за момчетата, това беше неин внимателно обмислен и приведен в действие план, който беше документиран във всеки един момент, за да остане за идните поколения. Даже пръстените на краката ѝ не можеха да бъдат оставени на случайния избор.

Държах камерата насочена към нея, колкото се може по-дълго, като само от време на време я изключвах, за да спестя на бъдещите поколение досадата как Франки си слага молив за устни, как Франки духа току-що нанесения си лак за нокти, как Франки си скубе веждите. Тъкмо се канех да тръгна без нея, когато тя най-накрая обяви, че е готова.

— Слава на бога — казах, изключих камерата и хвърлих дневника си и две книги с меки корици в плажната чанта. — А сега може ли, *ако позволиш*, да отидем на плажа?

— Чакай! — Франки подскочи така, сякаш на главата ми беше паднал скорпион или тарантула. — Сега трябва да нагласим *теб*.

— Франки, аз вече от час съм готова.

Тя се разсмя. Ама наистина се *смееше*.

— Ана, не можеш да излезеш в този вид. Погледни си косата само!

— *Моля те.* Франки. Отиваме да плуваме. Във вода. Не помниш ли?

— Никога не бъди небрежна към външния си вид — каза тя, насочвайки се заплашително към мен с гребен и няколко фиби между зъбите. Беше на крачка от това да наплюнчи някоя носна кърпичка и да ми избърше лицето. — Това няма да отнеме много време.

Бъди силни, Ана. Бъди силна.

ДВАНАДЕСЕТ

Когато най-после стигнахме плажа, вече беше приближило единайсет и водоустойчивата спирала, която Франки нанесе на миглите ми, ги правеше тежки и лепкави. Притеснявах се, че всички хубави места са вече заети, но Франки ме увери, че ще има достатъчно място, ако отидем в края на залива при пещерите, далече от останалите „старчоци“.

Тази част на крайбрежната ивица наистина беше съвсем различна — напълно отделен плаж с никакви продавачи на вода, колички с хотдог, спасители и нагъсто налягали почиващи. Имаше само едно нещо, което подозрително отсъстваше на този плаж — табела с надпис „Къпането забранено“.

— Ето, виждаш ли — тържествуващо обяви Франки. — Частен плаж, без крещящи дечица или досадни семейства.

— И без свидетели.

— Не се дръж като малко дете, Ана.

— Франки, предупредиха ни изрично да не се къпем тук и за това сигурно си има причина. Каква е тя — остри скали ли? Или пък акули? Мъртво вълнение?

— Казаха ни да не се къпем, защото това не е охранявана зона и няма спасители — разсеяно обясни тя, навеждайки се да извади плажните кърпи. — Водата е същата, както и на другия плаж, Ана. Ако тук има акули, значи и на нашия плаж има. Те едва ли четат предупредителните табели.

— А ти откъде изобщо знаеш за това място? — захвърлих чантата си на плажа, а заедно с нея изоставих и спора за акулите.

— От брат ми — отговори тя. — Той идваше от време на време при пещерите.

Плажът е винаги претъпкан с хора, ми беше казал той няколко нощи, преди да тръгнат за Калифорния. Бяхме в дневната и се преструвахме, че гледаме филм, докато Франки дремеше на креслото до нас. Но в самия край на плажа има едно местенце, което харесвам

много. Понякога отивам там просто да почета и да помисля. Океанът има способността да избистря мислите ти.

Ходиш там и за да зяпаш момичетата — добавих.

Ами, сигурно и заради това — той се разсмя. — Но не и в тази част. Там от време на време се появява само по някой сърфист. На това място няма спасители, само вода и скали. Веднъж седях там три часа, заслушан във вълните и се чудех какво ли има под водата.

Погледнах повърхността и се запитах същото, давайки си сметка, че в този момент може би се намирам на мястото, на което е стоял и Мат, загледан в същата синя вода, задавайки си същите безкрайни въпроси, за които няма отговор.

Какво ли ще изскочи отдолу, ако изпразнят океана като някоя вана?

Забих пръсти в пясъка в очакване Франки да каже нещо.

— Помогни ми да разстелем кърпите — тя ми подаде единия край и хвана другия.

— Така, кърпите са на линия — казах, опитвайки се да се освободя от спомена за Мат, излегнат на дивана онази вечер, когато ми разказваше за любимите си неща в Калифорния. — А сега какво следва? Просто да лежим върху тях, докато не ни се случи нещо вълнуващо ли?

Франки дълго се въртя и наглася, докато най-накрая се разположи стратегически в една от позите, които я представяха в най-добра светлина — плосък корем, едва разтворени блестящи устни, леко наклонени на една страна крака, натежали гърди.

— Ще видиш — каза тя.

— Нима наистина смяташ през цялото време да лежиш тук?

— Затова е изобретен плажът, Ана.

— Ами водата за какво е?

— Шегуваш ли се? Тъкмо сме си направили прически!

А едно време тя обичаше да плува. Двамата с Мат ми разказваха за това в картичките си от Калифорния — за часовете, прекарани във водата, докато кожата им не се сбръчка и очите им не пламнат от солената вода; как са плували и са обязждали вълните, как са играли фризби с техните нови приятели или как понякога просто са лежали по гръб върху водата.

— Франки, нека просто да отидем до вода...

— О, боже, Ана. Задава се нещо ужасно секси на десет часа.

— Какво? — извърнах глава, за да видя за какво говори — беше по-скоро на два часа, ама кой ти гледа.

— *Не поглеждай!* — и тя ме шляпна по бедрото. — Дръж се естествено. Идват насам.

Легнах до нея, опитвайки се да си представя какво разбира тя под това да се „държиш естествено“. Реших да повторя нейната поза, само дето бях загърнала бедрата си с пареото и за всеки случай бях кръстосала ръце на гърдите си. Някой страничен наблюдател, ако изобщо имаше такъв, освен приближаващите момчета, сигурно би заключил, че съм много студена. Или ужасно ядосана.

— О, Ана — каза с превзет глас Франки, когато момчетата приближиха достатъчно, за да ни чуват. — Ужасно ми е горещо. Подай ми водата.

Ама тя шегува ли се?

Франки обаче ме погледна настоятелно с ококорени очи, на ръба да се ядоса.

Не, не се шегуваше.

Седнах и измъкнах бутилка вода от чантата си. Момчетата вече бяха на около пет-шест метра и зяпаха с отворена уста как Франки смуче вода от бутилката по един доста неблагоприятен начин.

— Здравсти — кимна небрежно едно от момчетата. — Как е?

Франки само сви рамене и махна с ръка, предлагайки им да се настанят върху девственото парче пясък до нас.

Те си размениха погледи като изгладнели лъвове, които току-що са били поканени на вечеря сред стадо зебри, проснаха се до нашите кърпи и се представиха като Уорън и Тод (или може би беше Род? Вече съм забравила). След трийсетсекунден разговор вече можех да обобща целите им в живота.

Пиене на бира. Запознаване с мацки. Хващане на тен.

Сапунисване, изплакване, повтаряне.

По настояване на Франки те проснаха кърпите си до нашите, за щастие откъм нейната страна. Род или Тод, или както там се казваше, беше шумен и неспособен да се съсредоточи или да стане сериозен дори за секунда. Учеше морска биология първа година в Беркели и според него онова, което гаджето му от университета не знаеше, не би могло да я нарани, ха-ха.

Тия момчета наистина ли вярваха, че такива глупости вървят пред мацките?

Франки се изкиска. Помислих си, че явно вървят пред някои момичета.

Не може да се каже, че Уорън беше по-хрисим, но това, че се правех на заспала, докато Франки и Род/Тод се хилеха на закачките си и си разменяха телефоните, не му остави никакъв шанс да се прояви.

— Пич — проговори той, след като петнайсет минути се беше взирал в океана. — Аз ще дигам гълъбите. Чао.

Отворих очи, когато той стана — сянката му падаше върху лицето ми. През това време Франки целуваше Род/Тод — не точно приятелска целувка по бузата, но не и засмукване с език. Можех да преглътна подобно поведение с някой чуждестранен ученик, дошъл при нас на обменни начала, но с напълно непознат?! Да се закачаш по този начин с първия срещнат вече преминаваше границите на търпението ми.

— Франк, стори ми се, че вашите идват.

— Това беше намек за мен — каза Род/Тод. — Обади ми се по-късно, секси.

Обади ми се по-късно, секси. Ей сега ще повърна. Франки обаче беше готова да тръгне след него.

Момчетата се отдалечиха покрай брега и Франки внимателно проучи плажа за следи от Ред и Джейн.

— Къде са? — попита накрая. — Не ги виждам, Ана.

— Сигурно така ми се е сторило. Сега вече може ли да се изкъпем? — бях потна, отегчена и на крачка от избухването.

— Ана, това бяха първите двама, които задраскваме от списъка. Ти защо не си поговори с Уорън?

— Той беше пъпчив, Франк. Да не говорим, че беше забавен като кафяво водорасло.

Тя се разсмя.

— Добре, де. Въпреки това ще ги броя за двама. Заедно с момчетата, които ни бройкаха вчера на кея, стават четирима.

— Вчера не се брой — казах.

— Е, щеше да се брой, ако нашите не се бяха появили — тя измъкна камерата от чантата си и я насочи в лицето ми. — И така, госпожице Райли, ще включите или ще отхвърлите двата екземпляра

на кея вчера в бройката от двайсет момчета за лятото според предварителното споразумение за В.Л.В.В.?

Сбърчих лице, за да изглеждам сериозна.

— След внимателна преценка журито взе решение да вземе компромисно решение. Ще приемем вчерашното платонично и нереализирано сладоледено дуо за едно момче.

Тя изрази съгласието си като вдигна три пръста пред камерата, преди да насочи обектива към себе си.

— Три попадения. Остават ни още седемнайсет. Никак не е зле за нашите първи двайсет и четири часа от ваканцията.

Завъртях очи и развързах пареото си, готова да се хвърля във водата. Ако постигането на крайната цел от двайсет момчета предполага и зачеркването на високите стандарти за добра хигиена, интересен характер и минимум 119 IQ^[1], аз се отказвам от това още сега.

— *Сега* може ли вече да поплуваме? — попитах.

— О, добре де — Франки прибра камерата в плажната си чанта и тръгна след мен, като шляпаше и се кикотеше в плитките вълни край брега.

Влизахме навътре, докато водата не стигна раменете ни, оглеждайки се за някоя по-голяма вълна, която да яхнем, за да ни отведе обратно на плиткото. Водата и въздухът над нея бяха еднакво солени, смъдяха на очите и щипеха кожата ми, точно както Мат ми го беше описал в картичките си.

Вкусът на водата по устните ти е същият като от чипс. И въпреки това нищо не може да се сравни с него, Ана.

— Огладня ли вече? — попита Франки, след като два часа бяхме се надпреварвали с вълните. — Аз умирам от глад.

Прибрахме кърпите и чантите си от пясъка и се отправихме обратно към охраняваната част на плажа и количките за хотдог и пържени картофки. След като дълго ни наблюдава как ядем, един жилав мъж, който можеше да ни бъде баща, седна до мен на дървената масичка.

— Момичета, искате ли да ви взема по един млечен шейк? Или пък още картофки? — толкова се беше надвесил над рамото ми, че

усетих дъха му, който миришеше на прокиснало мляко.

— Разбира се — каза Франки. — Аз искам шоколадов шейк.

Той се усмихна.

— Ами ти, сладурче?

— Благодаря, аз нищо не искам — отговорих и ритнах Франки под масата. Тръпки ме полазиха при мисълта, че тя окуражава този дърт педофил да остане на масата с нас дори секунда по-дълго.

— Добре, но аз все пак ще ти взема един черешов шейк. Какво ще кажеш?

— Тя обожава череша — отговори вместо мен Франки.

Той ни намигна и тръгна да поръчва шейковете.

— Хващай си чантата, Франки, и да си вървим — казах.

— За нищо на света. От година не съм се забавлявала толкова.

— Той е *старец*!

— Ама ще получим по един безплатен шейк, нали?

Нейната логика ме слиса.

— На каква цена? — попитах.

— Спокойно, *майче*.

Жилавият се върна, преди да успее да убедя Франки да се махнем. Нейните пръсти докоснаха неговите, докато вземаше шейка си, а погледът му се задържа дълго върху гърдите ѝ, преди да се насочи обратно към моя край на масата.

Когато вече чувствах, че няма да мога да издържа нито секунда още пропития му с алкохол дъх върху кожата си, спасението дойде в лицето на една жена, жилава като него и с яркорозова рокля.

— Какво правиш, по дяволите, Харолд? — тя захвърли на пясъка недоизпушената цигара заедно с чехлите си. Гласът ѝ беше дрезгав, а отпуснатата кожа на ръцете ѝ се тресеше. — Марша ни чака в колата.

— Идвам, скъпа — той скришом извъртя очи и се измъкна покрай масата — доста трудно упражнение, когато си пиан. — Добър апетит, черешки. Пардон, исках да кажа *дами*.

Госпожа Харолд го грабна за ръка и го помъкна към колата, опявайки му нещо през цялото време.

— Няма да прием това — аз измъкнах шейка на Франки още преди да е успяла да отпие и глътка от него, после хвърлих и двете чаши в кофата за боклук. Франки се разсмя.

— Дадено, по-големи братко — каза тя.

За малко да се разсмея, като си помислих какво щеше да направи нейният истински по-голям брат, ако можеше да види тази недостойна сделка.

— И така, опита за изнасилване от дъртака кой номер е? — попита тя. — Четвърти или пети?

— Той не се брой — отговорих. — Това е лятото с двайсет момчета, а не лятото с двайсет похотливи дъртака.

— Излиза, че току-що измислихме име на следващата ни ваканция — каза Франки, многозначително повдигайки разполовената си вежда. После ми намигна закачливо и се отправи да поръча още два шейка, този път без екстази в тях.

Нито една от тези две срещи, не беше включена в отчета пред Ред и Джейн на вечеря, когато двамата ни разпитваха как е минал първият ни ден на плажа.

— Прекарахме си чудесно — каза Франки, описвайки внимателно подбрани моменти от забавленията ни на слънце. Следобед бяхме заснели няколко километра видеолента на препълнената част от плажа именно с тази цел. — На плажа нямаше къде да се стъпи, но пък във водата се налудувахме на воля.

Ред събра чиниите ни с останки от китайска храна, която Джейн специално беше подготвила за първата ни официална вечеря в лятната къща след спречкването предишната вечер, тънещ в блажено неведение и щастлив, че дъщеря му и нейната най-добра приятелка са прекарали толкова хубав ден на Занзибар Бей.

— Радвам се, че останахме — сияещ каза той.

[1] IQ — коефициент на интелигентност, който се определя с различни тестове; 119 е степен на интелигентност над нормалната. — Бел.прев. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

На следващата сутрин отново преминахме през същите процедури, както и през първия ни ден в Калифорния, но този път аз бях подготвена. Докато Франки стоеше под душа, аз се облякох и си сложих точно толкова грим и гланц за устни, колкото да ѝ запуша устата, преди да поемем по изтощителния маршрут към най-отдалечения край на залива.

— Щом като искаш да се срещаш с момчета, защо тогава идваме чак дотук като някакви номади — попитах, докато разстилахме кърпите си за нашия втори ден на плажа. Ако вчерашната ни среща беше ориентир за това какъв тип момчета се навъртат по места като това, то аз не исках да виждам повече като тях. Чувствах се много по-сигурна и защитена сред тълпата, особено след срещата с Млечния Харолд.

— Само туристите се тъпчат на плажа, Ана — отговори Франки, внимателно възстановявайки вчерашната си поза върху кърпата. — Местните идват тук.

— Ти прави каквото искаш, но аз нямам намерение да се пържа на слънце и отивам да плувам.

Освободих бледото си тяло от пареото, все още несвикнала да показвам толкова много плът от него на обществени места. После за всеки случай се намазах с още един слой слънцезащитен лосион и мудро поех към водата, надявайки се никой да не ме наблюдава в момента.

Този път не бях прегряла като вчера, но краката ми бързо свикнаха с температурата на водата и аз взех да се потапям сантиметър по сантиметър до кръста. В далечината семейства летовници непрекъснато сновяха между пясъка и водата, а смехът им се разнасяше приглушен из влажния въздух.

Погледнах през рамо, за да проверя какво прави Франки. Тя усмихнато ми помаха и протегна ръка към пръснатите по пясъка вещи, опитвайки се да не става.

— Стой така, че да мога да те виждам — провикна се тя. — Трябва да заснема тази картинка.

Пещерите бяха спокойни днес. Докато водата се плискаше около бедрата ми, мислите ми се въртяха около разговора с леля Джейн през нощта, когато правихме пясъчни ангели. Какво всъщност знаеше тя? Дали той беше казал *на нея* за нас двамата? Дали пък не ни беше видяла да се целуваме край кухненската мивка, пълна с мръсни чинии, когато си мислехме, че никой не ни гледа? Или просто сама се беше досетила? И какво искаше да каже с това, че имам същото изражение, с което той е говорел за мен? Двамата с Мат толкова дълго обсъждахме как и кога той да каже на Франки, че изобщо не стигнахме до това дали да казваме на някой друг за нас.

При тази мисъл по тялото ми отново премина гореща вълна и аз трябваше да затворя очи, за да се съвзема. *Мат вече го няма, забрави ли?*

— Ей, *девственицата!*

Това прозвище беше толкова безцеремонно и неочаквано, че ми трябваша няколко секунди, за да осъзная, че се отнася до мен. Обърнах се и видях хилещата се Франки в сянката на две загорели момчета с очукани сърфове — типичното калифорнийско клише.

— Наистина ли си девствена? — попита гласът отново. Идваше откъм по-високия с бялорусата коса, която падаше върху очите му. Франки продължаваше да се хили, а аз почервнях от главата до петите и се изпотих цялата, въпреки прохладната вода. Ако Франки си мисли, че ей сега ще ме предложи на търг, тогава... Тогава, знам ли... Много е трудно да бъдеш остроумен, когато ти се иска по-скоро океанът да се разтвори и да те погълне в дълбините си, където никой няма да те вижда, да те чува и най-вече да се подиграва с теб.

— Моля? — приклекнах, така че водата да ме покрие до врата. „Хм, момчета, вие май никога досега не сте карали сърф.“

Блондинът сякаш оживено разпитваше нещо, изпъчил рамене, като че ли очакваше овации за своята интелигентност.

— Ела насам, Ана — помахна ми Франки. — Ела да се запознаеш с едни приятели!

Огледах се, за да се уверя, че въпреки горещите ми молби океанът няма намерение да ме погълне, после се опитах със силата на мисълта да накарам пареото си да пропълзи във водата и да се увие

около тялото ми, докато излизам на брега. Когато и това не се получи, реших да се престоря на давеща се, но бързо се отказах от тази идея — тогава някой от тези двамата сигурно щеше да ми се притече на помощ. Едва ли щеше да е Блонди, защото бе твърде зает да оглежда Франки, сякаш ѝ вземаше мярка.

Поех мъчително към брега, което поне изглеждаше много по-секси от това да плуваш до плиткото и след това да се изправиш до кръста във водата, а краката ти да изглеждат като бутала, пречупени през лупата на водата. Океанът може и да не се интересува от мен, но аз ще се погрижа Франки да изглежда сочна и апетитна, когато тази нощ я измъкна за косата от леглото ѝ и я принеса в жертва на водните богове.

— Здравсти! — надявах се гласът ми да прозвучи естествено, докато издърпвах кърпата си изпод умишлено забитите в нея лакти на Франки. — Аз съм Ана. — Кърпата най-последно плътно обви бедрата ми, докато подавах ръка на Блонди, чието име се оказа Джейк.

— Защо си толкова праволинейна, Ана Абигейл^[1]? — подразни ме Франки с леко фалшив южняшки акцент. Бях ѝ още бясна заради грубата шега с моята девственост и се зачудих за кратко дали ако ме беше посрещнала по-човешки, нямаше да развържа горницето на банския си и да го размахам като ласо над главата си, за да опровергая думите ѝ. Но още преди да съм ѝ отговорила, Франки вече беше на крака и умишлено бавно отупваше пясъка от задника си. Джейк зяпаше. Другият — Сам, както се разбра — друсаше ръката ми и се усмихваше.

— Извинете невъзпитания ми братовчед — каза той и усмивката му ме накара за секунда да забравя колко съм ядосана.

— Е, откъде сте вие двете — попита Джейк.

— От Ню Йорк — обяви Франки, без да си дава труда да обясни, че това всъщност не е точно така и че сме от северен Ню Йорк^[2].

— Без майтап? — възкликна Джейк. — Яко!

— Нищо особено — отвърна тя, изучавайки маникюра си.

— Как е там през лятото? — попита Джейк.

— Ами как — продължи Франки. — Няма грам скука. Затова дойдохме в Кали — да откъснем малко. — Тя отпи глътка вода и облиза устни, зареяла поглед над океана. Джейк гледаше в захлас тази новопоявила се фатална жена: Франки, богатата наследница от Ню

Йорк, която движи с телевизионни звезди в компанията на богатите и известните и рискува живота си всеки ден по опасните нюйоркски улици. Голата истина беше, че преди да пристигнем в Калифорния преди два дни, нашите летни занимания включваха вълнуващи приключения от рода на попълване на тестовете в „Космополитен“, интервюиране една друга с камерата на Франки, експериментирание с различни маски за лице, приготвени от овесени трици и майонеза и посещение на кулинарния панаир с мама и татко, където се басирахме на по пет долара кой от лудите ни съседи се е маскирал като кетчуп или сандвич с горчица.

— Ами вие, момчета — попита Франки.

— Ние живеем тук — каза Джейк.

„Предполагам не точно на плажа, а в града. Е, не е като Ню Йорк. Страхотно, направо грандиозно“, рекох си наум, представяйки си нашите съседи, приковани в своите гигантски зеленчукови костюми. Грандиозно. Абсолютно.

Готов да премине към следващия етап след встъпителното запознанство, Джейк се отпрати към водата и обяви високо по посока на Франки, че е „време да се понамокрим“. Тя отговори с едно „Аха!“, което беше твърде тъпо дори за нея и опъна със секси плясък долнището на банския си, преди да го последва.

Сам се обърна към мен и се усмихна. Известно време двамата се опитвахме да проведем някакъв тромав диалог, при който отначало едновременно започвахме да говорим, а после млъквахме и се размивахме, без да успеем да кажем, каквото и да било. По едно време Франки изквича откъм водата, а Сам ме погледна и сви рамене.

Въпреки хладкото пренебрежение, с което едва до вчера се отнасях към идеята за лято с двайсет момчета, в Сам имаше нещо, което ме привлече. С тази разпиляна тъмноруса коса, изсветляла на кичури от слънцето и със зелените си очи той определено беше привлекателен. Без пъпки по лицето. Без киселия дъх на стар коцкар. Освен това изглеждаше умен.

С други думи, абсолютно неподходящ за мен.

— Е, Ана Аби от Ню Йорк — каза той и кимна към сърфа си. — Искаш ли да опиташ?

Изглежда съм казала „да“, защото захвърлих кърпата и го последвах към водата, без да обръщам и най-малко внимание на това

как се движат добре оформените му мускули на гърба, на грапавия белег над лявото бедро и на странното присвиване вътре в мен всеки път, когато той поглеждаше през рамо и ми се усмихваше.

Ама *никакво* внимание. И-ЗОБ-ЩО.

Франки лежеше по корем на сърфа на Джейк и гребеше с ръце, а той ѝ обясняваше основните положения.

— Тук при скалите е идеално да се научиш, защото водата е доста спокойна — казваше Джейк в този момент, докато я държеше за кръста така, сякаш това беше единственото нещо, което я крепеше за сърфа. — На градския плаж е пренаселено и бурно. Първото нещо, което трябва да почувстваш, е тежестта на сърфа и как реагира той на тялото ти. — Умението му да учи другите изглеждаше толкова професионално, че се зачудих дали двамата не обикалят по плажа всеки ден със сърфове на рамо, дебнейки за момичета, които да впечатлят.

— Той е сърф учител — каза Сам. — „О, не! Да не би да съм казала всичко това на глас?“ — Всъщност той е много добър учител, независимо от егото му.

— Сам — повдигна едната си вежда Джейк, — нека да не бъркаме егото с увереността в собствените способности.

— Моля, продължете — отвърна Сам с шеговит поклон.

— Както казах, трябва да легнеш плътно върху дъската, с тяло притиснато максимално към нея, сякаш се каниш да я целунеш. — Той направляваше Франки, движейки ръце по тялото ѝ като скулптор.

Джейк продължи урока, докато Сам придържаше своя сърф, за да се кача на него. Докато се опитвах да легна на дъската, кракът ми докосна неговия под водата, почувствах допира на голата му кожа и мократа материя на банския и електрически ток премина по гръбнака ми.

„Това беше заради изненадата. Просто не очаквах кракът му да е там. Помислих си, че е акула. Или нещо такова.“

— Добре ли си? — наведе се към мен той, докато се опитвах да управлявам мократа дъска.

— Добре съм — онази част от крака ми, която докосна неговия крак, все още беше изтръпнала.

Сам не беше толкова умел в обучението като Джейк и ръцете му колебливо докосваха тялото ми, сякаш очакваха позволение да

пристъпят към следващата крачка. Когато едва не се прекатурих от дъската, той нежно стисна ръката ми, за да ме задържи, а аз се опитах да гледам настрани, представяйки си, че това е моята дебела *учителка* по физкултура на средна възраст, която ме учи да плувам.

Четиримата прекарахме цял час във водата, усвоявайки основните правила как да се закрепим върху дъската, изтърпявайки фукните на Джейк, разговаряйки за обичайните гимназиални неволи. Двамата бяха една година по-големи от нас и им оставаше още година в гимназията. Прекарвахме повечето си свободно време на плажа. Джейк учеше наемателите на летни къщи по крайбрежието да карат сърф и да плуват, а Сам работеше в „Смути Шак“, заведението на техния по-голям братовчед на съседния плаж, на половин миля от пещерите.

— Вие, момчета, да не би през цялото време да мъкнете с вас тия сърфове с надеждата да срещнете момичета? — попита Франки с тон, сякаш отговорът изобщо не я засягаше.

— Вие ни се натресохте! — и Джейк я бутна от сърфа във водата.

— Всъщност Джейк искаше да ми покаже няколко нови хватки — каза Сам. — Хората обикновено не се навъртат покрай пещерите. Ами вие, момичета, какво търсехте насам? Нали виждате табелата „Къпането забранено“?

— О, я стига — срязва го Франки, — аз идвам тук, откакто се помня. Била съм навсякъде покрай брега и плувам там, където ми се поиска.

— И как така не сме се засичали по-рано? — попита Джейк.

— Не си обърнал внимание — тя само сви рамене и пропусна да спомене, че тогава едва ли е носела почти незабележими бикини и едва ли е имала нещо, което да крие с тях. — Или пък съм говорила с някой друг.

Нещо очевидно, ако се има предвид днешният ѝ *modus operandi*^[3]. Демонстрирай прелести и флиртувай в началото, а когато налапат кукичката, свали градуса и се прави на безразлична. Вуду магия. Действаше всеки път.

— Ти не би забелязала никой друг, ако аз съм бил наблизко — каза Джейк.

— Че кой би могъл да устои на тази коса и на това тяло? — плисна го Франки. Той ясно ѝ показваше, че я намира за секси. Според

мен тя се влюбваше. Отново.

Междувременно реалността напомни за себе си — Сам трябваше да отива на работа.

— Наминете по-късно, ако искате — каза той. — Ако обичате шейк, аз съм вашият човек.

— Ами нашият урок — попита Франки. — Ние така и не направихме нищо.

— Всяко нещо по реда си — каза Джейк. — Втори урок започва утре на същото място по същото време.

— Ние пък може да имаме други планове — каза тя, но ние нямахме такива. С изключение на това да дойдем тук петнайсет минути по-рано от уговорения час, а два часа преди това да ровим из гардероба на Франки и да репетираме репликите ѝ.

— Хайде да вървим, пич — подкани го Сам. — Иначе ще закъснея.

Поехме през водата към кърпите ни на брега. Франки прегърна Джейк, но Сам само ми се усмихна и едва доловимо повдигна вежди.

— Доскоро, Ана Аби от Ню Йорк — каза той, обърна се и се изгуби по брега заедно с Джейк.

— О, боже мой! — изпъшка Франки, хвърляйки се върху кърпата си. — Те са *толкова* готини!

— Франки, минали са само ден и половина. Няма да стигнем до двайсет, ако ти избягаш и се омъжиш още утре. — И аз метнах кърпата на главата си като сватбен воал. — Вземате ли го? Вземам го! Вземате ли я? Вземам я! О, Джейк! Трябва да ми кажеш кой ти направи кичурите!

Франки се разсмя и замахна с кърпата си към мен.

— Ето така, госпожо Сам, помогнете ми да задържа сърфа. Сам, как успяваш да направиш всичко това?! Сам, искам да те видя гол!

— Млъкни, за бога! — извиках през смях на Франки. — Ами какво ще стане с горкичкия Род/Тод? Не се ли канеше да му се обадиш?

— Я не се шегувай. Онзи е отвратителен.

— Тогава защо се целуваше с него?

— Това не беше целувка!

— Добре тогава, защо му даде номера на телефона си?
— Ана, честна дума, понякога си толкова... *резедава*.
— Фалшив номер ли му даде? Я чакай, как ме нарече?
— Резедава. Нали разбираш — неопитна, наивна. Какво толкова?
— Франки, това е нюанс на един цвят. Сигурно искаше да кажеш, че съм зелена.

— Точно така, изглеждаш толкова бледа, че чак зеленикава.

Тръснах глава и се засмях.

— А на това му казват плажно мляко. Намажи се.

— Не, благодаря. Важното е, че днес срещнахме две свестни момчета — каза тя, легна по корем и развърза връзките на горнището на банския си. — И, слава богу, не харесваме едно и също от тях двете.

Сложих си слънчевите очила и поставих ръка на бедрото си — върху онази част, която беше докоснала крака на Сам във водата. Тя все още беше изтръпнала.

— Аз не искам никой от тях.

— Какво ти става?! — ахна тя като лекар, който не може да определи заболяването заради взаимно изключващите се симптоми. — Сам просто е хлътнал по теб. А и ти имаше вид на човек, който страшно се забавлява.

Свих рамене и зарових в чантата си, сякаш беше въпрос на живот и смърт час по-скоро да измъкна книгата от там. Сигурно имаше милион отговори, с които бих могла да й затворя устата. Той не е кой знае колко умен. Не харесвам косата му. Близо до къщата видях едно момче, което повече ми харесва. Но нито едно от тези неща не беше вярно. Истината беше единственото, което *не можех* да призная — че ако се интересувам от Сам, значи вече съм забравила Мат.

[1] Освен като лично име Абигейл се използва в произведенията на писателите Джонатан Суифт и Хенри Филдинг и като общо понятие за придворна дама. — Бел.прев. ↑

[2] Северната част на едноименния щат, която не включва града Ню Йорк и Лонг Айленд. — Бел.прев. ↑

[3] *Modus operandi* (лат.) — стил на поведение. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Цял следобед Франки дремеше на кърпата край мен, а аз за стотен път четях един и същи абзац, без да схващам нещо от прочетеното. Насилвах се да мисля за нещо друго. *Книгата ми е от триста и една страници. Какво ли ще има за вечеря? Я пясъкът искри!* Но Сам беше обсебил всичките ми мисли — мисли, които ставаха все по-опасни и само крачка ги делеше от неприличията.

Неговата усмивка. *Престани, Ана!*

Зелените му очи. *Съсредоточи се, съсредоточи се!*

Тонът, с който казва „Ана Аби от Ню Йорк.“

Дали в „Смути Шак“ имат бананов шейк с ягоди? Обзалагам се, че този тен не става за една седмица, явно цяло лято е на плажа. Дали си има приятелка? Възможно е. По една от всеки щат. Колекция от туристки девственици, очакващи специалния момент.

Сетих се за момичето от огледалото, когато двете с Франки си купувахме бански. Когато се съгласих да участвам в това състезание, го направих донякъде на шега, донякъде да угодя на Франки. Освен това не мога да се обвържа, с когото и да било тук. Да имам отношения. Всички тези изрази и чувства водеха до нещо много по-необуздало и объркано от моята разрошена от вятъра коса — не, благодаря. Последното момче, което ме оплете в такива отношения, умря.

При мисълта за Мат всичко в мен отново се сви. Потрих очи и се взрях във водата на нашия пуст и отдалечен плаж, където акули, подводни течения и момчета вероятно дебнеха, за да ни завлекат на дълбокото.

Шшшш, ашшш. Шшшш, ашшш.

Съсредоточавам се. Мислите ми се проясняват. Аз съм господарка на моите мисли. Главата ми е празна. Аз се нося. Аз съм своеволно, празноглаво перо, което се носи на вятъра.

Шшшш, ашшш.

Дали Сам каза да отидем при него на шейк довечера, или утре!

Предавам се.

Трябва да се махна от този плаж, да се върна в прохладната тишина на къщата. Пъхнах книгата обратно в чантата и събудих Франки.

— Хайде да си ходим. Гладна съм — внимателно я докоснах по рамото и усетих топлината, която лъхаше от порозовялата ѝ кожа. — Франк, събуди се. Цялата си огън.

Тя се размърда и посегне да завърже връзките на горнището си.

— Знам — каза. — Този бански е най-доброто ми попадение за годината.

— Не, имам предвид, че цялата париш. Кожата ти е изгоряла.

Когато седна, гърбът ѝ беше като боядисан с яркорозова боя.

— Намаза ли се с плажно мляко, преди да тръгнем за плажа? — попитах.

— Мама ме намаза вчера, но защо да спирам слънцето два дни подред? — и тя взе да се извива напред-назад като риба на сухо, опитвайки се да види гърба си. — Трябва да добия основен тен, така че да не изгарям след седмица.

— Ти вече си изгоряла — казах. — Не мога да повярвам, че още не те боли.

— Много съм си добре даже — и тя стана, за да изтръска пясъка от кърпата. — Стига си се държала като параноичка. Ти също можеш да добиеш малко цвят.

На връщане заснехме няколко красиви изгледа и пъстри сергии с камерата, в случай че Ред и Джейн отново разпитваха какво сме правили.

Двамата четяха в задния двор, когато се прибрахме.

— Тежък ден, а? — попита Ред, когато стоварихме чантите на верандата и разритахме чехлите си. — Не ви очаквах чак до... Франки, какво си направила?

— Заспала съм на плажа — отговори тя и сви рамене. — Но съм съвсем добре. Просто съм малко уморена. — Тя се стовари на дивана и затвори очи още преди Джейн да установи пълния размер на пораженията и да ни дръпне още една лекция за слънцезащитните средства.

— Това се повтаря всяка година — каза Джейн, клатейки глава. — Ана, слагам този лидокаин гел в хладилника. Тя едва ли ще дойде

при мен, но ти ѝ го дай по-късно, когато няма да може да облече дори нощницата си. — Джейн ми показва голямата туба с нещо синьо и лепкаво в нея, която държеше в ръка.

— Не е ли по-разумно да откажем резервацията и да вечеряме вкъщи? — попита Ред. Но според Джейн Франки не би изпуснала омарите за нищо на света, така че ние играхме карти близо час в кухнята, преди да я събудим за вечеря.

Франки очевидно изпитваше болка, но, както Джейн предвиди, нямаше намерение да изпусне омарите.

Едва ходеше, но някак успя да се добере до банята, да вземе един студен душ и в продължение на час да се гримира и да си оправя косата. Не можеше да допусне някой да разбере колко я боли, страхувайки се, че Ред или Джейн ще ѝ забранят да напуска къщата без дълги ръкави и панталони до глезените чак до края на ваканцията. Ако ѝ бях по-добра приятелка, сигурно щях да ѝ съчувствам, да предложа да ѝ нося чантата, или нещо подобно, но гледката как кралицата на драмата се опитва да скрие всяка болезнена гримаса бе твърде забавна.

Тя успя да се пребори с телесните страдания, затова пък беше раздражителна и избухлива цялата вечер, мрънкайки за глупости, вместо за истинската причина — че по цялото ѝ тяло и краката имаше изгаряния най-малко от втора степен.

„Колко още трябва да чакаме за маса, татко? Това продължава безкрайно...“. Или пък...

„Как може в ресторант като този да няма джинджифилова бира? Как е възможно изобщо да имаш ресторант и да не осигуриш достатъчно джинджифилова бира?“. Или...

„Нашият сервитьор изглежда сега кара стажа си. Иначе как може да не знае как се прави сос за махи махи^[1]?“ Или...

„Толкова е задушно тук. Що за заведение е това, което няма климатик посред лято?“ Или...

„Вече казах, че не искам никаква вода, благодаря.“ При тези думи тя вдигна ръка срещу момчето, което в момента наливаше студена вода в чашата ѝ. Дали заради този жест, дали заради нейните изгаряния или заради отношението ѝ, но нещо стресна момчето и то изсипа върху нея цялата кана с вода. Ние видяхме като на забавен

каданс как струята се извива в дъга над Франки, полива блузата ѝ и се събира в скута ѝ.

Франки изквича и скокна от стола, подгизнала във вода от кръста надолу. Бедното момче непохватно отскочи, после грабна всички салфетки от една празна маса наблизко и се опита да направи невъзможното, като попие водата по нея, без да я докосва, за да не предизвика нов истеричен пристъп. Ред, Джейн и аз седяхме втрещени и всеки от нас се опитваше да сдържи напирания смях. Едно погрешно движение и нямаше да издържим, бях сигурна в това. Уплашено за живота си, момчето се измъкна под предлог, че отива да извика салонния управител.

— Много съжалявам, господине — каза управителят. — Вечерята ви е за сметка на заведението. Десертът също.

— Не се притеснявайте — отговори Ред, попивайки устни със салфетката, за да скрие усмивката си. — Тя тъкмо се оплакваше колко ѝ е горещо. Моментът беше идеално улучен.

След тези думи двете с Джейн вече не можехме да се владеем. Нашият смях притесни управителя, който се престори, че трябва да разреши някакъв неотложен въпрос в кухнята и ни помоли да го извикаме, ако може по някакъв начин да компенсира неприятната случка.

Франки ритна стола си назад и се понесе към дамската тоалетна като сърдито торнадо. Бих предпочела да остана на масата с Ред и Джейн и да се наслажда на ягодовото дайкири с разбита сметана (безалкохолно, разбира се), което донесе сервитьорът (за сметка на заведението, разбира се), но след десет минути не издържах и отидох да проверя какво става с нашето гневно божество.

Тя стоеше пред умивалника в дамската тоалетна и попиваше лицето си с мокри кърпички.

— Хайде, Франки — казах, — върни се на масата. Донесоха ни ягодово дайкири.

Тя се направи, че не ме забелязва и измъкна цял сноп хартиени кърпи.

— Не можеш да не признаеш, че беше доста смешно — продължих.

— Страхотно. Тогава ще извикам момчето да изсипе в твоя *скут* четири литра ледена вода и тогава ще разберем дали това наистина е

толкова забавно.

— Нали се оплакваше от горещината, Франки. Това е нещо като отговор от Вселената.

Тя се опитваше да се прави на обидена, но можех да видя как усмивката ѝ намира да се покаже.

— Въпреки всичко изглеждаш чудесно — продължих, играейки на най-чувствителната струнка в душата ѝ. — Сигурно това е причината горкото момче да изпусне каната. Било е вкаменено от твоята пленителна красота. В известен смисъл можеш да го приемеш като комплимент.

— Така си е — Франки сви рамене и избърса малко размазана спирала по долните си клепачи.

— Хайде да се връщаме — казах. — Баща ти поръча омарите.

Тя блъсна двукрилата летяща врата навън.

— Чудесно. Значи още шеги за моя сметка.

Ред и Джейн се извиниха, че са се смели на Франки и ни предложиха да ни заведат на миниголф след вечеря.

След като изгълтахме морските деликатеси и прелъстителните десерти, без да споменаваме онези дайкирита, ние се затъркаляхме надолу по „Муунлайт Булевард“ в търсене на най-добрия миниголф, който се оказа в един развлекателен парк на име „Пиратската пещера“. Игрището беше претъпкано със стари хора, които се движеха твърде бавно и съвместно отбелязваха резултата; дечурлига, които бяха зарязали своите кльбове и пъхаха топките в дупките с малките си лепкави ръце и такива като нас двете с Франки, които предпочитаха в този момент да са в заведението за шейкове на Сам, отколкото да губят ценно време с родителите си.

Франки едва се влачеше заради изгарянето, но Ред и Джейн бяха така въодушевени от вечерта ни заедно, че би било жестоко да ги разкараме толкова рано. Освен това беше приятно да ги видим колко много се смеят.

— Първа дупка! — Ред вдигна кльба си във въздуха, след като успя да вкара топката в устата на един пластмасов крокодил. — Запиши ми я в картоната, скъпа. Само с един удар! Това е резултат на победител!

И Ред и Джейн продължиха към ковчежето с пиратските съкровища, докато Франки слагаше топката за удар на площадката с

крокодила. Докато тя се подготвяше за удара, аз зърнах отдалече момчетата от кея в първия ден, които плащаха на касата за една игра.

— Франки, виж — кимнах в тяхната посока. — Приятелите ти от кея.

Тя се обърна да погледне, после приклепна зад мен.

— Мислех, че се шегуваш. Залегни!

— Нали онзи ден вдигаше стойки пред тях?

— Ана, нямам намерение да ме виждат така.

— Значи все пак признаваш, че видът ти е като на варен рак — и аз започнах демонстративно да се кривя пред нея, имитирайки измъчените ѝ движения.

— Нека сме наясно — това е основен тен. Просто не искам да ме виждат с тях. — И тя кимна по посока на Ред и Джейн, които в този момент се поздравяваха един друг под черния флаг с череп и кръстосани кости на две дупки от нас.

— Хайде, поразмърдайте се, слабаци! — провикна се Ред, предизвиквайки благоразположените погледи на играчите от пета до седма дупка. — Настигнете ни, или оставате извън борда!

Опасенията на Франки бяха напълно основателни. Грабнах я за ръката и я помъкнах към последната дупка, по-далече от родителите пирати, с които пристигнахме и, още по-важно, далече от момчетата от кея. Като ги поогледах по-внимателно, те се оказаха не чак толкова лоши. И въпреки това Сам беше къде-къде по-добър.

Ана! Ти напредваш! Вече минаха близо десет минути, без да мислиш за него!

Почти без усилие преодоляхме последните две дупки и върнахме екипировката си, изчаквайки на бара Ред и Джейн да завършат своето пиратско тържество.

— Какво ще правим след това? — попитах.

Франки се надвеси от високото столче, опитвайки се да намали триенето на дрехите по изгорялата си кожа до минимум.

— Най-вероятно нищо — каза тя. — Знаеш, че мама и татко рано си лягат. Защо?

— Нещо ми се припи шейк.

* * *

— Не те разбирам — казах, когато вече се бяхме върнали в къщата. — Ти си тази, която настояваше да се освободя от своя А.А., а дори не искаш да се видим с тях тази вечер. Нали те направо ни поканиха?

Минаваше десет, Ред и Джейн отдавна бяха по леглата, а аз се опитвах да убедя Франки да се измъкнем. Аз. Опитвах се да убедя нея. Само три дни са минали, а аз вече не можех да се позная.

— За бога, Ана, човек може да си помисли, че ти никога през живота си не си се сваляла с момче! Ама това наистина е така — не си! — и Франки метна възглавницата си към мен.

— О, я стига! — Това всъщност не беше истина, но аз нямаше как да я разубедя.

— Ти върви, ако искаш — продължи Франки. — Само че аз оставам тук. — И тя простена, докато лягаше в хладните чаршафи.

— Признай си — приседнах на ръба на леглото ѝ. — Признай си, че те е срам от това глупаво изгаряне и затова не искаш да дойдеш.

— Просто тази вечер не ми се иска да нарушавам правилата, Ана — и тя ме погледна с престошена строгост, но брадичката ѝ трепереше от едва сдържан смях. Нахвърлих се върху нея, притиснах разперените ѝ ръце към леглото и я заплаших, че хубаво ще я нашляпам по изгорелия гръб, ако не престане да важничи.

— Добре де, ти печелиш! — каза тя през смях. — Боли! Боли!

— Е? — казах, все още заплашително надвесена над нея.

— И приличам на някой турист!

Удовлетворена от новопоявилото се у Франки чувство на смирение, аз донесох голямото синьо шише с лидокаин от хладилника и така ѝ осигурих временно облекчение от нейната собствена глупост.

По-късно, когато вече лежахме укротени в леглата, приели съдбата си като разумно, съобразено с правилата спазване на определена дистанция от местните поне още една нощ, Франки ме посъветва да съм по-резервирана към Сам.

— Сам и Джейк са само номер четири и пет в нашия списък. Не искаме да си помислят, че наистина се *интересуваме* от тях, Ана — каза тя, вероятно ровейки в паметта си за още някой като Йохан, с когото да докаже сексуалната си компетентност.

— Добре — отговорих. — Защото аз не съм. Заинтересована, искам да кажа. За твое сведение.

[1] Риба, която се среща по крайбрежието на Хавай. — Бел.прев.

↑

ПЕТНАДЕСЕТ

Благодарение на ултравиолетовата злоупотреба на Франки, целият следващ ден прекарахме в къщата, играхме карти и ядохме сладолед направо от кутията. Чичо Ред и леля Джейн си прекарваха къде-къде по-забавно от нас, докато правеха сутрешния си крос, плуваха следобед и четяха в задния двор чак до залез-слънце. Даже по едно време взе да ме хваща клаустрофобията.

Не ми се искаше да говоря за това пред Франки, особено след като ме обвини, че съм твърде пламенна и нетърпелива, но не спрях да мисля за Сам (той сигурно вече си е намерил някоя друга туристка, която не го е отсвирила, когато е предложил да ѝ дава уроци по сърф и я е поканил да изпие при него един шейк. Запомни: ако Франки оцелее след трета степен изгаряне, убий я).

В осем часа на следващата сутрин Франки най-накрая обяви своето триумфално завръщане към цивилизацията, като ме събуди и започна дългото и мъчително труфене с единствената цел да се потопи в океана.

Дали причината за това беше силното слънце, негата и безгрижието на Калифорния или пък решимостта отново да спечеля Сам от красивата плажна принцеса, която го беше отмъкнала в мое отсъствие вчера, но този път аз изцяло подражавах на Франки. Преди да прекрача прага на къщата аз се възползвах от нейните вуду магии. И този път много внимавах. Наблюдавах внимателно, слушах и задавах въпроси как да направя така, че косата ми да бухне и как да комбинирам цветовете на сенките, сякаш цялото ми бъдеще зависеше от това. Оставих я да ме гелосва и оцветява, докато не заприличах на някоя десет години по-възрастна от мен. Лакирахме ноктите си, внимателно подбрахме с кои джапанки ще отидем до плажа и даже съобразихме цвета на плажните си кърпи с този на чантите си. Нито

едно смъртно момче не би могло да устои на такова съчетание и на такъв ефект като *този*!

Двете с Франки отработвахме наперената си плажна походка, чак докато Ред и Джейн не отидоха на *истински* голф с обещанието да се видим отново в къщата за един късен обяд.

— Ана, запомни — нареждаше Франки, докато пресичахме задния двор и се спускахме по стълбите към плажа, — изправи раменете, глътни корема, изпъчи гърдите. — И аз спазвах нейните указания, гълтайки, излъчвайки и кълчейки правилните части на тялото в подходящия момент, докато я следвах към плажа при пещерите, молейки се на Бога на най-неловките моменти да не сбъркам някъде.

Когато стигнахме извивката на брега към нашия плаж, аз за миг се зарадвах на две момчета, които се шляеха край водата. Щом наближихме, обаче, се оказа, че плажът при пещерите е препълнен с летовници, но Сам и Джек не са сред тях.

— Знаех си — казах, хвърляйки чантата върху пясъка, още преди да сме стигнали нашето място. — Отказали са се.

Франки вдигна чантата и ми я подаде.

— Хайде, Ана. Това е просто едно момче. Вземи се в ръце.

Но дори тя не успя да прикрие разочарованието си, когато проучи плажа и крайбрежието и не откри своя калифорнийски блондин.

— Да си ходим ли? — попитах, стараяйки се гласът ми да не прозвучи твърде отчаяно. Знаех, че това е едно случайно познанство и въпреки всичко не ми беше леко.

— Така ще е най-добре.

— Чакай! — едва не изкрещях. — Те може да са при шейковете. Сам каза, че заведението не е далече оттук. Можем...

— Ти и твоите шейкове — разсмя се Франки. — А аз си мислех, че не си заинтересована.

— Не съм. Просто... Искях да кажа... На теб не ти ли се иска да се научиш да караш сърф?

Тя ме прониза с очи, опитвайки се да открие така зле завоалираните слаби места в моята версия. След това със смях събра нещата си от пясъка и пое напред, отвъд пещерите, където не бяхме стигали никога преди това.

— Операция „Шейк“ е в разгара си — обяви тя, включвайки камерата. — Нека започне обратното броене до загубването на албатроса.

Вървахме рамо до рамо, пробивайки си път през нарастващата тълпа от лъскави от плажното масло летовници и сипехме нови и нови коментари за видеозаписа. И когато вече не можех да понасям тая сбирщина от бледи и безформени тела в бански, Франки най-последно зърна надписа на „Смути Шак“.

Двете поехме през пясъчните дюни, отново усетили сили и надежда, възкресени от нащърбения дървен надпис, оцветен в зелено и жълто. Сам стоеше зад касата и се усмихна, когато ни видя, което осмисли цялото ни пътешествие дотук.

— Приключвам в десет — извика той през тезгяха. — Ще ме изчакате, нали?

Франки прибра камерата в чантата си и двете намерихме едно сепаре близо до касата. След като бяхме преодолели всички онези разплутни тела и напикани дечица, бяхме способни да изкараме тук и цяла нощ, ако се наложи.

Десет минути по-късно Сам дойде при нас с три шейка с банан и кокос или каквото е там — любимите му. Остави ги на масата и се разположи на пейката до мен.

— Здравсти. Какво си направила с... Искам да кажа, че изглеждаш различно.

Бузите ми веднага пламнаха. Не че някой би го забелязал под пластовете грим, наслоен отгоре.

— Двете с Франки просто се мотаехме наоколо.

— Аха — каза той, усуквайки на малки възли опаковката на сламката. — Много хубаво. Просто не ви забелязах отначало.

„Утре зарязвам гримирането“, казах си мислено. Веднага след това побеснях, че някакво момче, което бях срещнала едва вчера, ми нарежда какво да правя със собственото си лице.

След това побеснях, че съм побесняла и си спомних, че самата аз също предпочитам естествения вид.

Ето затова предпочитам да не се забърквам, с когото и да било.

— Къде е Джейк? — попита Франки, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи така, сякаш това изобщо не я интересува. Пратих ѝ въздушна целувка през масата, когато Сам не ни гледаше. Тя наистина беше хлътнала.

— Днес има урок. Уговорихме се да се срещнем след час. Елате с мен — и той кимна, сякаш всичко вече беше уредено. — Вече си мислехме, че сте ни вързали тенекия.

Много ми се искаше да разсея тези съмнения.

— Франки беше...

— Ана — прекъсна ме Франки със суров поглед, — не е необходимо да му докладваш всичко за нас.

— Нека сам да отгатна — каза Сам. — Изгаряне? — И той се разсмя, за щастие неподвластен на нейните настроения. Досетих се, че е срещал доста момичета като Франки. Повечето момчета се правят, че не забелязват по-непривлекателните черти от нейния характер за сметка на неустоимите части от тялото ѝ, но рано или късно се появява момче като Сам. Това можеше единствено да подразни и ядоса Франки.

— Това е *една от причините* — обяви тя. — Както и да е, ние имаме други планове.

— Добре, Розовелке — каза Сам. — Не настоявам. Просто исках да отбележа, че ни вързахте тенекия.

Франки отвори уста да го опровергае, но той беше по-бърз. Обясни ни къде точно ще се срещнем с Джейк и как водата там е малко по-бурна от тази при пещерите, но пък за сметка на това ивицаата е по-близо до обществения плаж и спасителите много бързо могат да стигнат до теб, ако се наложи.

— Не се притеснявайте — каза накрая. — Имам чувството, че вие двете ще се справите отлично.

Възвърнал си отново благоволенията на Франки, той почисти масата и хвърли престилката си зад тезгяха.

— Да вървим — каза, отваряйки вратата пред нас.

Когато излязохме отвън, той взе сърфа си, изправен на стената край служебния вход и ни поведе към далечния край на плажа, който се намираше на десет минути пеша от заведението с шейховете.

Мястото, където се срещнахме с Джейк, беше в най-отдалечения от навалищата туристи край на плажа. Тук беше по-открито, отколкото

при пещерите, затова видяхме и още няколко сърфисти във водата, но имаше достатъчно място за всички.

Джейк стоеше съвсем до водата и мажеше сърфа си с восък. Когато ни видя да идваме, той се втурна срещу Франки и я вдигна във въздуха, точно както тя сигурно си го беше представяла.

— Дявол да го вземе, момиче — извика той, когато я спусна обратно на пясъка. — Да не си заспала на слънце?

— Това е... не знаеш ли какво е това? Точно така — призна накрая Франки. — Заспах на плажа. А сега може ли да продължим?

Тикнах в ръцете на Франки синьото шише, докато се приготвихме за урок по сърфинг, част втора. Този път стояхме коленичили върху дъските и даже успяхме да яхнем няколко вълни чак до брега, но Сам и Джейк през цялото време бяха плътно отзад. Водата беше много по-бурна, отколкото при пещерите — главно заради джетовете, които кръжаха само на стотина метра от нас. Почти бях сигурна, че Франки ще инсценира някой инцидент, само за да бъде галантно спасена, но тя беше толкова увлечена от Джейк и сърфа и така силно се смееше с отметната назад глава и широко отворена уста, че очевидно беше забравила за някои от обичайните си номера. Даже за момент зърнах старата Франки. Вярно, тя продължаваше да излъчва самоувереността на момиче, което е способно да събере около себе си всички спасители и целия медицински персонал по плажа само заради един счупен нокът, но не го правеше умишлено.

За мое огромно съжаление в края на урока Сам не ми се видя нито по-малко привлекателен, нито по-малко внимателен и грижлив. И пренебрегвайки здравия разум, който много подозрително ме беше изоставил точно днес, аз приех, че поне малко, съвсем мъничко съм увлечена от него.

Което автоматично означаваше, разбира се, че той е на път да *отпадне* от списъка с претенденти да са Последното момче, видяло девствеността ми жива. Със сигурност не бих могла да понеса подобна конфузна ситуация да се освободя от моя албатрос с помощта на някого, когото истински харесвам.

Дойде време да се връщаме при Ред и Джейн за обяд, но преди това се уговорихме със Сам и Джейк утре пак да се видим.

Това утре бързо се превърна в следващия ден, а той — в последващия. Скоро двете с Франки препускахме между сутрешния и следобедния урок по сърф за дълги обеда с чичо Ред и леля Джейн. Според мен родителите на Франки истински се наслаждаваха на часовете, когато са само двамата, но независимо от това беше много важно да не им даваме основание да се съмняват в съществуването на измислените от нас добронамерени местни момичета и всекидневните ни доклади как се забавляваме с тях на плажа по цял ден.

В края на първата седмица вече имахме утвърден график. Хранене и други произволни занимания с Ред и Джейн, както се полага на една послушна дъщеря и нейната приятелка ангел, сутрините и късните следобеди — със Сам и Джейк. За краткото време, което прекарахме заедно, ние четиримата станахме наистина близки — нещо, което е възможно само при хора, които едва се познават; хора, които живеят на стотици мили разстояние и на няколко щата един от друг.

Хора, които не знаят тайните си.

Франки и Джейк постоянно лежаха един върху друг и това беше толкова гадно, че даже възрастните женени двойки наоколо се притесняваха да ги гледат. Единственото, което ги спираше да преминат и последната граница — Йохан-предела, беше липсата на подходяща възможност. Даже за вкуса на Франки към публични изяви плажовете през деня бяха твърде препълнени.

Усещах, че Сам много иска да ме целуне. Можех да го разбера по погледите, които ми хвърляше от време на време — бях виждала тези погледи и преди и не бях сигурна, че съм готова да им отвърна. Е, не съвсем. Тялото ми беше съставено от различни части и нервни окончания, които копнееха да почувстват отново този поглед. За щастие засега разумът ми успяваше да удържи положението, като ми напомняше колко много добри намерения могат бързо да се превърнат в път към ада и ми помагаше да сменя темата или да се извърна, когато онзи поглед се появеше в очите на Сам.

Ако питате Франки, аз бях напълно откачила.

— Не те разбирам, Ана. Наистина нищо не схващам — каза тя в края на първата ни седмица със Сам и Джейк. Лежахме на плажа и ги гледахме как се фукат със сърфовете във водата. — Не ти ли харесва?

— Да, но...

— Какво „но“? Не искаш ли да се отървеш от А.А.? — тя ме погледна загрижено, сякаш от моя отговор зависеше целият ѝ останал живот.

— Може би, обаче...

— *Може би!*

— Франки, аз наистина харесвам Сам — говорех тихо, така че никой друг да не ни чуе. — Това не е нещо, което можеш да пришпориш.

Тя ме погледна втренчено.

— В такъв случай не мога да ти помогна, Ана. Ще се наложи сама да се лишиш от девствеността си.

— Стига да беше толкова просто — погледнах я и се разсмях.

Сам и Джейк се излегнаха до нас на пясъка, ръсейки студени пръски наоколо. Преди Сам да успее да ме попита не искам ли студена кола от термоса му, Франки и Джейк бяха впили устни един в друг.

— Пленници на похотта — каза Сам, подавайки ми колата.

Пленници — о, не!

— По дяволите, Франки! Алкатрас^[1]! — Съвсем бяхме забравили, че обещахме на чичо Ред този следобеден тур. Според това, което показваше часовникът на Сам, вече бяхме закъснели с двайсет минути.

— Мамка му! — Франки се отлепи от Джейк и стегна разхлабените връзки на банския си.

Набързо си казахме довиждане, напъхахме всичко по чантите и хукнахме през потната оживена тълпа летовници, проснати между „Смути Шак“ и лятната ни вила.

Появихме се на сборния пункт за обиколка на Алкатрас с четиридесет минути закъснение, останали без дъх и сипещи извинения. Ред и Джейк ни чакаха на масата в кухнята с ключове в ръка и приготвена камера. Франки скалъпи някаква история за обяд с „Джаки“ и „Саманта“ в лятната къща на Джаки, където съвсем сме загубили представа за времето, което не беше далече от истината, защото телефоните и на двете бяха останали изключени цяла сутрин на кухненската маса. Лицето ми пламна, докато тя разказваше всичките тези измишльотини. Бях се съсредоточила върху розовия лак на

краката си и очаквах Ред и Джейн да кажат колко са се притеснявали за нас и колко са разочаровани, че сме злоупотребили с тяхното доверие и търпение.

Само че те не го направиха. Двамата просто свиха рамене, успокоиха ни, че все още можем да стигнем навреме и ни помолиха следващия път да не закъсняваме. Бих предпочела обичайната родителска лекция за това как да бъдем млади, но зрели, как да проявяваме отговорност и защо да плащат за мобилни телефони, след като ние не ги носим — същата, която моите родители бяха написали още преди години и на която разчитаха в трудните ми тийнейджърски времена. Но изглежда Ред и Джейн нямаха нужда от такива лекции.

— Не се притеснявайте, момичета! — каза леля Джейн. — Радваме се, че вие така се сприятелихте през тази ваканция.

Защото по някакъв начин от това произлизаше, че и всичко останало е наред.

— Но ще ми е приятно да прекарам известно време само с вас двете утре — продължи Джейн. — Стига да нямате нищо против да си общувате с една древна вкаменелост.

— О, разбира се, че нямаме нищо против — отвърнахме ние, усмихвайки се като малки херувимчета, като в същото време си отбелязахме наум непременно да предупредим Джаки и Саманта, че те не съществуват и в случай, че утре ни видят да се излежаваме на плажа с гореспоменатата вкаменелост, да не спират при нас и да забравят, че някога сме се познавали.

След поредното извинение двете с Франки нахлузахме къси панталонки, натоварихме се в колата за Алкатрас и обещахме на Ред, че вече ще се придържаме към предварителния план.

Разбира се, плановете на чичо Ред относно неговите пиленца не включваха нарушаване на уговорката и измъкване от къщи още същата вечер, когато двамата с Джейн отдавна бяха заспали, но нашият план беше друг — чакахме да стане единайсет часа.

[1] Остров Алкатрас, наричан на жаргон Скалата, е разположен в непосредствена близост до Сан Франциско, по средата на Сан

францисканския залив в щата Калифорния. Бил е затвор, където е лежал Ал Капоне, сега е музей. — Бел.прев. [↑](#)

ШЕСТНАДЕСЕТ

— Време е — Франки се върна на пръсти от своята мисия на долния етаж. — И двамата са извън строя.

Като нейна дългогодишна приятелка и единствен глас на здравия разум при тази операция, аз бях решена да устоя.

— Убедена ли си, че трябва да го правим? — попитах. — Ами ако ни хванат? Ами ако изминем целия този път и се окаже, че те не са там?

— Ана, казаха ни, че ще висят там всяка нощ. Освен това няма как да ни заловят. Мама и татко спят като заклани, особено когато са били на слънце цял ден.

— Може да станат да пият вода или нещо от този род.

— Не ставай глупава. Даже и да е така, те няма да се качат тук. Просто прави, каквото ти казвам.

Франки извади купчина възглавници и одеяла от раклата в нашата стая и напъха половината под завивката си, давайки ми знак и аз да направя същото с останалите.

— Дори да отворят вратата, ще си помислят, че спим.

Гласът на разума отново се опита да изчурулика нещо. Но когато се сетих за Сам, който стои всяка нощ на плажа край накладения от него огън, гласът на разума и неговият братовчед, гласът на логиката, прегракнаха.

— Добре — казах. — Нека тогава го направим.

Франки излезе да разузнае за последно, после ме повика с пръст откъм вратата на Ред и Джейн. Спуснахме се на пръсти по стълбата, прескачайки третото стъпало, което винаги скърцаше и изхвъркнахме навън, оставяйки вратата отключена, за да можем да влезем на връщане.

Ще се видим по-късно отзад, става ли? — и Мат ме дръпна в килера под стълбите, преди някой да е успял да

ни види.

Ами ако нашите ни чуят?

Ана, правим това вече цяла седмица. Никои няма да ни чуе. Не мога да чакам още дванайсет часа, за да те видя отново.

Горещите му устни прилепнаха за моите, изтръгвайки обещание, преди да съм измислила още някакво извинение.

Добре, ще те чакам там.

Най-добре ще е да дойдеш.

— Ана, чуваш ли ме?

Споменът за последното ми среднощно измъкване с Мат се разсея в соления въздух.

— А? — погледнах Франки, опитвайки се да отгатна изражението ѝ в тъмното. Не можехме да включим фенерчето, докато не минем стълбите към плажа, когато щяхме да сме извън полезрението на Ред и Джейн от прозореца в тяхната стая.

— Казах да внимаваш за камъни в тревата. Ти съвсем се отнесе.

— Не, всичко е наред. Да вървим.

Стиснах ръката ѝ и я поведох внимателно надолу по стълбите. Стигнахме ли веднъж до плажа, после лесно щяхме да намерим пътя покрай брега. Шумът на водата непрекъснато долиташе отляво, а над плажа се носеше зарево от буйните лагерни огънове. Можехме дори да надушим едва доловимата миризма на хотдог и кокосово масло, останала от хората по плажа днес следобед. Но сега тя беше примесена с цигарен дим, бирени изпарения и звуците от далечни акустични китари. Откъм всяка компания по плажа, която подминавахме, се разнасяха подсвирквания, подвиквания и покани да се присъединим на по питие. Франки се опиваше от толкова внимание, махаше и се усмихваше на всички, снимайки с камерата от време на време, но ние бяхме тръгнали на поход за Сам и Джейк и не бихме позволили нищо да ни отклони от пътя.

Момчетата чакаха пред „Шек“, точно както ни бяха обещали днес следобед. Джейк и Сам също бяха напалили огън, а до тях имаше

малка хладилна чанта с бира. Стомахът ми се сви, когато Сам ми се усмихна.

— Липсваше ми — каза той, подавайки ми бутилка. — Не бяхме сигурни, че наистина ще рискувате.

— Наложих ми се да я убеждавам — каза Франки. — Ана понякога се държи като същинско бебе.

Опитах се да я изпепеля с поглед, но тя праметна ръка през раменете ми и се разсмя.

— Въпреки това ние си я обичаме — каза.

Четиримата седяхме около огъня, отпивахме от бирите си и дълбаехме дупки в пясъка с пръстите на краката си. Разказахме им за екскурзията до Алкатрас с Ред и Джейн.

— Това е много яко — каза Джейк. — Водих там малката си сестра миналата година.

— Ти си имал сестра? — попитах, внезапно давайки си сметка, че по време на нашите дълги дискусии за най-добрите и най-непоносимите предмети в училище, за бъдещите ни професии, за любимите ни храни и за музика на нас не ни остана много време да говорим за семействата си.

— Всъщност имам три сестри — отговори той. — Кати е на тринайсет. Имам и две по-големи сестри — Мариса и Кари, които са близначки. Сега са в колежа в Северна Каролина. А ти?

Казах им, че съм единствено дете, а един рязък спазъм в стомаха ме накара да осъзная, че току-що съм създавала идеални условия за един конфузен и мъчителен момент. Погледнах към Франки и направих отчаяна гримаса, която се надявах да я убеди колко глупаво се чувствам, като навлязох в тая тема.

— Аз също — каза Франки, връщайки празната си бутилка в хладилната чанта. — Джейк, хайде да влезем във водата. — Тя избърса уста с опакото на ръката си и се обърна към океана.

— Луда ли си? — извика той. — Сега нищо не се вижда.

— Точно заради това — Франки измъкна ризата си презглава, хвърли я на пясъка край хладилната чанта и, останала по бикини, подхвана един безкраен спор „да плуваш или не“.

— Да вървим във водата! — каза Джейк, бутна бирата в ръцете на Сам, хвърли тениската си върху ризата на Франки и я последва покрай брега.

В тяхно отсъствие разговорът ни продължи съвсем тихо, но не и безсъдържателно. Огънят и въздухът около нас бяха топли.

— Франки е, хм, *странно момиче* — Сам разгъна едно одеяло на бели и червени райета и го просна върху пясъка.

— На времето беше много срамежлива, ако щеш вярвай — седнах до него на одеялото щастлива, че единственото усилие, което се искаше от мен, беше да се преструвам, че обичам бира.

— Защо, да не е била дебела или нещо такова?

Самата мисъл за това ме разсмя.

— Дебела ли? За бога, не! Тя... ами, такова... нали разбираш... Хайде да не говорим за Франки точно сега — нямах никаква причина да каня Мат при нас тази вечер. Франки беше казала, че не желае да носи на плажа части от предишния си живот и досега, независимо от опитите ми да подхвана изповеден разговор, беше удържала на думата си. Това беше нейната трагедия и аз нямах никакво право да го викам заради една прищявка, каквито и мисли да ми минаваха през ума.

— Яко! — Сам изхлузи сандалите си и се обтегна по гръб на одеялото с ръце под главата. — Ела, легни — каза. — Не се бой.

Изух джапанките и легнах по гръб край Сам, стараяйки се между нас да остане поне половин метър, за да не стане пак така, че някой блуждаещ палец на крака случайно да докосне нечие бедро. За нещастие (или за щастие, не съм сигурна), той се обърна с лице към мен. Аз продължавах да се вирам в звездите. Аз *не мисля* за него. *Не ме интересува* волтовата дъга, която нажежава въздуха между нас, нито се моля разстоянието между двама ни да се стопи час по-скоро. *Изобщо не ми влияе* ароматът на неговия сапун и соленият дъх на океана по кожата му. *Безразлична съм* към неговото спокойно и отмерено дишане, към ритъма на сърцето му, което бие точно срещу моето.

— Какво гледаш? — попита той.

Разказах му за очертанятията, които виждам горе сред звездите и за всепоглъщащия мрак на небето. За сивия опушен юмрук от облаци, който отстъпва пред ореола на луната.

— Мммм — меко се обади той. — А сега затвори очи. — Почувствах дланта му върху лицето си, пръстите му, които затваряха

клепачите ми. От ръката му по кожата ми преминаха горещи вълни, които едновременно ме плашеха и ме радваха.

— А сега — той отново се излегна по гръб, оставяйки изложени на вечерния хлад местата, където ръката му ме беше докосвала, — представи си всички неща, които не можеш да видиш с очите си.

Поех дълбоко въздух и се опитах да се съсредоточа върху тази задача. Не исках да го разочаровам. Не исках да приеме детинското ми вълнение за лекомислено поведение.

— Сега ми кажи какво виждаш — прошепна той.

— Ами, пред мен се открива вълнуващата гледка на вътрешната страна на клепачите ми.

— Нямах точно това предвид, Ана Аби — каза той, а дъхът му скъси разстоянието между нас и погали ухото ми. — Пробвай пак.

Отново поех дълбоко въздух и задържах дъха си. В обкръжаващия ме мрак виждах соления бриз, който се носи над тялото ми. Виждах всяко пясъчно зрънце, което се опира в гърба ми през одеялото. Искрите на огъня, които се разпукват с тихо пращане и чезнат наоколо. Музиката, долитаща откъм групичките надолу по плажа, където свиреха на китара, пееха и се смееха — тя нахлуваше в очите и сърцето ми. Виждах океана; звука на вълните, които обливат брега, за да се върнат обратно веднага след това и този звук се повтаряше отново и отново в непрекъснат кръговрат.

Сърцето ми се препълни, цялата се разтреперих. Отворих очи и погледнах към Сам, Той се взираше в мен толкова напрегнато, че цялото ми тяло откликна на този поглед, така както магнитът реагира на желязото — такъв е естественият ред на нещата, но въпреки това аз не бях подготвена. Боях се. Страх ме беше нещо да не наруши този миг. Страх ме беше, че нищо няма да прекъсне този миг.

Франки и Джейк се бяха изгубили някъде надолу по брега, а заглъхващият звук от нейния смях се стелеше във въздуха подире им като пътечка от трохи. Чувах я отдалече, но това сега не беше важно. Нищо друго не беше важно в този момент. Исках да кажа нещо, но устните ми изглежда бяха забравили как се произнасят думи.

— Ана, ти цялата трепериш — гласът на Сам ме извади от трансa. — Ето, вземи. — Той седна, изхлузи през глава червения си пуловер с качулка и ми го подаде.

Надигнах се и го поех, благодарна, че материята, която докосва голите ми ръце, е съвсем мека. В мига, в който го облякох, ме завладя особено чувство. Сякаш самият Сам ме беше обгърнал отвсякъде, близък, топъл и закрилящ. Това е *той*, мирисът на неговата кожа, примесен с аромата на чистота и дима от огъня, горещ и познат, като че ли двамата сме сгушени заедно в пуловера.

Вече нищо друго не беше от значение. Студът изчезна. Времето изчезна. Океанът замлъкна. Извърнах лице към неговото, към втренчените му очи и всичко около мен замря, неподвижно. Сам придърпа пуловера плътно към себе си заедно с мен вътре в него. Ръцете ми го обгърнаха, а неговите — мен и той ме целуна, толкова жарко и настоятелно, че потръпнах чак до пръстите на краката. Паднахме върху одеялото и аз сякаш се наблюдавах отстрани как преплитам крака в неговите и го притискам към себе си, по-силно и по-силно. Той легна върху мен, а тежестта на тялото му ме залепи за пясъка, целуваше устните ми, врата ми, ръцете му се заровиха в косата ми, после пролазиха под блузата ми и аз полетях, а старата болка в сърцето се изпари. Цялото ми сърце се изпари.

— Ана Аби от Ню Йорк — прошепна той. Тялото му, все още върху моето, цялото се тресеше. Разтворих ципа на пуловера и го пуснах при мен, обгърнах и двамата ни, обърнах се на една страна и праметнах ръка и крак върху него бавно. Главата ми се сгуши в трапчинката между бузата и рамото му. Вдъхнах кожата му и задържах този дъх в дробовете си, където нищо не можеше да го достигне.

Животът ми можеше да спре точно сега, защото нищо нямаше да има значение оттук нататък, никога повече.

Миг по-късно Франки и Джейк приближиха откъм брега и двамата със Сам трябваше да се пуснем. Тогава го почувствах. Беше все едно да искаш да задържиш вода; така изтичаше между пръстите. Студеният въздух близна кожата ми там, където само допреди миг той се беше притискал в мен. Мирисът на косата му вече не се усещаше в дъха ми. Нежността на ръцете му се изгуби. Тъгата ме похлупи като вълна, но Сам все още беше край мен и се усмихваше. Очите му гледаха доволно. Ръката му се протегна и докосна леко моята. Франки и Джейк изскочиха от водата, останали без дъх и заливайки се от смях. Сам отмести една паднала над очите ми къдрица и целуна клепачите ми.

Не можех да се освободя от усещането за неговото тяло, притиснато към моето, за устните му върху моите. За мен вече не съществуваше нищо отпреди това, не помнех какво е било досега. Тогава осъзнах, че най-накрая съм го направила. Онова ужасно, отвратително нещо, за което се кълнях, че никога няма да направя.

Тортената глазура. Цигарите. Триъгълното парче синьо стъкло. Падащите звезди. Вкусът на устните му върху моите в килера под стълбата.

Отидоха си.

Единственото, за което бях способна да мисля, беше Сам. Мат беше... заличен.

Тялото ми бе топло и вибриращо.

Сам се усмихваше край мен, *заради* мен.

И никога през живота си досега не се бях чувствала толкова самотна.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Скъпи Мат,
Докъде стига вината, причинена от това, че си
изневерил на един призрак?

Думите бяха черни и разхвърляни като мравки из дневника ми, на вид също толкова нелепи, колкото и техният смисъл. Бяха минали близо двадесет и четири часа, но аз не можех да се освободя от онова парещо и бодливо чувство, настанило се в стомаха ми. Не беше толкова заради целувките — романтична нощ на плажа, огън, бира — случват се такива неща, както казва Франки.

Причината беше, че исках това да се случи *отново*.

Днес не видяхме момчетата. Бяхме обещали на Джейн да прекараме преди обед с нея на плажа, което бързо преля в обяд, после във вечеря, а след това — в игри с чичо Ред. Накрая вече стана късно да се връщаме на брега — слънцето отдавна беше залязло и се оказа, че сме прекарали целия ден с родителите на Франки, ангажирани в типичните за ваканцията занимания, които изключваха момчета, чувство за вина и среднощни трепети.

Част от мен отказва да тръгне. Двамата с Мат се разхождахме из квартала и си шепняхме наред улицата в два часа сутринта. Трябваше да заминат за Калифорния след два дни, а след това ни оставаше само месец, преди Мат да отиде в Корнел. Опитвах се да не мисля за това; опитвах се да не броя дните до тръгването му, дните до отиването ни да го навестим в колежа или дните до връщането му за ваканцията. Един час път не беше кой знае колко, но тогава и двамата щяхме да ходим на училище и нямаше да е същото като да се виждаме, когато

поискаме. И вече нямаше да си пращаме есемеси за тайни срещи посред нощ. Нито щяхме да изсипваме целия буркан захар на боклука, само и само да имаме повод да отскочим до съседите след вечеря.

Говориш за колежа, още откакто бяхме деца, Мат.

Знам, но теб няма да те има там. Всичко ще е вече различно.

Не и когато сме тук. Тук пак ще си бъдем същите.

Ами какво ще стане, ако аз се върна и вече съм различен, Ана! Понякога, когато отидеш на непознато място, всичко с теб също се променя и вече нищо и никой не ти изглежда като преди.

Това не е възможно. Това беше всичко, което успях да кажа тогава. След което го целунах.

Тогава не знаех какво е искал да каже. Мислех си, че е било просто сантименталност, обикновено притеснение, защото за първи път ще трябва да напусне дома си. В очите на Франки, Ред и Джейн, той беше уверен и напълно готов, просто роден да учи в колеж, роден да чете и да пише и да извърши велики дела. Но аз знаех, че е изплашен. Това беше голяма крачка за него — да се озове далече от мен и Франки, далече от нашата неразделна троица, далече от семейството си. Честно казано, мен също ме беше страх да го гледам как ни напуска, но в онези моменти на слабост, когато ми изповядваше под звездите своите съмнения, аз не можех да го призная. И не можех да направя нещо повече от това да го гледам в очите, да държа ръката му и да се надявам, че той знае какво си мисля — за мен той никога, никога няма да бъде различен, нито пък чувствата ми щяха да се променят след тези споделени мимолетни мигове.

Сега, свита на кълбо под завивките, докато пиша в дневника си на един призрак, вече зная какво е искал да каже тогава. Дойдох в Калифорния само преди седмица, а вече съм напълно различна. Всичко ме кара да се чувствам различна. Болно ми е да мисля за Мат, да преживявам отново написаното в неговите пощенски картички от Калифорния, да се опитвам едновременно да си спомня и да забравя гласа му. Борех се с това всеки ден.

Но не мога да спра да мисля и за Сам.

А Франки няма ни най-малка представа за нито един от двамата.

Вече е десет и половина и Ред и Джейн най-после заспаха. Наближаваше тъмната доба, времето за измъкване от къщи. Франки нямаше търпение да се върне при Джейк, но аз още не бях готова отново да видя Сам.

— Какво става? — необичайно нежно попита Франки. — Снощи двамата бяхте като едно. Не ти ли се ходи пак сега?

Затворих дневника си и свих рамене, защото не знаех как точно да ѝ го обясня.

Тя приседна със свити крака на ръба на леглото ми.

— Ана, случило ли се е нещо?

Замислих се над въпроса ѝ. *Да, нещо се случи. Сам ме целуна и това беше щур и емоционален момент, дори по-изумителен от онези с Мат, а сега искам това да се повтори отново.* Ето, казах го. Само дето не беше на глас.

— Не, нищо не е станало. Просто не искам да прекалявам, това е — но аз благоразумно пропуснах притеснението си, че ако се виждаме всеки ден и всяка нощ с момчетата, те ще си помислят, че съвсем сме хлътнали по тях.

— О, така ли било — подразни ме тя, а разцепената ѝ вежда литна до небето.

— Разбира си — усмихнах се. — Нека пропуснем тази вечер.

Франки кимна, подмятайки през пръсти гривната си с червеното стъкло. Успях да я убедя за тази нощ, но нямаше да е зле да спечеля и утре вечер.

— Франки, откакто сме дошли, не сме били нито миг само двете. Защо утре не станем рано и не отидем някъде, без момчетата. Защо не отскочим до Сан Франциско?

— Божке, ти *наистина* не искаш да изглеждаш абсолютно хлътнала, така ли?

— Просто си помислих, че няма да е зле поне веднъж да се отдалечим малко от плажа. Имаме цели две седмици да прекараме с Джейк и Сам — името му заседна в гърлото ми и се молех Франки да не е забелязала как цялата настръхвам.

Тя обмисли предложението ми и кимна.

— Надолу по улицата спира един автобус, който отива право в града — каза. — Но нашите няма да ни пуснат сами, а не бих издържала още един ден с тях. Днес си получих цялата семейна доза, която ще ми стигне чак до края на ваканцията.

— Те не ни пускат и да излизаме нощем, но ние въпреки това го правим.

— Много добре казано — отговори Франки.

— Не е ли време Джаки да ни покани на семейната яхта? Където ще бъдем с нейните родители, разбира се.

Това беше първият и може би последен път, когато Франки ме призна за гений. Когато изгасихме еднаквите си нощни лампи и се завихме с еднаквите си одеяла, планът „Сан Франциско“ вече беше в действие.

На следващата сутрин се събудих в седем, когато Ред и Джейн обикновено излизаха за сутрешната си разходка. Грабнах дневника си и се спуснах на пръсти в кухнята, надявайки се да завърша с анализа на последните няколко нощи и да се справя с останките на чувството за вина, заради които стомахът ми продължаваше да се бунтува, преди още Франки да се е събудила.

Направих си чаша зелен чай, като се стараех да съм тиха, открих буркана с мюсли и излязох на верандата боса, внимателно притваряйки вратата след себе си.

Утрото беше свършено. Беше доста рано и навън се мяркаха само най-запалените почитатели на сутрешния крос, което ми осигуряваше почти идеална гледка към океана. Вдигнах крака на отсрещния стол, отворих буркана с мюсли и мислено си отбелязах често да ставам толкова рано.

Землистият аромат на чая ми напомни за мама и татко в градината, как мълчаливо работят срещу скритите в пръстта нашественици и без думи сякаш се разбират на някакъв свой си език — все едно виждат със затворени очи, както се случи миналата нощ, докато бях със Сам. Само дете не можех да си представя мама и татко в едно изречение заедно с нас двамата със Сам. Затова заряхах тази мисъл и се запитах какво ли правят точно в този момент, на две хиляди мили на изток и три часа напред в бъдещето. Бях им изпратила

картичка от Алкатрас и бях говорила с двамата по телефона само преди два дни. Гласовете им звучаха оживени и далечни, докато ми разказваха за последната продажба на татко, за подобренията в градината, за финализираните сделки с недвижими имоти, за покълналите семена и за неумолимия ход на живота в мое отсъствие.

Затворих очи и отпих от чая, позволявайки на Сам отново да се настани в мислите ми. Слънчевите лъчи с цвят на портокал и лимон затоплиха лицето ми и ми напомниха за неговите ръце, които затвориха клепачите ми и ме научиха да виждам с останалите сетива. Този спомен ми причиняваше едновременно болка и радост. Но аз си наложих да се концентрирам върху сегашния момент, пресъздавайки всеки миг, всяко докосване, всяко дихание. Можех отново да почувствам устните му върху своите, докато...

— *А, ето къде си била!* — Франки ме стресна, нахлувайки в тихата ми утрин като слон в стъкларски магазин. — Защо не ме събуди?

— Помислих, че си ме чула да ставам — излъгах, надявайки се гласът ми да не издаде раздразнението ми.

— Въпреки това трябваше да ме събудиш — продължи тя, докато събираше косми от пижамата си и ги хвърляше по дъските на верандата. — Трябваше здравата да ме разтърсиш, иначе съм като умряла. Но вероятно си искала да останеш сама.

— Точно така — затворих недовършената страница в дневника си. — Същинска трагедия.

— Какво ще облечеш днес?

— За кое?

— Ана! — изпъшка тя. — Ти наистина ме нервиш понякога!

— Искаш да кажеш нервираш.

— А?

— *Аз те нервирам.*

— Нали точно това казах! Както и да е, помниш ли Сан Франциско?

О, това ли било. Докато се реех мислено преди Франки да се появи, бях съвсем забравила за собствената си идея. Моите подривни действия срещу Сам.

— Сигурна съм, че ти ще подбереш нещо готино и за мен — казах, докато тя търсеше в кухнята за някаква закуска.

Наблюдавах я през отворената мрежа на вратата. Докато трополеше в чекмеджето със сребърните прибори, докато блъскаше с лъжицата в буркана с мюсли, докато безгрижно тряскеше вратите на кухненските шкафчета, Франки тихичко си тананикаше песничка от нашето детство. Тя измъкна кутия с мюсли от килера, бутилка с мляко и една диетична кола от хладилника, припявайки си под нос, без да си дава сметка за публиката си.

*Ако би могъл, би ли си пожелал
лунни лъчи в чашата?
Или слънчевите зайчета върху сребърно море?
Или щеше да пожелаеш мен?*

Никога не се бях замисляла за текста на тази песен. Когато с Франки бяхме в четвърти клас, а Мат — в шести, двете ни семейства се вдигнаха да го гледат на училищния концерт със заглавие „Музиката ме води напред“. Тримата с мама и татко седяхме до Франки и Джейн, докато Ред стоеше на последния ред заедно с останалите татковци и записваше с видеокамера всеки момент от мюзикъла, за да измъчва семейството си с този запис дълги години напред.

В този момент си спомних всичко, сякаш току-що бяхме излезли от залата. Мат пееше соло „Пожелай си мен“. Носеше смокинг със сребрист пояс. Децата от началните класове бяха дегизирани като русалки и риби. Мат изпя рефрена и се отдръпна, за да остави децата да изпеят своята част от песента. Повечето от тях бяха забравили думите, затова Мат продължи да пее заедно с тях, сякаш това беше част от сценария.

Понякога ми се струва, че докато гледам Франки, виждам Мат като през шише с вода — неговия изкривен образ, където всички части ги има, но са в объркан ред. Докато я слушах да си напява тази песничка, не можех да се отърва от усещането, че Мат току-що е наминал да ни каже по едно здрасти.

Франки продължи да трупа върху подноса чинии с храна, докато най-сетне забеляза, че я наблюдавам. Тя спря да тананика, изкиска се и тогава, само за миг, аз я видях — не Мат с разместените части на тялото, а истинската Франки, тази, която ми печеше курабийки, когато

бях тъжна, която късаше глухарчета за майка си на път за дома след училище и която ужасно се смуцаваше, когато я хванеха да си пее сама.

— Нали не ме подслушваше? — меко попита тя с престорена кашлица.

— Не — излъгах я. — Просто чух, че идваш насам.

Тя разположи таблата със закуската на масата и започна да се храни, като най-напред извади от кутията цяла шепа мюсли. Доволна от степента на тяхната хрупкавост, тя си напълни купичката догоре и ги поля с мляко.

Мразех сърбането на мляко повече, от която и да е сутрешна неприятност, но Франки не можеше по друг начин да се наслади на закуската си.

— Сигурна съм, че в неделя има автобус за Сан Фран на всеки два часа — млякото рукуваше от ъгълчетата на устата ѝ всеки път, когато поглъщаше пълната с мюсли лъжица, сякаш беше риба, която захапва стръвта. — Пътят е някъде около два часа и половина. Можем да хванем този в десет часа и да изкараме целия ден там.

От началото на ваканцията ми беше станало навик да лъжа Ред и Джейн за това какво всъщност се е случило в рамките на два или три часа, само и само да изкараме малко повече време заедно със Сам и Джейк на плажа. Това даже не беше истинска лъжа. Нали наистина бяхме на нашия плаж — е, само стотина метра от мястото, където те си мислеха, че лежим.

Идеята да отидем до Сан Франциско наистина беше моя, но да лъжем Ред и Джейн за целия ден ми се виждаше много по-лошо от досегашните ни измислици, особено ако сме на шейсет или седемдесет мили от мястото, където се предполага да бъдем.

— Защо да не се върнем за вечеря — попитах. — Тогава вашите няма да се усъмнят.

Франки едва не глътна лъжицата при това мое предложение.

— За бога, Ана. Понякога си толкова *дребногърда!*

— Тесногърда. И не — не съм. Просто не мисля, че трябва да...

— Виж какво, това за яхтата на Джаки беше твоя идея. Ако се върнем за вечеря, всичко ще изглежда нагласено. Круизът с яхта отнема цял ден, освен това съм сигурна, че родителите на Джаки ще ни поканят да останем и за вечеря.

— Сигурно.

— Хайде де, Ана. Беше права, че имаме нужда да прекараме известно време само двете. Сега приключвай с тези занимания и върви да се приготвиш — днес трябва да изглеждаме *много добре*.

Прибрах дневника си, недоизпитата чаша и празната опаковка от мюсли, вдигнах поглед към небето и проклех Бога на летните ваканции, задето ме забърка в цялата тая каша с освобождаването от албатроса, маневрите около Сам, и най-вече с подстрекаването и активното подпомагане на престъпление.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Когато семейство Перино се убедиха, че ние осъзнаваме какво е да носиш отговорност и го доказваме непрекъснато, като се прибираме преди вечерния час, отбягваме алкохола и момчетата и изобщо се държим като послушни момичета, вече не беше трудно да си осигурим цял ден свобода. Когато двамата се прибраха след сутрешния си крос, Франки цветисто им разказа за несъществуващата Джаки и нейните несъществуващи родители, които са ни поканили на тяхната несъществуваща яхта, като от време на време съвсем на място прибавяше по едно „обичам те“, така че в края на краищата бяхме свободни, чак докато не дойде време за лягане. Да се приготвиш за плажа беше нещо съвсем различно от това да си екипиран за цял ден в града без родителски контрол, ето защо двете минахме набързо под душа, нахлузахме обичайните си къси панталонки и тениските и метнахме всичко останало в чантите, така че да се преоблечем за истинската част в съблекалните на обществения басейн в края на улицата.

Увенчани с неестествени фризури, облечени и обкичени с натруфени дрехи и аксесоари и приклепени в черни сандали с много каишки и високи токове, които изобщо не бяха пригодени за носене, ние заключихме „плажното“ си облекло в шкафчетата и се отправихме към автобусната спирка с включена на запис камера. Мъже и жени в шорти с цвят каки и голф ризи ни зяпаха, докато приближавахме спирката.

— Това ли е автобусът за Сан Франциско? — обърна се Франки към една от жените. — Правим документален филм.

— Да — отговори жената с решителен тон, опитвайки се да се усмихне на обектива, но неспособна да откъсне очи от цепката на дънковата пола на Франки. Обожавах да наблюдавам реакцията на възрастните жени, когато погледът им попаднеше върху Франки. Изражението им обикновено показваше или абсолютно неодобрение — те видимо се питаха що за майка е тази, която е пуснула дъщеря си

да излезе в този вид; или я гледаха с тъга и копнеж над белите си гуменки, осъзнавайки, че техните съпрузи, увлечени в сметки за автомобилни застраховки и мисли за прегледи на простатата, никога вече няма да се промъкнат през прозореца на спалнята им или да ги целунат по устните посред бял ден без никаква причина.

Погледите на мъжете, естествено, винаги изразяваха едно и също.

Погледи на гладни кучета, които скимтят за част от угощението на масата.

Пътуването до Сан Франциско ми се стори цяла вечност, автобусът спираше на всяка керемидка, за да свали или качи пътници. Също като нас с Франки и останалите туристи не помръднаха от седалките през целия път, заклепени в този малък изолиран свят, съставен основно от обитатели на курортните селища и жители на големия град. За нас малките сиви селца между тези две категории оставаха невидими. По пътя се качваха и слизаха бледи и отрудени хора, един непрекъснат поток от непознати, всеки от които мъкнеше я торба с провизии, я някое дете за ръката, я мъката си или друго невидимо бреме.

Двете с Франки не разговаряхме много по време на пътуването, а непрекъснато се оглеждахме наоколо, насочвайки камерата през прозореца, когато зад него прелитаха сгради, коли и парчета от някакъв друг живот. Чувствахме се така, сякаш наистина сме на яхтата на Джаки, устремени с постоянна скорост напред към хоризонта, докато всички останали се люлееха апатично на повърхността на водата.

Най-накрая дизеловият мотор престана да бучи, автобусът спря на автогарата в центъра на града и гласът на шофьора ме изтръгна от бълнуването ми наяве:

— Последна спирка — Сан Франциско. Всички пътници да слязат.

Изскочихме от автобуса и се отправихме право към крайпътния ресторант на Маркет стрийт. Колите профучаваха край нас, сякаш изобщо ни нямаше, разпръсквайки жарава и изгорели газове върху голите ни ръце и крака. Бях заобиколена от хора, цветове, звуци и миризми, каквито не бях виждала и усещала досега.

Ако автобусът ми се стори като яхта, то улиците на града бяха океанът, пренаселен с кораби, лодки и салове на представители от целия познат свят, които се бяха оставили на течението или пореха уверено покрай тротоарите към някаква неизвестна за нас цел.

Даже Франки изглеждаше нерешителна и разколебана и аз си дадох сметка, че тя цели две години не е идвала тук, пък и никога не е била в града сама, без Ред, Джейн и брат си.

— Хайде най-напред да хапнем — каза тя и ме побутна към ресторанта, щом прекосихме улицата. — После ще решим какво искаме да видим.

За да избегнем всякакви рискове от хранително отравяне, си взехме от яркочервения щанд вегетариански бургери, пържени картопки, ягодови шейкове и допълнителни хартиени подложки, когато забелязахме на гърба им отпечатана картата на града. Върху подложките имаше реклами за обичайните туристически атракции, но нищо не ни спря погледа и ние минахме към план „Б“. Той се състоеше от довършване на обяда и бродене без цел и посока по улиците, докато нещо не привлече вниманието ни.

Открихме изобилие от щандове за пресни зеленчуци и хипи магазинчета с купища ръчно изработени бижута, одеяла, пончо и плетива, които не можехме да си позволим, въпреки че Франки предложи на продавачите да ги включи в документалния си филм срещу отстъпка в цената. Снимахме Чайнатаун, а Франки флиртуваше с човека, който пакетираше съомга, докато главите на транжираните риби се изсипваха в улея под щанда и се носеха надолу по улицата. Близо до рибния пазар една старица продаваше пощенски картички, магнити за хладилник и малки зелени статуетки на Буда.

— Мога да остана тук до края на живота си — каза Франки, когато се отпавихме към следващата неизвестна цел. — Ужасно пренаселено. Ужасно скъпо. Да не говорим, че е и ужасно миризливо.

Франки се разсмя и внезапно, точно зад нея, се появи тя — „Сити Лайтс“. Толкова пъти бях виждала старата книжарница на картичките от Мат, че бих я познала навсякъде. Той обичаше да идва тук по време на едnodневните посещения в Сан Франциско с Ред, Джейн и сестра си, но Франки като че ли не я забелязваше сега.

— Франки, гледай — „Сити Лайтс“! Хайде! — хванах я за ръка и я помъкнах към вратата.

— За какво е целият този шум, Ана? Просто една стара книжарница. В нея няма дори кафене. Да вървим на някое друго място.

— Франки, не всички приравняваме великата литература до карамелово лате с обезмаслено мляко. Не позна ли мястото? Тук Мат обикновено...

— *Знам* кое е това място, Ана. Върви, щом искаш — отреза ме тя. — Аз влизам за едно питие в съседната врата. Ще ме намериш там, когато приключиш. — И тя хлътна в някакво заведение с надпис „Везувио“ през улицата. Приличаше на бар, но предположих, че са й дали маса, след като не изхвъркна веднага обратно.

Само пет минути. Трябват ми само пет минути.

Отворих стъклената врата и пристъпих вътре, вдишвайки дълбоко миризмата на стари книги. Беше по-различно, отколкото си го бях представяла; приличаше повече на библиотека, отколкото на магазин и аз буквално виждах Мат, който прекарва тук цели часове. Обожаваше четенето. Обичаше думите, начинът, по който се навързват в изречения и истории. Искаше да ги изучава, да ги познава и да ги създава, да ги сподели с останалия свят. Често с Франки сядахме на леглото му, а той ни четеше откъси от любимите си книги, прелиствайки трескаво страниците, когато наближеше най-силният пасаж. Четеше неуморно и беше страстно привлечен от всеки характер, от всеки сюжетен поврат или стилова игра с думи. Благодарение на него героите оживяваха пред очите ни, сякаш не ни четеше някаква измислена история, а ни разказваше за своите приятели.

На Франки й харесваше да слуша тези истории, но не и да ги чете. За разлика от нея аз винаги съм обичала да чета и Мат ми даваше любимите си книги, включително и тази, която си беше купил отгук — „По пътя“ на Джак Керуак^[1], книга, която запали в мен някакво неспокойство, останало незадоволено, докато не предприех това пътуване. „Вой“ на Алън Гинсбърг^[2]. „Бродягите на дхарма“ — още една книга на Керуак, която също ме накара да копнея за пътувания, за нови открития, за чувства.

След рождения ми ден миналата година, по време на кратките ни седмици заедно, Мат ми нашепваше откъси от книгите, докато лежах направо върху леглото му и чаках Франки да се преоблече, да вземе душ или пък нещо друго, което ни осигуряваше още няколко мига насаме.

Това е моята житейска мисия — да те накарам да обикнеш тези думи, Ана. И всички тези хора, всичко, което те са казали и това, което са били. Докато казваше това, той чертаеше с пръсти маршрути по лицето ми. Всяка история е малка част от целия живот, разбираш ли това? Щастлива или тъжна, трагична или каквато и да е друга, но тя е част от живота. А книгите ти помагат да го опознаеш.

Докато той четеше, сякаш слънце озаряваше лицето му, а то на свой ред огряваше цялата стая. Толкова много обичаше думите.

Франки си имаше своя лична колекция спомени за Мат, но този си беше само мой — връзка, която тя не можеше да сподели, спомен, който нямаше как да притежава, за да го затвори плътно в стъкления буркан с останалите. Любовта към четенето беше нещо, което само аз споделях с него, заради него. Четенето беше всичко за него.

Разхождах се напред-назад между рафтовете и прокарвах пръсти по гръбчетата на книгите, стари и нови. Недокоснатият прах върху една от лавиците ме накара да си помисля, че може би Мат е докосвал същите тези книги, когато е бил тук миналото лято. Наведох се настрани, за да прочета някои от заглавията върху избелелите корици, припомняйки си описанието на подобен момент от картичките, които Мат ми пращаше.

Книгите лежат по лавиците без някакъв определен ред в очакване да бъдат открити. Сякаш душите на Керуак, Гинсбърг и Ферлингети^[3] още бродят сред рафтовете и ме призовават да взема книгите им. Да прочета техните истории. Да направя така, че да бъдат чути. Тук ще ти хареса, Ана.

Беше прав. Наистина ми хареса. Скоро вече не можех да различавам моите собствени усещания в любимата книжарница на Мат и онези призрачни истории, запечатали се в съзнанието ми от картинките, които Мат ми беше пращал през годините.

Купих стихосбирката на един местен автор от 70-те, посветена на океана, благодарих на касиерката и за последен път огледах книжарницата, преди да прекося улицата и да намеря Франки.

Минах между бара и масите във „Везувио“, оглеждайки се за кестенявата коса на Франки, но тя не беше там.

— Виждали ли сте едно момиче на моя възраст — попитах бармана. — Влезе тук преди около половин час. С къса пола.

— Не — отговори той. — Смяната ми току-що започна. Съжалявам.

Сърцето ми заудря в ребрата. Не можех да повярвам, че съм я загубила. Започнах трескаво да ровя в чантата си за мобилния телефон, молейки се да не ми е много бясна и да отговори на позвъняването ми.

— Вижте на втория етаж — посъветва ме барманът.

Тя наистина беше горе. Седеше на маса за двама с някакво момче, отпиваше със сламка от питието си и се заливаше от смях с отметната назад глава на нещо, което нейният нов познат беше казал.

— Франк?

— А, ето те и теб — каза го с гласа си на „голямо момиче“. — Запознай се с Джержми.

— Всъщност се казвам Джаред — каза той и стана, за да ми предложи стола си. Изглеждаше на наша възраст, но се държеше като много по-възрастен. — Франки ми разказа за теб, Ана.

— Джаред е напуснал колежа, за да преследва музиката в града.

— Каква музика? — попитах, чудейки се дали Джаред притежава необходимото, за да развали магията на Джейк.

— Свирия на барабани в няколко банди — отговори той. — „Мед ребит“ и „Хекс“.

— Страхотно — кимнах, сякаш цял живот бях слушала тия групи.

— Като стана дума за това — точно в момента имам репетиция — каза той. — Трябва да вървя.

Франки се усмихна над чашата с кола.

— Благодаря за питието — каза.

— Няма за какво. Ще се видим ли по-късно на концерта?

— Непременно.

— Чудесно — Джаред се усмихна и отиде да репетира, за да спечели сърцето на момичето-мечта тази вечер на концерта — този, на който ние очевидно щяхме да присъстваме.

— Какъв концерт? — попитах. — Или го каза просто, за да си спечелиш едно питие на аванта?

Тя се ухили насреща ми, вече не ми беше бясна.

— Бързо схващаш.

— Добре — казах. — Стигнахме до шест. — Бях доволна, че тя има грижата нашият списък да напредва. Последното, от което се нуждаех, беше още усложнения с момчета.

— Купи ли нещо?

— Една стихосбирка — седнах срещу нея. — Повече ми се искаше да видя това място.

Франки кимна, въздъхна, отпи от колата си, въздъхна пак и след това, сякаш насреща ми седеше някое друго момиче, се извини.

— Съжалявам, Ана. Не исках да те зарязвам. Просто получих нещо като пристъп заради Мат и това място.

— Не си виновна ти — отговорих. — Аз трябваше да бъда по-внимателна. Но наистина се развълнувах, когато видях книжарницата.

— Всичко е наред — и тя ми даде да отпия от нейната кола. — Спомних си как ни четеше навремето — продължи. — Помниш ли? Толкова се вълнуваше, че приличаше по-скоро на представление или на нещо подобно.

Усмяхнах ѝ се и се взрях по-внимателно в нея, очаквайки тя отново да добие онзи отнесен вид. Но тя продължаваше да седи с мен на втория етаж на „Везувио“, с късата си дънкова поличка с цепка почти до талията по време на нашето голямо нелегално пътуване до Сан Франциско и пиеше диетична кока-кола с лимон.

— Взех някои от неговите книги — каза. — Измъкнах ги още преди мама да откачи и да забрани да се влиза в стаята му. И аз не знам защо го направих — не съм кой знае колко запален читател.

Кимнах, опитвайки се да си припомня как изглеждаше стаята му. Не бях стъпвала там от деня, преди да умре, когато беше пуснал на двете с Франки пиратския запис на репетиция на „Хеликоптер пайлът“, току-що свален от интернет. Сега Джейн държеше постоянно затворена вратата на стаята му, както и на таванската стая в лятната къща, убедена заради нашето мълчаливо съгласие, че никой няма да влезе там.

— Трябва ти да ги вземеш — продължи Франки и аз за миг не можах да си спомня за какво бяхме говорили последно.

— Кое?

— Ти винаги си обичала да четеш неговите книги. Ако той беше още тук, вече да ти ги е дал.

— Франки, не мога... Искам да кажа, че...

— Той би искал те да са при теб.

Протегнах ръка през масата и стиснах нейната, а тя затвори очи, за да не позволи на една-единствена сълза да се търкулне по бузата ѝ. В типичния за Ана глупав и нелеп маниер, аз все още не намирах думи, с които да наруша обещанието си и да ѝ разкажа за всичко, което се случи между нас с Мат, но капакът на буркана с нейните спомени вече беше леко открянат и за миг аз изпитах благодарност за това.

Минаваше три, когато си тръгнахме от „Везувио“. Тъй като Музеят на карикатурата беше затворен за ремонт, а ние не се сецахме какво друго искаме да видим в града, накрая решихме да вземем автобуса до моста Голдън гейт^[4] и да се разходим по него, като спираме на всеки няколко крачки, за да снимаме лодките отдолу.

На моста беше доста ветровито. Когато взехме автобуса обратно за града, над него се кълбяха дъждовни облаци, които скриха слънцето и изстудиха въздуха около нас.

Вече не ни бяха останали сили за нови забавления, затова се върнахме пак в същото крайпътно заведение на Маркет стрийт, за да изядем по едни картопки, преди да се приберем у дома. Нашият сервитьор носеше тениска с логото на магазина „Блейд сърф“, което ми напомни за Сам и докато сервитьорът ни наливаше вода и вземаше поръчката ни, аз си дадох сметка, че днес цял ден не се бях сецала за Сам. Сега, когато му позволих да се настани в мислите ми отново, онова пеперудено усещане в стомаха ми от последните два дни вече беше изчезнало и на негово място бяха останали само няколко заблудени пеперуди, които вяло пърхаха с крила.

Дъждът ни изненада, точно когато излизахме от закусвалнята — студена водна пелена, която ни блъскаше немилостиво. Прегърнахме се, опитвайки се да предпазим голите си ръце и побягнахме към навеса на автобусната спирка, премръзнали, задъхани и хълцащи от смях. Покрай нас профучаваха коли и обливаха с кални струи босите ни крака. Когато най-после стигнахме плексигласовия навес на автобусната спирка, целите треперехме и едва издържахме тежестта на

подгизналите си дрехи и раниците на гърба, а светлините на града постепенно избледняваха зад нас.

Тази сутрин Франки каза, че ще хванем автобуса в седем, за да се приберем преди десет — идеален час за приключване на едnodневно пътешествие с яхта и късна вечеря с Джаки и Саманта. Но когато на няколко пъти прокара пръст през разписанието на автобуса, усетих, че нещо не е наред.

— Нали не сме изпуснали автобуса в седем? — попитах. — Още е без десет.

— Не, по-лошо.

— Какво?

— Днес е неделя.

— Е, и?

— Последният автобус за Занзибар Бей в неделя е в пет.

[1] Джек Керуак е американски романист, писател, поет, художник и представител на бийт поколението. Радвал се на популярност с малък успех пред критиката приживе, сега Керуак се смята за един от най-важните американски автори. — Бел.прев. ↑

[2] Алън Гинсбърг е американски поет — битник, иконата на битническото и хипи поколение от 60-те и 70-те години на ХХ век. — Бел.прев. ↑

[3] Лоурънс Ферлингети — поет. В усилията си да популяризира битническата литература (а също и начина на живот на битниците), отваря книжарницата „Сити Лайтс“. Това не е просто книжарница, а също и издателска къща — много от ранните битници са публикували с нейна помощ. — Бел.прев. ↑

[4] Голдън гейт, в превод „Мост Златната порта“, е висящ мост над входа на Сан францисканския залив. Той свързва град Сан Франсиско от южната страна на пролива с градчето Саусалито на северния бряг. Завършен е през 1937 г. и остава мостът с най-голям отвор в света (1280 м) до построяването на Веразено Нероуз в Ню Йорк през 1964 г. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Почувствах паниката като убождания от хиляди иглички най-напред в пръстите на краката, после тя бързо тръгна нагоре по глезените до коленете, така че се наложи да седна на влажната метална пейка под навеса. Преди страхът да е стиснал и без това напрегнатия ми стомах, аз си поех дълбоко въздух, извадих мобилния си телефон и набрах номера на информация.

— „Смуути Шак“ — казах. — В Занзибар Бей.

Двете с Франки се втурнахме към кафенето зад спирката, където трябваше да изчакаме. Два часа по-късно една кола намали и спря пред нас, сигнализирайки с фаровете. Вратата на мястото до шофьора се отвори и Сам изтича към нас, прикривайки лице от дъжда, който вече се лееше като из ведро. Зелената му престилка от „Смуути Шак“ беше пристегната върху познатата червена жилетка и аз усетих лека тръпка, припомняйки си как отварям ципа и обгръщам двамата с нея. Косата му се беше накъдрила от дъжда, както ставаше и докато плуваше в океана, а когато потънах в неговата мокра прегръдка, аз вече не можех да се сетя защо го избягвах.

Сам ни придружи до колата, отстъпи предната седалка на Франки и седна отзад до мен.

— Чудехме се какво стана с вас двете — каза Джейк, маневрирайки, за да излезе обратно на улицата.

Преди Франки да изтърси нещо, с което да изложи и двете, аз обясних, че сме били заети с обичайните семейни задължения и сме се канели да им се обадим тази вечер, но след като окъсняхме в Сан Франциско, едва ли би било добре да рискуваме и да се измъкнем пак през нощта.

Двамата много се смяха на нашия разказ как сме прекарвали деня, като се започне с почти шпионското преобличане в съблекалнята на обществения басейн сутринта и се завърши с изпуснатия автобус и трескавото обаждане в „Шак“. Слава богу, приятелят на Сам можеше да поеме и неговата смяна.

— Все пак трябва да се измъкнете и тази нощ — каза Джейк. — Даже ако дъждът не спре. Ще ви чакаме на бара в „Шак“. Гарантирам, че наоколо няма да има жива душа.

— Сигурно ще дойдем — каза Франки. Когато кракът на Сам се отри в моя на задната седалка, аз също го потвърдих. В този момент тя можеше да им обещае всичко, даже да им помогнем да убият някого и да скрият трупа — докато Сам ме топлеше в прегръдката си, бях готова на всичко.

След двучасово шофиране ние най-после подминахме табелата, която ни приветстваше с добре дошли в Занзибар Бей. Джак зави пред обществения басейн, така че да можем да се преоблечем отново в плажните си екипи.

За нещастие капризната съдба искаше да ни даде още един суров урок за тайните и лъжите — общественият басейн, заедно със съблекалните към него, се оказа затворен. Заключен. И с изгасено осветление. Благодарим ви много, заповядайте отново утре.

— Не може ли да кажете, че някоя голяма вълна ви е заляла на палубата и затова се е наложило да заемете дрехи от приятелките си — попита Джейк.

— Може и нещо по-добро — обади се Сам. — Че някой е паднал зад борда и вие сте се хвърлили във водата, за да го спасите.

— Или пък че яхтата се е наклонила и вие е трябвало да изхвърлите раниците си като баласт, докато дойде водната спасителна служба.

— Или пък...

— Или... — Франки вдигна ръка и ги накара да млъкнат, преди да са започнали да фантазират за бомби, агенти от наркоотдела и други момчешки Джеймс Бонд фантазии. — Просто ще им кажем, че сме се прибрали по-рано заради дъжда, преоблекли сме се в къщата на Джаки за барбекюто и сме си забравили дрехите там.

Изрепетирахме тази версия няколко пъти преди Джейк и Сам да ни оставят по-надолу по улицата, няколко къщи преди нашата. Иначе имаше опасност Ред и Джейн да ни видят как слизаме от някаква кола, пълна със съмнителни момчета и да решат да ги поканят на чай и лимонов кейк. Тогава трябваше да обясняваме, че това са по-големите и изключително отговорни братя на Джаки и Саманта, които са заклет хомосексуалисти, ненавиждат момичетата и по някакво съвпадение

имат еднакви имена като тези на техните сестри. Какво да се прави, откачени родители! Момчетата обърнаха колата и слязоха, за да си кажем довиждане. Направихме предварителен план да се видим в полунощ при „Шак“, при условие, че успеем да се измъкнем без усложнения. Дори след като се разделихме, целувката на Сам и топлината на неговото тяло, притиснато в моето ме защитаваше от студа като одеяло в мразовита зимна утрин у дома.

Ще го видя пак тази нощ, каквото и да ми коства това.

Колата се отдалечи, а ние останахме да следим светлините на стоповете ѝ, докато не подмина знака при завоя. После двете с Франки извървахме последните двайсетина метра до къщата пеша, преговаряйки за последен път версията как сме прекарали този ден. Нямаше никакъв шанс Ред и Джейн да са вече заспали — те не си лягаха преди двете с Франки да се приберем. Но ако тази вечер имаше интересна телевизионна програма, можехме да се промъкнем незабелязано по стълбите, да си вземем душ и да намъкнем пижамите, без да се налага да отговаряме на неудобни въпроси. Отправих гореща молитва към Бога на телевизионните предавания и отворих вратата на кухнята.

Аз съм си виновна — не трябваше да предизвиквам съдбата, когато е решила да ми дава важни житейски уроци. Оказа се, че тази вечер телевизионната програма в района на Занзибар Бей е отвратителна и затова Ред и Джейн пиеха чай и играеха карти в кухнята, нетърпеливи да научат подробности за нашите пиратски приключения на яхтата днес.

— Уха, да не сте претърпели корабкрушение — възкликна Ред. Под флуоресцентната светлина в кухнята ние наистина приличахме на морски създания, попаднали в рибарските мрежи и измъкнати насила на брега. Единственото, което ни липсваше, бяха мъртви морски звезди, стари водорасли и няколко ракообразни, подходящо разположени в картината.

— Върнахме се пеша от къщата на Джаки, искахме да повървим под дъжда — отговори Франки.

— Да не би да ви е малко водата, след като днес цял ден сте били на вода, момичета? — попита Джейн.

Франки загадъчно сви рамене.

— Донякъде. Не прекарахме на открито колкото ни се искаше. Затова пък баща ѝ ни покани на барбекю в къщата, така че пак беше забавно.

— Къде са ви дрехите от тази сутрин? — огледа ни подозрително Джейн.

Защо майките винаги забелязват такива неща? Чичо Ред просто си седеше с чая и картите, търпеливо изчаквайки леля Джейн да си изиграе ръката. Но Джейн ни беше нарочила. Всеки момент щеше да зацъка осъдително с език, да въздъхне дълбоко и да вдигне телефона, за да каже на майка ми каква ужасна дъщеря е отгледала.

Франки обаче запази самообладание и повтори едно към едно цялата история така, както я бяхме репетирали. Яхтеното ни пътешествие беше завършило без време заради дъжда. Прибрали сме се в тяхната вила за вечеря. Преоблекли сме се, защото дрехите, с които сме били на яхтата, са били прогизнали от дъжда. Родителите на Джаки са предложили да ни докарат до нас (защото те наистина-наистина-наистина са страхотни, грижовни и отговорни хора), но ние сме отказали, защото ни се е искало да повървим под топлия дъжд. Изкарали сме си толкова чудно с Джаки и Саманта и техните семейства, че сме си забравили дрехите, но ще ги приберем утре сутринта. И, между другото, ако това в чинията пред татко наистина е лимонов пай, можем ли и ние да си вземем от него?

Джейн побутна към нас чинията с лимонов пай и каза, че ни съчувства, дето морското ни пътешествие с яхта е трябвало да приключи толкова не навреме заради дъжда.

— Въпреки това май наистина сте прекарали хубаво, а?

Ние ги уверихме, че наистина е така, грабнахме по още няколко парчета лимонов пай за из път и припряно хукнахме по стълбата към нашата стая, където затръшнахме вратата след себе си и избухнахме в смях.

— Какво да ги правиш — родители — каза Франки с уста, пълна с лимонови трохи. — Готови са да повярват на *всичко*.

— Може би само твоите са такива — освободих се от мокрите дрехи и се преоблякох в шорти и пуловер, прогонвайки и последните следи от студената влага по тялото си. — Трябва да ти е ясно, че Хелън и Карл никога не биха ни оставили сами. Ами това пътешествие на яхта с непознати момичета? Те непременно щяха да поискат номерата

на техните телефони, така че да проверят предварително нашата версия с някои отговорни възрастни, като не пропуснат да се уверят, че на борда има достатъчно спасителни жилетки и спасителни лодки, а после да звъннат и на бреговата охрана, за да са сигурни, че ще ни държат под око през цялото време.

— Не ми го припомняй — сви рамене Франки. — Колко ни остава до бягството?

— Може би два часа — казах. — Трябва пак да слезем долу и да се преструваме на страшно уморени, докато вашите не си легнат. Нали се сещаш, да си цял ден на яхта е много изтощително.

— Ана, ти започваш да се превръщаш в едно наистина лошо момиче.

— О, това не е истинската Ана — уверих я аз. — Това е нейната невъзпитана двойничка от огледалото в пробната. А вината тя да се появи, е изцяло твоя.

Франки се разсмя. Мисля, че и двете харесвахме повече тази невъзпитана Ана, отколкото истинската. Беше нещо като магия — докато пробвах онзи бански миналия месец, той прилепна към тялото ми и освободи духа от бутилката на В.Л.В.В., който обеща да изпълни всички мои желания.

— Това ме подсеща за нещо — каза Франки, докато се преобличаше в сухи дрехи. — Мислех си, че трябва да променим правилата на нашето състезание. Ваканцията ни е почти преполовена, а нямаме кой знае какъв напредък.

— Не бяхме планирали и появата на Сам и Джейк — седях на ръба на леглото ѝ, докато тя си слагаше подходящ грим за фаталната среща.

— Така е. Друго исках да кажа — все още мога да забия моите десет момчета, но не ми се иска да те изпреварвам. Ти *наистина* харесваш Сам, нали? Аз от пръв поглед ги разбирам тези неща. — И тя попи с тампон размазаната си очна линия.

— Може и така да е — свих рамене. — И какво от това? Нали и ти *наистина* харесваш Джейк.

— Той е чудесен. Поне така си мисля. Сигурно двамата с него... Така де, *сещаш се. Тази вечер.*

Тя хвърли спиралата си в тоалетната чантичка и рязко наведе глава, за да бухне косата ѝ, сякаш това, което ѝ предстоеше, не беше

по-сложно от решението дали да вземе поничка с пудра захар или с шоколадова глазура за закуска.

— Франки, ти сериозно ли?

— Възможно е — и тя се усмихна с половин уста — същински дявол, който седи на рамото на човек във всички стари карикатури. Онзи, който изглежда много по-забавен, отколкото страшен и затова причинява много повече щети и хаос.

Зяпнах я с отворена уста, но не последвах никакви допълнителни уточнения. Вместо това тя хвърли последен поглед на огледалото над тоалетката, попи устните си с хартиена кърпичка и се устреми надолу по стълбите за действие второ, в което преданата дъщеря и нейната приятелка играят като за „Оскар“ в ролите на двете най-сънливи момичета на планетата, способни да заблудят и най-подозрителните родители.

Но два часа по-късно, когато се промъквахме на пръсти през верандата, въоръжени с камера, одеяла и още незапалени фенерчета, ние установихме, че във вашия съвършен план има пробойна.

— Май не можете да заспите, момичета? — леля Джейн се появи от тъмните сенки на плажа, увита с плетен шал през раменете, който я предпазваше от нощния бриз.

ДВАДЕСЕТ

Франки се блъсна в мен, когато чу гласа на майка си, а аз изскимтях, но дали от сблъсъка с Франки, или от това, че леля Джейн бродеше по плажа и ни причакваше, не можех да кажа.

— Отивате ли някъде? — попита Джейн, оглеждайки снаряжението ни.

Бях станала доста умела в лъжите от началото на ваканцията досега, но все още не бях постигнала съвършенството да ги фабрикувам с лекота в екстремни ситуации. Това беше специалитет на Франки. За нещастие царицата на лъжите стоеше онемяла като ударена от гръм зад мен, неподвижна като статуя.

— Ние просто, ъ-ъ-ъ, ние отивахме... Само искахме да... — надявах се безпомощното ми заекване да върне Франки обратно към реалността, защото Джейн беше твърде близо, за да тегля един къч на Франки, както заслужаваше.

Изглежда номерът проработи. Франки стовари одеялото си на стълбите и нагази в пясъка, за да посрещне майка си.

— Двете с Ана дойдохме на плажа да направим нощни снимки — каза. — За документалното филмче за ваканцията — уточни тя.

Джейн внимателно я огледа отблизо.

— И за това си се гримирала?

— Мамо, не исках да изляза като чума на записа.

— Пък аз си мислех, че двете сте прекалено уморени.

— Така беше — отговори Франки, усуквайки гривната около китката си. — Но сега вече сме като завродени.

— Като възродени — преведох на Джейн.

— Така. А одеялата са, защото...

— Защото може да ни се прииска да полежим на плажа и да гледаме звездите — Франки наистина имаше отговор за всичко.

Леля Джейн премести поглед от Франки към мен, сведе очи към одеялата в краката ми, после погледна отново към дъщеря си, поклати глава и дълбоко въздъхна.

— Франки, аз...

— Мамо, защо си излязла сама толкова късно?

Ако не можете сами да си наемете адвокат. Франки „Тефлон“ Перино ще ви бъде определена за служебен защитник от съда.

Леля Джейн отвори уста да каже нещо, но Франки атакува отново, преди да е успяла да произнесе и звук.

— Искаш ли да участваш в нашия филм?

Джейн се разсмя и Франки отиде до чантата си на стълбите, за да извади камерата, придавайки допълнителен блясък на изтърканите ни лъжи.

— Добре, де, добре — леля Джейн вдигна ръце и ни поведе обратно към поляната в задния двор. — Нека обаче го направим на верандата. Тази нощ навън е много студено.

Тази нощ ли? За разлика от предишните нощи, когато си се крила в сенките, докато двете с примерната ти дъщеря се измъквахме на пръсти от къщи?

Сърцето ми се качи в гърлото. Преглътнах и хвърлих свиреп поглед към Франки, който в превод означаваше: „Дали майка ти ни е виждала да се измъкваме посред нощ и преди и ако е така, защо нищо не е казала?“

Франки само повдигна вежди в отговор. „Съмнявам се“, ми каза разцепената ѝ вежда.

На верандата записахме цяло интервю с Джейн — питахме я какви планове има за промяна в обзавеждането на лятната къща, ливадата в задния двор и цялата брегова линия, ако имаше тази възможност. Явно глупавите ни въпроси я забавляваха и тя се включи в играта ни, а аз се успокоих, убеждавайки сама себе си, че тя не подозира за предишните ни среднощни набези и поради някакво прекъсване по веригата от ужасни провали тази вечер приема за чиста монета нашата версия за ваканционен документален филм.

— Достатъчно — обяви най-накрая Франки. — Все пак ще трябва да монтираме филма, преди да ти го покажем. Искаме да е нещо като изненада, когато се върнем у дома.

Под монтиране тя имаше предвид прехвърлянето на отделно дивиди на всички епизоди със Сам, Джейк и нашия таен живот в царството на сенките, така че в официалната версия да останат само случайно заснетите кадри, където ние двете се пръскаме в океана,

плуваме, четем или позираме на плажа, но без никакви момчета наоколо. Бяхме заснели всичко това за около двайсетина минути още първия ден и именно тук идват на помощ банските. Никой не би очаквал от нас да обличаме различни бански костюми, за да покажем по този начин как върви времето.

Когато леля Джейн си легна (най-накрая, след като изрично ни каза, че отива да си легне), аз се обърнах към Франки:

— Добре, знам, че си много добра в лъжите. Виждала съм как омагьосваш учителите и охраната, моите родители и всички възрастни, но все пак майка ти не е *чак толкова глупава*. Няма как да ни е повярвала.

— Голяма работа — сви рамене Франки.

— Прости ми, о, божествена. Не биваше да се съмнявам в теб. — И аз смирено ѝ се поклоних.

Франки обаче не ми обърна никакво внимание, а очите ѝ, като от стъкло, гледаха безизразно някъде далече в мрака.

— Франки, какво има? — попитах. — Смяташ ли, че се издънихме и сега тя само чака да каже на баща ти?

Никакъв отговор.

— Франки? — ставах все по-нервна. Последното нещо, което исках, беше ваканцията ни да приключи преждевременно поради нашата глупост.

— Няма никакво значение, Ана — най-накрая проговори тя. — Майка ми вижда само това, което иска да види.

— За какво говориш?

— Зная, че според теб тя е страхотна майка, но понякога ми се иска... знам ли, просто да *побеснее*. Да крещи. Да ме хване, че лъжа. Да се разочарова от мен. А на нея изобщо не ѝ пука.

Спомних си първата ни вечер тук, когато леля Джейн със зачервени очи строго ме притискаше да ѝ кажа истината за нейната единствена дъщеря. За нейното единствено живо дете.

— Напротив, Франки, на нея ѝ пука. Не можеш да я обвиняваш в това.

— Както и да е. Просто аз не съм нейният скъпоценен мъртъв син. Винаги ще бъда на второ място.

— Не мисля, че наистина е така, Франк.

— Даже представа нямаш как стоят нещата.

Сведох поглед и дълго време не казах нищо повече.

Най-накрая Франки въздъхна и наруши мълчанието.

— Извинявай, аз съм виновна. Не знам какво ми става тази вечер. Поне не се издънихме. Това е най-важното. Хайде да вървим.

Някаква невидима сила — може би силата на Сам — ме теглеше към „Смути Шак“, но аз ѝ устоях. Не можехме да си позволим пак да ни хванат, а и беше прекалено късно.

— Не, Франки. Закъснели сме с близо два часа. Едва ли ще ги заварим по това време.

— Добре, тогава утре.

— Утре.

Вгледах се в очите ѝ с надеждата, че най-после ще проникна отвъд обичайната преграда и ще успея да я убедя, че майка ѝ наистина я обича, но погледът ѝ беше вперен в океана, откъдето появяваше нощен хлад.

Край на разговора.

Следващият ден дойде неочаквано бързо, слънцето огря през прозореца и затопли краката ми, сякаш ги бях потопила в гореща вода. Франки също се събуди и ми се усмихна от леглото си в другия край на стаята, а киселият ѝ вид от снощи се беше изпарил с идването на новия ден. Приключихме с банята и обличането възможно най-бързо — толкова, колкото позволяваше обичайната утринна разкрасителна процедура при Франки. После погълнахме надве-натри зърнената закуска и плодовия сок и хукнахме навън, преди Ред и Джейн да са ни поканили на някой семеен туристически тур. След кратко посещение на обществения басейн, откъдето прибрахме оставените дрехи от предполагаемия яхтен круиз, ние се озовахме на плажа.

Нямаше нужда да ходим чак до „Шак“ — открихме Сам и Джейк при пещерите, където двамата се заливаха от смях с едно ужасно, стряскащо, дяволски готино момиче. Сърцето ми слезе в петите и аз на мига се превърнах в лошата приятелка, молейки се тая сладурана да е на Джейк, а не на Сам. Едва се удържахме да не се обърнем кръгом, преди да ни забележат.

— Ехо! Насам! — Джейк пръв ни видя и ни помахаше да отидем при тях във водата.

Значи тя трябва да е със Сам. За миг помислих, че краката ми ще ме подведат, но Франки ме сръга с лакът да оставя на пясъка чантата си и да извадя от нея всичките си плажни принадлежности. Подчиних ѝ се, без да се замисля, преливайки от ярост, че той вече е с друга и още по-яростна заради това, че на мен ми пука.

Нагазихме в плиткото и Сам се втурна насреща ми да ме прегърне. Първоначалната ми реакция беше продиктувана от порива на тялото ми, още преди разумът да прецени ситуацията и да подготви подходящ — в случая по-отмъстителен отговор. Голите му гърди и крака, долепени до моите, бяха топли дори във водата и аз си дадох сметка, че ако остана така притисната в него, няма да има значение колко други момичета е имал.

Отскубнах се от прегръдката му, точно когато Джейк ни представи непознатото момиче. Сега, когато огледах по-внимателно тялото ѝ — по-скоро липсата на тяло, си дадох сметка, че съм достатъчни голяма да ѝ бъда майка. Е, поне нейна по-голяма сестра.

— Това е Кейти — каза Джейк, — по-малката ми сестра, разказвах ви за нея.

— Няма значеше — прекъсна го тя. — Аз не съм дете.

Кейти. Съвсем бях забравила, че има сестра. Почувствах такъв срам и облекчение едновременно, че бях готова да се разсмея на глас. Тя беше само три години по-малка от мен, но разликата между нас сякаш беше цял един живот. После забелязах лъчезарната ѝ усмивка и щастливия ѝ поглед — не помня кога за последен път се бях чувствала така — може би още по времето, когато Франки имаше две цели вежди.

Прекарахме целия преди обед с това сърфинг трио, а после група момичета в розово повикаха Кейти да ядат сладолед. Преди да тръгне, Кейти прегърна и двете ни с Франки като свои най-добри приятелки. Беше много мила и аз се почувствах гузна, задето отначало помислих толкова злобни неща за нея.

Въпросът дали харесвам Сам вече не съществуваше — най-малкото не бих могла да шикалкавя и да усуквам, когато ми го зададат. Единственото, което можех да направя обаче, беше да не броя

непрекъснато тези дванадесет дни, които оставаха до края на ваканцията, след които никога повече нямаше да го видя.

Но точно сега не можех да мисля за това.

Едва дочакали Кейти да си тръгне, Франки и Джейк развълнуваха крайбрежието с бурните си целувки, докато над водата остана да се вижда само едва забележима част от телата им. Ако нещата продължаваха да се развиват с това темпо, скоро трябваше да сложа червена точка с цифрата 18 за препоръчителен родителски контрол на този безплатен спектакъл.

За щастие Сам не беше като Джейк. Но дори лекото докосване на краката му под водата можеше да ме докара до лудост и едва след пет минути вече знаех, че нищо няма да ме спре да се срещна с него тук още тази нощ, дори ако се наложи да оставя писмо, че са ме отвлекли.

Няколко часа по-късно двете с Франки внимателно обмисляхме новия маршрут за бягство с надеждата, че няма да се налага да оставяме писмо с искане за откуп. Този път търпеливо изчакахме, докато Джейк не се прибра окончателно в стаята си и вътре всичко не утихна. После натъпкахме възглавници под завивките, спуснахме се на пръсти по стълбата, измъкнахме се през предната врата и поехме направо към плажа през съседските дворове няколко къщи по-надолу. Това ни струваше още пет минути мъчително придвижване, но беше за предпочитане пред вероятността отново да се натъкнем на някой бродещ родител, излязъл за среднощна разходка по плажа.

Следващата седмица бързо се изниза. Дните ѝ преминаха в плуване, печене и дрямка на плажа, а вечерите в измерване на разстоянието до „Смуути Шак“ покрай брега и обратно. Всяка нощ бях със Сам, а отношенията ни ставаха все по-нажежени и все по-бързо приближаваха очакваната развръзка.

Понякога, докато бях с него, нещо внезапно ми напомняше за Мат. Някоя падаща звезда, ароматът на нечий шампоан, нечий продължителен смях, откъслечна фраза на минаваща по плажа двойка. Когато това се случеше, аз затварях очи, преброявах до десет и казвах на Мат да си върви. Да ме остави. Да ми върне спомените, така че нещо толкова просто като песен, долетяла откъм групата момчета и

момичета около запаления на плажа огън да не съживява всеки път
всичко преживяно с него.

Но това никога не помагаше.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

— Е, направи ли го, или не го направи? — на връщане от нашата девета подред среднощна мисия аз със смях обгърнах раменете на Франки. Тя беше започнала да ми разказва преживяното тази вечер още преди десет минути, а едва беше стигнала до момента, когато двамата отишли да се къпят голи. Очите ѝ сияеха и, честно казано, това необичайно романтично превъплъщение на моята най-добра приятелка, можеше направо да ме подлуди. — Франки — да, или не. Предъвкваме това цяла седмица вече. Разказвай!

Тя ме погледна изкосо и остави танцуващата ѝ разцепена вежда да ми каже останалото.

— Ах, ти, лошо момиче! — подразних я. — И какво?

— Досега нали това ти разказвам, ама ти искаш направо кулминацията.

— Хайде, де, говори!

— Съжалявам, но мисля да те оставя сама да разбереш какво е.

Погледнах я строго, опитвайки се да скрия усмивката си.

— А ти откъде си сигурна, че вече не съм го разбрала?

Унищожителната сила на потенциалната новина, че съм правила секс, без да ѝ кажа я помете като лавина. Чантата ѝ падна на пясъка, долната ѝ челюст увисна и тя наклони глава настрани, готова хубавичко да ме скастри заради това. Наистина знаеше как да превърне мъчението в забавление.

Извадих най-мефистофелската си усмивка и я подминах, крачейки широко в пясъка.

— Хайде да вървим, „Слопи секъндс“^[1]! — подканих я аз.

— Ааааа-нннаааа! — тя цялата се тресеше, ритайки пясъка наоколо и отказваше да се помръдне от мястото си, докато не обърна внимание на нейното недоволство, не ѝ съчувствам достатъчно дълго (времетраенето зависеше от това колко е засегната), да се извиня, задето съм била груба с нея (даже вината да не е моя) и не си призная всичко до най-малката подробност.

— Добре, де, добре! — бях развила доста висока степен на ТЦФ (Търпимост към Цупенето на Франки), но това вече минаваше всякакви граници. — Още нищо не е станало. Нищо такова не се е случило. Иначе щях да ти кажа.

— Така и предполагам — тя вдигна плажната си чанта, но си личеше, че не е съвсем убедена.

— Хайде, де, Франки! Знаеш, че споделям всичко с теб.

Тя се усмихна доволно, а аз се запитах дали ще дойде ден, когато тези думи няма да прогарят устата ми, когато ги произнасям.

— Много лошо — заключи Кралицата на Всичко живо, докато нейната малка Ана все още сплиташе крака по плажа под тежестта на своя голям и дебел албатрос. — Май ще се наложи да чакаш партито утре вечер, когато най-после ще можеш да влезеш в клуба на големите момичета. Той каза ли ти за него?

Един от учениците на Джейк имаше огромна къща близо до Муунлайт Бей. Неговите богати родители трябваше да са далече на север целия уикенд, заедно със своите богати приятели, занимавайки се с обичайните за богатите хора неща — игра на поло или нещо от този род, а той нямаше да може да погледне приятелите си в очите (че кой уважаван млад мъж би могъл да го направи), ако не се възползва от този сгоден случай, като организира колосално плажно парти, увенчано с полуголи момичета в джакузито и тълпи от пияни непълнолетни. Още отсега можех да си го представя — също като партитата, показвани по телевизията, където е пълно с позиращи хора, където някакви скъпи неща биват счупени, а някоя нещастна мацуранка крещи с пълно гърло колко е тежък животът, напива се до припадък и се хвърля в басейна.

Двете с Франки никога не бяхме присъствали на *такова* парти. Ако трябва да сме честни, нашите партита приличаха по-скоро на скромни събирания — Франки, аз и още едно-две момичета се опитваме да приготвим нещо от шери и портокалов сок. Откакто Мат не е с нас, нашите партита станаха още по-скромни — аз и Франки капваме в диетичната си кола по няколко капки ром от бутилката, скрита в скрина при бельото й.

— Сигурно — казах. — Само че едва ли ще можем да останем дълго, нито пък ще можем да прием много. — Откакто се натъкнахме на леля Джейн, Кралицата на нощта, двете бяхме изключително

предпазливи. И много тихи. Освен това никога не закъснявахме прекалено, в случай, че Джейн отново броди навън по плажа. Набързо скалпената версия, че снимаме брега на лунна светлина е едно, а да се приберем пияни и дефлорирани през парадния вход е нещо съвсем различно.

— Права си — каза Франки. — Ще ми се да измислим някакво обяснение, така че да се приберем чак на сутринта. Писна ми да се промъквам в тъмното.

— Сериозно?! Но по-важното сега е, че ти не довърши разказа за това как сте изкарали с Джейк тази вечер.

Франки се изкиска и силният ѝ смях се чу дори през шума на вълните.

— Добре, де, добре. Слушай и се учи, приятелко. Слушай и се учи.

Когато тя приключи разказа си, който звучеше твърде разпокъсано и с допълнително привнесена романтика, но изглеждаше поне на петдесет процента достоверен, ние вече бяхме пред парадната врата и надничрахме през прозорците, дебнейки за признаци на живот в къщата. Когато не забелязахме такива, внимателно завъртахме дръжката и на пръсти изкачихме стъпалата до нашата стая, където мисията ни благополучно завърши.

Легнала на една страна в леглото, вперила поглед в луната, аз се вслушвах в дълбокото и безгрижно дишане на Франки. Въздухът около нея беше зареден с надежди и ми напомняше за нашите минали лета, когато двамата с Мат се завръщаха у дома безгрижни, изтощени и заредени със слънчева топлина от ежегодното си пътуване до Занзибар Бей.

Калифорния ѝ се отразяваше добре. Дори чичо Ред и леля Джейн изглеждаха щастливи, въпреки среднощното бродене на Джейн. Двамата бяха заедно през повечето време и често се смееха с нас на вечеря, както правеха едно време, още преди катастрофата. Дали пък не сме се върнали назад във времето? Двете с Франки сме пак на четиринайсет. Мат спи в неговата боядисана в синьо таванска стая. А Франки още не е била с две различни момчета — искам да кажа „била“ в онзи смисъл...

Но не — ние сме вече на шестнайсет.

Мат го няма в таванската стаичка. Франки премина в царството на „посветените“ преди месец, а аз още се разтрепервам, когато Сам ме докосне и на челото ми все още е изписано едно голямо и алено Д. Когато съм с него, аз си представям, че тази буква Д примигва и пращи като неонов надпис, преди да грейне ярко и да угасне. Достатъчно е само да преспя с него и това огромно и неловко Д ще бъде заличено.

Цялото това вълнение около загубването на девствеността е доста глупаво. Да изгубиш нещо предполага, че си бил невнимателен. Просто грешка, която лесно можеш да поправиш, като намериш изгубения обект — като мобилния си телефон или очилата например. Девствеността е нещо, което по-скоро захвърляш, отколкото губиш. „Не се безпокой, мамо. Можеш да кажеш на хеликоптерите и полицейските кучета да си ходят. Оказва се, че аз не съм загубила девствеността си, а просто съм я зарязала някъде между Монтерей и тук. Можеш ли да си го представиш? Сега кой знае къде се е запиляла, особено при този силен вятър.“

Вече си представях всякакви шеги по повод на загубената на плажа девственост. Например, че ще трябва да отцепят този участък от плажната ивица и да сложат надпис „Опасност! В района има загубена девственост! Плуването е на ваша отговорност!“

Защо всичко трябва да е толкова специално? Франки твърди, че първият път не е нищо особено. Съпроводено е с известно неудобство и не се различава кой знае колко от посещение при зъболекар. Ти просто се отзоваваш на поканата в удобно и за двама ви време и лежиш, колкото се може по-неподвижно, за да ускориш процеса. Следващият път — всеки следващ път — може да бъде специален, но не и първият.

Единственият проблем беше, че със Сам аз исках да бъде специално. Ако се случи със Сам, де. Не че съм го планирала, или пък че съм запланувала, каквото и да е друго. Само дето си обръснах краката. За всеки случай.

Почти пет сутринта е, ако се вярва на светещите стрелки на часовника до леглото ми. Преобърнах се по корем, пъхнах ръце под възглавницата и вдъхнах хладния чист аромат на чаршафите.

Чудесно е, че можем да гласуваме, да учим в колеж и да носим панталони, но ако някой *наистина* иска да промени живота на жените, тогава трябва да изобрети някакво магическо хапче, което преглъщаш с чаша вода преди лягане, а когато се събудиш — presto^[2]! Вече не си девствена! И няма повече агония заради скъпо-но-неудобно бельо! Не се притесняваш, че гърдите ти изчезват, когато легнеш по гръб, за да изглежда коремът ти плосък. И със сигурност край на безсънните нощи, когато си блъскаш главата да измислиш начин как да се измъкнеш на онова парти утре вечер, само за да правиш секс с момче, което познаваш едва от две седмици — момче, което няма да видиш никога вече.

Но само при мисълта как той ме докосва, цялото ми тяло се наелектризира и аз разбрах, че остава да направя само още едно нещо. Да отида на партито и да спя с...

Я чакай — да спя! Да преспя! Това е!

Казват, че гениалните мисли идват в моментите между просъницата и истинския сън. Това беше един от тези моменти. Дали причината за него беше мисълта за неоновата буква Д върху челото ми или представата за ръцете на Сам върху тялото ми, но ето че въглеродът и кислородът се съчетаха в правилната комбинация и образуваха една-единствена, но пък ярка искра, която избухна върху мрачното небе на безнадеждността.

Това беше най-гениалната идея, която ме беше спхождала от началото на ваканцията досега, а може би и за всички времена.

— Франки! Франк! — виках я, докато тя не се отърси от кротката си дрямка. Прозина се и седна в леглото, стъписана и объркана в ослепителното сияние на истинския гений.

— Джаци и Саманта се обадиха — обявих аз. — Майката на Джаци ѝ е разрешила да организира пижамено парти утре вечер у тях.

Стаята изведнъж се изпълни със светлина, която вероятно идваше от пукащата и примигваща буква Д, от моя светъл гений, от лунните лъчи, които грееха през прозореца, или пък от лъчезарната усмивка на Франки — не разбрах откъде.

[1] „Слопи секъндс“ — пънк група от Индианаполис, основана в средата на 80-те. Основна тема в песните ѝ са порнографията, класическите хорър филми, старите телевизионни шоу програми,

комиксите, алкохолът, това да си дебел и пиан. Името на групата се превръща в сленг за случай, когато някой прави секс с човек, който малко преди това е имал полово сношение с друг. — Бел.прев. ↑

[2] Моля — ит. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Следващия ден прекарахме заедно с Ред и Джейн, разхождахме се по „Муунлайт булевард“ и се правехме на очаровани от картините с морска тематика, от ръчно изработените камбанки и милионите други артистични дрънкулки, без които не минава нито едно семейно летуване.

Когато дойде ред за следобедния лимонов пай в „Бриз“, Франки спомена за момичешкото, свръхцеломъдрено и под родителски контрол пижамено парти на Джаци, което започва след вечеря (разбира се, че искаме да вечеряме с теб, мамо! Партието е по-късно!). След всичко това нямаше никакъв проблем да получи разрешение. Ред и Джейн дори не поискаха да се запознаят с въображаемата Джаци и измислената Саманта. Те просто кимнаха и се усмихнаха, развълнувани, че Франки е толкова нормална и така добре се приспособява.

След като бяхме натоварени с купища пакети, а страстта на Джейн към нови дреболии — задоволена, ние се отправихме към къщата, където изкарахме една убийствена игра на фризби с Ред на плажа. Семейните забавления продължиха и по време на вечерята, но скоро дойде време да се стягаме за партито.

Двете с Франки прекарахме близо час в пробване на дрехи, под които банските ни няма да личат и които представляват точната комбинация от няколко послания: небрежни, но не и прекалено размъкнати. Секси, но не долнопробни. Купонджийски, но не леснодостъпни (е, поне не *толкова* леснодостъпни все пак). Косата и гримът ни отнеха още час — идеално синхронизиран танц между няколко химикала, поставени под напора на внимателно преценен натиск, за да се добият исканите нюанси, обеми и контури, без да се получи ефекта на избухнал в тръстиката бойлер, сметанова торта, или лице на ваксаджия. Сам предпочиташе естествения вид, но в този случай Франки имаше право — за да изглеждаш естествен се искаше много време и умение.

Събрахме всичко необходимо за нашето „момичешко пижамено парти“ (секси боксерки, подходящи розови тениски, пуловери, камера, грим, лак, топли чорапи, брой на „Звезден стил“ със статия на цели две страници за страхотния синеок вокал на „Хеликоптер пайлът“ Джо Донъхю и неговия дакел Аполо и всички останали списания, без които не мога да изкарам и ден), целунахме Ред и Джейн за довиждане и поехме към плажа, пристигайки при „Шак“ само десет минути след обещаното, просто за да не изглеждаме твърде нетърпеливи.

Сам и Джейк ни чакаха на бара, облечени в бермуди и тениски, очевидно измъкнати от купчината мръсни дрехи, натрупана край леглата им. Косата на Сам не беше стилизирана с гел. Страните му не бяха освежени с руж. Веждите му не бяха изскубани и той очевидно не беше си губил времето да си навива букли с машата за коса.

Въпреки тези пропуски обаче, видът му накара цялото ми тяло да завибрира.

— Уау, ти изглеждаш... Уау! — той ме придърпа към себе си, завря лице в косата ми, а ръцете му пропълзяха до тила ми. — Май изобщо не трябва да ходим на това парти. Искам да кажа, че там ще има много други хора. Други момчета. Които ще те *зпат*.

Очаквах някакви остроумни коментари от страна на Франки и Джейк, но те се бяха впили като пиявици уста в устата, безразлични към всичко наоколо.

— Е, добре — каза Сам с умишлено висок тон. — Ние отиваме на партито, пък вие ще дойдете по-късно.

Двамата поехме покрай брега. Небето притъмняваше, но по него още имаше оранжеви и розови ивици, напомнящи за току-що залязлото слънце.

— Разковничето за хубавото парти е музиката — каза Сам, преглеждайки записите в айпода си, докато напредвахме, затъвайки в пясъка на всяка крачка. Еди, домакинът на партито тази вечер, беше поверил ролята на диджей на Сам. — Ако е много дива и силна, никой няма да може да си говори с останалите хора. Но ако пък е прекалено успиваща, всички ще захъркат. Освен това и моментът трябва внимателно да се подбере. Има си музика за всеки етап — за предразполагане в началото, за подгриване, за вихъра на купона, за затихване на веселбата и за лека нощ.

Даже не подозирах, че има цяла наука за това как да подбереш музиката за плажно парти, но когато Сам заговори, на мен *наистина* ми се прииска да науча как се прави. Докато крачехме така, двамата по плажа за мен нищо друго не беше важно, освен мелодията на думите му и неговия дъх, който се откъсваше от устните му и галеше слуха ми, а когато кимах, засмивах се и го питах за нещо, очите му засияваха, щом ме погледнеше и в този момент си мислех, че бих могла да го обичам цял живот.

Не искам да кажа, че го *обичах* точно в този момент.

Но *бих могла*.

Да го *обичам*.

Вечно.

— Музика за лека нощ? — попитах.

— То е нещо обратното на музиката за подгряване на купона — каза той.

— Ясно — отговорих. — И как разбираш как да преминеш от една към друга?

— Просто трябва да го почувстваш. По-късно ще ти покажа как става. Ще започнем с малко ембиънт техно и ще разберем кога духът на купона поиска нещо по-така. Ето — чуй сама.

Когато си сложих слушалките на неговия айпод, той праметна ръка през раменете ми — силна и покровителствена, загоряла от слънцето и малко грубовата. Топлината на неговата кожа преля в плешките ми и аз внезапно усетих такъв прилив на чувства, че ако не го бях целунала на секундата и двамата щяхме да избухнем в пламъци и да бъдем изпепелени от собствената си страст. Обърнах се към него и се притиснах към тялото му в отчаяна целувка, опитвайки се да се слея с него.

Стигнахме до къщата на Еди към девет и половина, Джейк и Франки пристигнаха малко след нас. Небето беше станало индигово синьо, а луната огряваше двора като прожектор, заличавайки и последните останки от залеза. Зад нас гостите идваха на тълпи, разговаряйки и подвиквайки си, натоварени с подаръци предимно под формата на алкохол. Тази вечер на Еди му се наложи да произнесе десетки пъти: „Страхотно, радвам се да ви видя.“ Обзалагам се, че

всеки поканен беше довел със себе си поне още трима-четирима, заедно с напитки и пица в добавка. Къщата бързо се пълнеше с шум, хора и звън на бутилки. Понякога даже се плаших, че ситуацията ще излезе от контрол, затова гледах да съм близо до Сам и Франки. Но скоро Франки ми подаде плодов коктейл, украсен с хартиено чадърче и това ме накара да се почувствам малко по-спокойна.

Сам беше напълно прав за музиката. Към единайсет неговото ембиънт техно плавно и незабележимо премина в многолюдно реге парти с участието на повече хора от обичайното население на Занзибар Бей извън сезона, които се тресяха и виеха в такт с ритъма на ямайските барабани.

Къщата обаче можеше да поеме тази вълна. Тя приличаше отвън и отвътре на огромен дансинг. Високите френски прозорци от приземния етаж до тавана гледаха право към океана. Огромен басейн точно под тях. Билярдни маси на няколко места. Кухня в инокс и стомана. Тук имаше най-малко десет спални. Очевидно беше проектирана за такива купони — къща на важни клечки, където купчина известни хора по цял ден смъркат кока и се вайкат за живота си. Очаквах всеки момент да се появят отнякъде, въоръжени с всичката дрога и болните си фантазии, а Еди просто да свие рамене, да се усмихне и да каже поредното: „Страхотно, радвам се да ви видя.“

Сам отиде да провери дали музиката следва предварителния план, а в суматохата аз загубих Франки. Скитах се безпомощно из тълпата, изгубена в дългия лабиринт от коридори и най-накрая я открих в кухнята с камера в ръка, заснемайки как Джейк вади от пантите задната врата.

— Франки, какво правите, бе, хора?

— Отваряме място за бирен пинг-понг^[1] — отговори тя без повече обяснения, насочвайки камерата към лицето ми, сякаш беше нещо напълно естествено да разрушиш къщата заради някаква пиянска игра.

— Ще ми припомниш ли правилата на бирения пинг-понг?

— О, ти и сама ги знаеш — отговори тя, сякаш двете бяхме шампиони в тази игра. После подпря камерата на рамо и, продължавайки да снима, взе да тършува из стековете с бира на бара, за да открие пакета с червени пластмасови чаши. — Подреждаш по шест чаши като кегли за боулинг в двата края на масата и ги пълниш с

бира. После се опитваш да вкараш пинг-понга в някоя от чашите на противниковия отбор, за да го накараш да изпие бирата в нея. Ако пропуснеш, ти изпиваш една от твоите чаши.

— Главното тук е — намеси, се Джейк, определяйки зоната за зяпачите във всеки край на стаята, — че в тази игра, дори и да загубиш, пак печелиш! — Той извади две жълти топки от джоба си, които очевидно беше донесъл специално за този случай. — Участваш ли?

— Само ако направим два отбора — кимнах.

— Тя е с мен — сграбчи ме Франки. — Момчета срещу момичета.

Джейк повика Еди да му бъде партньор на масата за бирен пинг-понг, в която се беше превърнала извадената от пантите задна врата, поставена хоризонтално върху два бар стола и украсена с по шест червени пластмасови чаши във всяка една от тесните ѝ страни.

— Женско царство! — вдигна Франки ръка с разперена длан.

Ударих длан в нейната и грабнах бутилка бира от литър и половина.

— Смятайте се за разбити — каза Джейк, но не и преди да дойде откъм нашата страна на вратата и да целуне Франки преди голямата игра, предизвиквайки шумни овации от зяпачите от двете страни на стаята.

Джейк застана откъм неговата страна на масата и метна топката към чашите на Франки, не уцели и се наложи да изпие една от препълнените чаши пред себе си.

Франки отвърна на удара и изненадващо улучи една от чашите, точно пред Джейк. Той извади топката от чашата и изпи бирата в нея.

Погледнах към Франки, неспособна да прикрия изненадата си.

— Това магия ли беше, или просто резултат от дълги тренировки? — попитах.

— Играла съм няколко пъти тая игра, Ана. Не помниш ли купоните?

— Не и тази част от тях — отговорих. — Сигурно по това време съм била в някоя от спалните, криейки се от повръщащите кралици на бала, докато Франки е трупала опит в бирения пинг-понг.

Играта продължи близо десет минути. Благодарение на странната комбинация от смъртоносните умения на Франки да улучва

с пинг-понг пълните чаши с бира и пълната парализа на Джейк при вида на гърдите на Франки, напирасци да изскочат от деколтето, ние спечелихме.

За съжаление тържеството от победата не трая дълго. Купата беше брутално отнета от нашия самоуверен тим във втория рунд. Джейк и Еди улучиха безпогрешно всяка от нашите чаши, принуждавайки ни да ги изпием за рекордно кратък срок.

— Момичето на Сам пие! — извика Еди, когато запратената от него топка попадна в чашата пред мен и оплиска блузата ми.

Момичето на Сам! Това ме удари като боксова ръкавица и главата ми се завъртя в кръг. Внезапно краката ми се подкосиха. Аз се носех във въздуха. Абсолютно доволна.

— Момичето на Сам! Момичето на Сам! Момичето на Сам! — подхвана в хор цялата кухня и в този момент осъзнах колко хора от партито беше привлякла тази глупава игра. Извадих топката от чашата и изпих бирата до дъно, завършвайки с шумно хълцане, което сигурно щях да потисна, ако бях трезва, каквато, в интерес на истината, в този момент не бях.

— Не страдайте, момичета — каза Еди, премятайки ръка през раменете ми. — Хубавото на тази игра е, че печелиш, дори когато губиш.

Джейк събори ръката на Еди от рамото ми.

— Ана, къде е гаджето ти всъщност — попита той.

— Той не е мое...

— Тук съм — Сам изникна изневиделица и обви изотзад ръце около мен. Косата ми беше вдигната на опашка и дъхът му парна тила ми, когато той тихичко простена в ухото ми, така че никой друг да не чуе. Ако доскоро бях просто доволна, сега направо ликувах. *Хлъц.* Даже някой да ме беше полял цялата с бира в този момент, хич нямаше и да усетя.

Обърнах се и го целунах, предизвиквайки нова вълна от ръкопляскания и одобрителни подвиквания.

— Виждам, че сте загубили на бирения пинг-понг — усмихна се той и кимна към празните чаши, разпилени по подгизналата с бира маса.

— Аха — отговорих. — Но най-важното в тая игра е, че печелиш, даже когато печелиш. Искам да кажа, че дори когато

печелиш, ти... О, майната му. Ние сме окончателно разбити. — И аз освободих ръката си, за да си взема още една бира, която вече не ми се струваше толкова противна на вкус.

Франки и Джейк събраха чашите и започнаха да ги подреждат върху масата за следващата игра.

— Ана, идваш ли? — повика ме Франки.

— Съжалявам, пичове — Сам измъкна чашата от ръката ми и твърдо я постави на масата. — Отвличам най-важния ви играч. Тя има нужда от почивка.

Усмихнах се и помахих на Франки, която вече беше потънала в следващата игра. Сам ни проправи път през навалищата, задръстила къщата и поляната около нея, която беше станала още по-гъста през последния час. Много от гостите все още танцуваха, а останалите бяха налягали по диваните и пода. Едни се смееха, а други се целуваха и опипваха — плетеница от ръце и крака с лакирани пръсти и тънки сребърни халки на тях.

Започнахме да си проправяме път покрай басейна, минахме през поляната и се отдалечихме от къщата. Задният двор също беше претъпкан с хора, но поне не беше толкова шумно. За голяма изненада стълбите, които водеха към брега, бяха съвсем свободни, а май и *на плажа* нямаше никого.

Седнахме на най-долното стъпало и се заслушахме в шума на океана, а протегнатите ми крака бяха прострени върху краката на Сам. В пълния мрак, осветяван единствено от почти пълната луна, водата беше тъмна, гъста и пенлива като фрапе в ръка. Докато седяхме мълчаливо, шумът от партито зад нас взе постепенно да утихва, а онази част от мозъчните ми клетки, които бяха извадени от строя заради погълнатата бира, постепенно започнаха да функционират.

— Това е необикновено — наруши мълчанието Сам, милвайки с ръка голия ми (и, слава богу, гладко обръснат) крак. — Живея тук откакто се помня, а няма да се начудя колко различна е водата през нощта.

Присвих очи и се опитах да видя по-надалече от линията на брега, където вълните се разбиваха върху пясъка и оставяха след себе си само бяла пяна. Всичко останало обаче беше черно. Ако опитах да се отклоня дори на крачка от лунната пътека, сигурно щях да се проваля право в космоса от ръба на земята.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отвърнах. — Тук съм само от две седмици, но вече не мога да си представя да се събудя и да не видя всичко това.

За първи път си позволявах да зарежа безгрижното ваканционно чуруликане, което изпълваше мързеливите ни дни на плажа и тайните ни среднощни срещи при „Шак“. Да загърбя океана и пясъчния бряг, семейство Перино и тяхното щастие и, което е най-важно, даже Сам. За миг си представих живота си след тази лятна ваканция. Ана, дъщерята на агента на недвижими имоти. Ана, тъжното, но услужливо съседско дете. Ана, задръстена с тайни.

Отпуснах глава върху гърдите на Сам и докато сърцето му биеше в ухото ми, си дадох сметка, че Занзибар Бей е моят спрял миг. Искях завинаги да остана на това място, капсулирана в този миг заедно със Сам на разнебитените от ударите на вълните стълби, които водят към плажа и нищо да не може да изличи, да изтръгне, или по някакъв друг начин да разруши това милиони години напред.

— Можем ли да отидем някъде другаде? — попитах. Не исках отсега да мисля какво може да се случи тази нощ и внезапно бях обзета от непреодолимото желание да потъна колкото се може по-дълбоко в нея.

— Разбира се — каза той и отмести краката ми, за да стане. — Искаш ли да отидем до крайбрежната алея?

Крайбрежната алея беше тесен път покрай извития бряг, който навлизаше в океана от другата страна на „Муунлайт булевард“. Франки ми я показа още първия ден, докато чакахме Ред и Джейн да си купят сладолед, но никога не бяхме ходили там по време на среднощните ни мисии. Знаех, че по това време на нощта има само *една причина*, за да отиде човек там.

— Да. — Отговорих, без да се замислям и скочих, отърсвайки пясъка от шортите си. — Хайде да кажем на Франки, за да не пощурее, като види, че ме няма.

— Добре — отговори той. — И си сложи пуловера. Ще взема и едно одеяло.

Бях загубила представа за времето, но сигурно приближаваше два след полунощ. Не се чувствах изморена, а ако се съди по врявата, която долиташе откъм къщата, и на никой от останалите купонджии не му се спеше. Франки беше на същото място, на което я оставих, с тази

разлика, че сега седеше на едно високо бар столче пред масата за бирен пинг-понг с ръка, праметната през раменете на някакво момиче и двете бяха само по горнище от бански и къси шорти, а Франки разпитваше своята събеседничка пред включената камера какво се е случило с останалите ѝ дрехи.

— Ей-й-й-й-й! — провикна се тя и със залитане слезе от високото столче. — Я виж кой се е завърнал!

— Франки, къде ти е ризата? — попитах.

— Загубих я на стрийп пинг-понг. — Тя говореше завалено и гримасничеше.

— Май тази игра много бързо се е разгорещила — обади се Сам иззад гърба ми.

— Я гледай кой се появи! — Джейк изникна от един от многото мистериозни коридори в къщата с бутилка ягермайстер^[2] в ръка. — Кой иска да пие от пъпа?

— От косматия ти корем ли? — попита Сам. — Не, благодаря!

— Не, глупчо. — Франки скокна от стола и почти повлече след себе си и другото останало без риза след бирения пинг-понг момиче. — Ние двете с Лиса... Ъ... Исках да кажа Лия... Сме чашите.

— Ясно — каза Сам. — Но пак не искам.

— Ето още пиячка — Джейк бутна Франки обратно на мястото ѝ до Лиса/Лия, която не беше казала повече от две думи, но се хилеше унесено всеки път, когато Франки мръднеше или кажеше нещо и, в интерес на истината, не изглеждаше по-голяма от Кати, не че това имаше някакво значение за Джейк.

Нямах представа колко време ще ни отнеме да отидем до крайбрежната алея и колко дълго ще останем там, затова казах на Франки да не ме чака. След като се уверих, че Джейк има намерение да прекара цялата нощ с нея, аз я прегърнах за довиждане и я помолих да не пие повече, освен ако не държи да повръща през целия следващ ден.

— Не се тревожи, мамче — отговори тя, облягайки се с цяло тяло върху мен. — Няма. Освен това те обичам, Ана. Ти си най-добрата ми приятелка на този свят. И не казвам това, защото съм пияна. Вярно, пияна съм, но аз те обичам дори когато съм трезва.

— И аз те обичам, Франки — отговорих. — А сега, моля те, махни се от мен.

Тя се разсмя и се изправи обратно на стола си, а дългите ѝ загорели крака се люлееха до хилещата се Лия, пинг-понг почитателката на Франки, която само чакаше нейният кумир да даде знак какво ще е следващото забавление.

Изрових раницата си от шкафа в един от многобройните коридори, където Еди я беше прибрал в началото на вечерта, извадих от нея пуловера, оставяйки камуфлажния си багаж за пижаменото парти, който се състоеше от списания и четка за зъби и стоварих всичко това до раницата на Франки на пода до шкафа.

Открих вратата на банята между огромната дневна и кухнята и хлътнах вътре, за да си облека пуловера и да хвърля един поглед на косата и на грима си. Като по магия дори успях да открия някакъв лосион за крака и купа с ментови бонбони край умивалника.

Сякаш хиляди пеперуди пърхаха с криле в гърдите ми, когато за последно се погледнах в огледалото.

Когато се видим следващия път, Ана, ти няма да ме познаеш.

[1] Игра, при която в двата края на масата се подреждат в триъгълник пластмасови чаши с бира и всеки от отборите, които се състоят максимум от двама играчи, се опитва да вкара пинг-понг топка в някоя от чашите на противника. — Бел.прев. ↑

[2] Билков ликьор. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Не ни отне много време да стигнем до Виста, а когато най-накрая се озовахме там, веднага разпознах гледката. Всички крайбрежни градове на Калифорния огряваха в светлини брега като фойерверки, точно както ги бях виждала хиляди пъти на картичките, изпратени от Мат.

— Когато бях дете, идвахме много често на пикник — каза Сам, докато разгъваше одеялото върху пясъка. — От доста време не съм бил тук.

Настаних се до него с подвити крака.

— Разкажи ми нещо — казах. — Просто искам да те слушам.

— Добре тогава, ела насам — той легна по гръб и ме придърпа до гърдите си, галейки косата ми. И започна да ми разказва какво е да отраснеш в Калифорния и колко трудно е да имаш приятели тук, защото всеки, с когото се запознаеш, си заминава в края на лятото. Усецах как гласът му, мек и дълбок, са заражда в гърдите на мястото, където бях опряла ухо. — Най-лошото на Калифорния е, че нищо тук не е истинско и за постоянно — продължаваше той. — Успя ли да го усетиш вече?

— Не. Бих могла да остана тук до края на живота си.

— Само че не можеш, Ана. Ето това исках да ти кажа — той повдигна брадичката ми и се вгледа в мен. — Ти си като някое прекрасно и пакостливо духче, но когато се събудя, ще си си отишла, а аз ще се чудя случило ли се е всичко това наистина.

— Разбирам те — казах, желяейки с цялото си сърце да не разбирах за какво говори той.

После Сам ме разпитваше за Ню Йорк и разтриваше нежно гърба ми, докато му разказвах. Описах му нашето детство, опитвайки се внимателно да заобиколя трагедията, която беше белязала живота ми завинаги. Но каквото и да правех, всички важни истории от детството ми опираха до нея.

Преди — заедно.

След това — *разделени*.

Преди — *щастливи*.

След това — *печални*.

Появата на Сам по време на нашата ваканция приличаше на бягство от тъгата, но ето че сега не можем да разказвам за себе си, без да мисля за Мат. Усилието да го изтласкам от мислите и разказите си ме изтощаваше. Накрая споменът за него надделя, промъкна се в съзнанието ми и ме накара да притихна пред шума на океана и дишането на Сам.

След смъртта на Мат се страхувах да направя, каквото и да било. Не бях способна дори да си гриза ноктите или да подуша ризата си, за да разбере дали е за пране, без да усещам погледа му върху себе си. Отправях молитви и го призовавах да ми даде поне някакъв знак, че *наистина* бди над мен, че продължава да е с мен, да ме утеши някак.

Но той така и не го направи. А времето течеше. Аз постепенно престанах да се страхувам.

Чак до този момент, когато съм уязвима, несигурна и малко пияна. Когато лежа на пясъка и лудо се влюбвам в някого, когото току-що съм срещнала. Мат ме гледаше. Наблюдаваше ме. Най-вероятно ме съдеше. А най-лошото от всичко беше, че аз повече не исках да се събуждам под лавината от тъга и печал. Не исках повече да усещам вкуса на марципанова глазура и дъха на цигари с карамфил. Не исках да мисля за връвта със синьо стъкло около врата му, нито за книгите, които ми четеше, нито за леглото му, нито за купищата неща, които беше приготвил за колежа, нито за някое непознато момче в бакалията, на което ще видя дарените дрехи на Мат.

Не исках да съм най-добрата приятелка която-е-станала-нещо-друго на едно мъртво момче.

Или пък търпеливата и съчувстваща съседка.

Или пък доживотната пазителка на тайни, които можеха да разбият нечие сърце.

Исках просто да се нося по въздуха, затворена в моята калифорнийска машина на времето, в която не съществува мрачното вчера, нито зората на утрешния ден, просто на хоризонта няма нищо и той е съвсем чист.

Изличен.

Какъв е най-ранният ти спомен? — попитах Мат. Двамата с него миехме колата му, докато Франки правеше сандвичи в кухнята.

Повечето от ранните ми спомени са от Калифорния. Океанът. Не си спомням кога точно съм го видял за първи път, а само как се чувствах тогава.

Как!

Невероятно дребен. Невероятно незначителен. И абсолютно защитен. Доста налудничаво звучи, нали?

Не.

Ами твоят какъв е?

Исках да му кажа, че това е бил петнайсетият ми рожден ден отпреди две седмици, защото всичко, което се беше случило преди това сега ми приличаше на бледа луна в сравнение с неговата целувка. Вместо това му разказах как съм седяла в градината с дядо, докато Мат е ловял гъсеници и се е опитвал да ги нахрани с дъбови листа от дървото в задния ни двор. Трябва да съм била на три.

Тогавя исках да си направя ферма с гъсеници. Не мога да повярвам, че си спомняш това, Ана. Мат се усмихна и изтри сапунената пяна от ръцете си.

Това не е толкова страхотно, като да видиш океана за първи път, обаче още ме кара да се усмихвам.

Обещавам някой ден и теб да те заведа. Искам двамата заедно да видим океана. Искам всичко да видя заедно с теб.

Сам ме гледаше напрегнат и сериозен, сякаш се опитваше да прочете мислите ми. Не можех да намеря подходящите думи, с които да му разкажа, а дори и да успеех, сигурно щях да плача през цялото време. Затова предпочетох да направя нещо по-добро и го целунах.

Изличен.

Той започна също да ме целува, все по продължително и страстно, легна върху мен и свали пуловера ми, бедрата му се притиснаха към моите, много по-силно и по-настоятелно от всеки друг път досега. Испитах усещания, каквито никога досега не бях

изпитвала, на места, които до този момент не знаех, че съществуват — приличаха на стотици малки и ненаситни цветчета, които се събуждаха и разцъфваха под слънцето след дълга и свирепа зима.

Някъде дълбоко под наскоро загорялата ми кожа аз знаех, че трябва да изчакам, че това трябва да е нещо специално, че трябва да е с някого, с когото ще се събудим заедно на сутринта, на следващия ден и така завинаги.

Ами ако той си мисли, че аз съм просто някоя туристка, която търси романтично приключение далече от вкъщи, само и само за да може да сподели възторга си със своите приятелки в лъскави картички с изглед от крайбрежието?

Не — след края на ваканцията всичко приключва. Сам и аз вече никога няма да бъдем „ние“. Ще изгубя и него, точно както изгубих Мат. Независимо дали причината за това е смъртта или непреодолимото разстояние между Ню Йорк и Калифорния, аз скоро ще се събудя и Сам няма да го има.

Сам, чиито вълнисти кичури падат на меки къдри върху страните ми, докато ме целува.

Сам, чиито диви зелени очи ме обгръщат също като ръцете му, търсейки и откривайки, горещи и настоятелни.

Сам, чиято кожа има вкус на морска сол и лято.

Сам, чиято фамилия е пълна загадка.

— Чакай! — отблъснах го, точно когато непохватно развързваше горната част на банския ми. — Току-що се сетих, че ние не знаем фамилните си имена. Моето е Райли — погледнах го настойчиво, сякаш тази нова информация би повлияла по някакъв начин на онова, което предстоеше да се случи в тази дива нощ.

Той се разсмя.

— Макинтош.

— Като ябълките ли? — попитах.

— Не, като компютрите.

— Май е все едно, нали?

— Виж, Ана...

— Да?

— Никакви разговори повече — той се усмихна.

— Добре — прошепнах и прокарах пръсти по долната му устна.

Умът ми препускаше по-бясно и от сърцето, но нямах представа как да

го спра. Всъщност не исках да го спирам. Исках да попия всичко негово. Исках да вкуся устата му, да вдъхна шампоана му, а после да умра с тези спомени, незабавно и леко, преди нещо да ми ги е отнело.

Той се притисна в мен за нова целувка, но аз опрях ръка върху гърдите му.

— Сам... Всичко е наред, но... Носиш ли нещо? — изчаках, докато смисълът на въпроса бавно стигне до съзнанието му.

— Аха — кимна той и посегна към пуловера си зад мен. Дочух шумолене на хартия, когато отваряше опаковката на презерватива.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Да.

Сам ме зацелува силно, дишайки тежко през носа, докато отваряше ципове, развързваше, разкопчаваше и смъкваше дрехите ни, докато целувките му бавно пълзяха надолу към корема ми. После устните му бавно се върнаха нагоре към моите, мърморейки нещо неразбрано, а аз увих крака около тялото му и го поех в себе си.

Всъщност никак не болеше, просто беше... *Странно. Непознато.* Отначало затаих дъх, а късите ми панталонки и бикините се бяха усукали около единия ми глезен, сякаш не бяха успели да избягат навреме и сега трябваше да изчакаат всичко да свърши, като се опитват да не вдигат шум, за да не ги разкрият.

Сам беше заровил пръсти в косата ми и тласкаше напред-назад тялото си в моето като вълните на океана, които се разбиваха близо до нас. Аз влязох в ритъма на неговото тяло и постепенно се отпуснах, когато раменете и ханша ми намериха здрава опора в пясъка. През копринената завеса на косата му виждах ниската оранжева луна, усещах солената му кожа върху устните си и дишах тежко, очаквайки звездите да завалят около нас.

Но те не заваляха.

Те просто постепенно избледняха, гледайки ни мълчаливо отгоре, задържайки се за дълго над прииждащите към брега вълни, чак докато Сам освободи тялото ми легна до мен, а аз седнах и навлякох отново дрехите си.

Светлинките върху нощното небе се изгубиха с оттеглящия се прилив, потъвайки в розовата зора заедно с албатроса, от който най-

после се бях отървала.

Но дори сега не се чувствах по-различна от онази Ана, която видях в огледалото на партито, преди да тръгнем насам. Не станах по-зряла. Нито по-умна. Мътните води на живота ми не станаха изведнъж по-бистри или по-малко тайнствени сега, когато вече бях член на тайното общество.

Сам лежеше със затворени очи и ръце, скръстени на гърдите.

— Остани с мен, Ана Райли — прошепна сънливо той, усмихвайки се. Надвесих се над него и леко докоснах с пръсти корема му.

— Отивам да се измия и веднага се връщам.

Поех боса към водата, а незакопчаните ми джинсови панталонки висяха хлабаво на ханша ми, ръбовете им, пълни с пясък, бяха прилепнали като мокра паяжина към бедрата ми.

Оставих водата нежно да ме измие, очаквайки някакъв знак, че всичко ще е наред, че в това, което бях направила току-що, няма нищо лошо и че всичко занапред ще бъде добре. Взирах се над разпенения океан и чаках.

Вълните продължаваха да нашепват нещо на брега, както бяха правили цяла нощ, древни, мъдри и вечни.

Пясъкът, избледняващата луна и прибраните като коронки на спящи цветя хотелски чадъри по плажа стояха неподвижно, непроменени, незасегнати.

Океанът се вълнуваше около краката ми, за да се оттегли в следващия момент, а неговата влажна целувка на мига попиваше в пясъка.

Бях взела вълшебното хапче и сега всичко е зад гърба ми.

Изплакнах ръце във водата и се обърнах към Сам. Трябваше да е някъде след пет. Той беше седнал на пясъка и ме гледаше с лешниковозелените си очи, треперещ и усмихнат.

— Какво има? — попитах, ровейки с палците на краката в пясъка, опитвайки се да скрия собствената си усмивка.

— Стой така, Ана Райли — каза той. — В този момент всичко е съвършено.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Вървахме покрай брега срещу раждащата се зора с наведени глави и наблюдавахме как мокрият пясък потъва под стъпалата ни. Джобовите ми натежаваха с всяко парче стъкло, което вдигах от брега — зелени, сини, бели, кехлибарени. След три седмици на брега продължавах да се учудвам, че парчета от разни неща, които някога са били цели и на свой ред са били част от нещо по-голямо, могат да се счупят и да потънат в океана, да пропътуват хиляди мили, за да завършат пътя си тук, на този бряг, в джобовите на белия ми пуловер.

Плажът постепенно се оживяваше, подготвяйки се за първите летовници. Персоналът на хотелите сновеше като мравуняк по брега в шорти с цвят каки и ризи в пастелни цветове, подреждаше, чистеше и очакваше.

Докато чадърите се прозяваха, протягаха и разтваряха жълто-белите си венчелистчета срещу — слънцето, Сам ме гледеше усмихнато.

— Добре ли си, Ана?

Стиснах ръцете си в юмруци в джобовите, почувствах студеното гладко стъкло между пръстите си и си припомних нещо, което бях прочела в едно от магазинчетата със сувенири, докато обикаляхме по „Муунлайт булевард“ с Франки и Джейн.

— Парчетата цветно стъкло били сълзите на една чезнеща от любов русалка — казах на Сам. — Тя била заточена на дъното на океана от цар Нептун, защото се влюбила в капитан на кораб и го спасила в бурята.

— Да, чувал съм тази история — кимна той. — Наоколо е пълно с такива легенди. Но понякога трябва да приемаш нещата такива, каквито са и да им се радваш, без да се опитваш да ги назовеш или обясниш. Обясненията отнемат очарованието на загадката.

— Сигурно е така — наведох се да вдигна квадратно парче тюркоазено стъкло, което зърнах между пръстите на краката си и

тогава го видях, тъмно и потайно, подавайки се от мокрия пясък. — Божичко, виж!

— Уау! — възкликна той и го вдигна срещу слънцето. — Червеното май най-рядко се среща тук. Голям късмет е, че успя да го видиш.

Взех от дланта му тъмночервеното парче стъкло с големината на половиндоларова монета и отправих поглед към океана. Преди да тръгнем насам бях обещала в писмото си до Мат, че ще намеря червено стъкло специално за него, но сега, когато то лъскаше на слънцето в дланта ми, знаех, че той иска да направя нещо друго с това парче стъкло.

Вдигнах го високо над главата си и го метнах, колкото се може по-навътре в океана.

Позволи на някой друг да се почувства късметлия днес, Ана.

Сам се разсмя.

— Ей, дивчо, *това* пък защо го направи? Едва ли ще видиш нещо подобно до края на живота си.

— Така е, но нали вече го видях. А сега някой друг нека да има същия късмет.

— Нещо не схващам.

Свих рамене и се усмигнах.

— Обясненията отнемат очарованието на загадката, нали така?

— Точно така — Сам се засмя и ме притисна в топлата си прегръдка.

Вървахме така прегърнати чак до къщата на Еди, позволявайки на една сладка умора постепенно да ни завладее. Кожата ми беше настръхнала от утринния хлад, но отвътре бях топла и весела, замаяна от липсата на сън, от близостта на Сам и от онова червено парче стъкло — независимо дали беше знак от небето, или не.

Когато приближихме къщата, видяхме на стълбите към плажа една чорлава глава с лъскава кестенява коса. Щом зърнах светлосинята риза под нея, вече знаех кой е това.

— Франки. Сигурно ме чака. Чудя се обаче къде ли е Джейк.

— Днес рано има урок — сигурно е трябвало да си тръгне. И като стана дума за това, аз също трябва да съм на работа след три часа. Днес имам двойна смяна.

— Но ти едва се държиш на краката си! — леко го побутнах, за да му покажа, че съм права.

— Не-е-е. Трябва ми само близо час да поспя, после ще пия кафе и всичко ще е наред.

— Добре тогава — и аз помахих на Франки. Тя седеше на стълбите и ни наблюдаваше, очаквайки да ѝ обърна внимание.

— Ще се видим ли по-късно? — попита Сам.

— Може да дойдем да изпием по един шейк. Ако ли пък не, довечера задължително.

Той се усмихна и ме притисна до себе си, после ме целуна по устните и по челото преди тичешком да се отдалечи по брега, а аз усетих, че се усмихвам след него.

Само ако можех.

Да го обичам.

Вечно.

Ако се съдеше по мръсотията в подножието на стълбата към къщата, явно след като бяхме тръгнали купонът се е пренесъл от задния двор на плажа. Проправих си път през купчините празни бутилки и хартиени салфетки, за да се добера до Франки. Тя беше опряла глава на ръката си, подпряна върху перилото и изглеждаше така, сякаш не беше спала повече от мен.

— Здравсти! — казах, очаквайки тя веднага да забележи, че нещо се е случило с мен. — Ти какво...

— *Ти!* — тя не помръдна, докато казваше това и в гласа ѝ нямаше нито топлина, нито радост. — Ти трябва да стоиш *далече* от мен!

— Франки, за какво говориш? — опитах се да си спомня какво може да съм направила или казала снощи, което толкова да я разстрои, но нищо не се сещах. Тя си беше съвсем добре, когато двамата със Сам тръгнахме. А и отърваването от А.А. в края на краищата беше нейна идея. — Какво става с теб?

Тя се изправи, за да застане очи в очи с мен. Изражението ѝ, както и гласът ѝ, беше напълно безизразно и лишено, от каквато и да е

емоция. Под очите ѝ имаше черни засъхнали пътечки от размазана спирала. Сърцето ми се сви.

— Франки, какво се е случило? Да не би Джейк? Нещо станало ли е с него? Той да не те нарани?

Тя продължаваше да ме гледа тежко, без да мига. В очите ѝ имаше нещо, което беше отвъд гнева. Отвъд болката. Отвъд безпокойството.

Бях я виждала такава само веднъж преди това — в чакалнята на болницата, когато докторът и свещеникът излязоха да ни кажат, че не са могли да спасят Мат. Тогава Джейн просто припадна, а Ред, който стискаше найлонов илик с нещата на Мат, закрещя, без да спира: „Не! Не! Не!“. Франки просто гледеше родителите си със същите празни очи, без звук, само сълзите се стичаха по страните ѝ.

— Франки, кажи нещо! Нещо случи ли се на партито? Какво става? Да се обадя ли на някого? — гласът ми трепереше от вълнение. Имах чувството, че ако я докосна, тя ще рухне. Щеше ми се Сам да е още тук. — Моля те, кажи нещо!

Реших да рискувам и сложих ръка на рамото ѝ, отмествайки несъществуващ кичур. Тя трепна, завръщайки се отново в тялото си оттам, където се беше пренесла. В очите ѝ нахлу дива ярост. Лицето ѝ почервения, раменете ѝ се тресяха неудържимо, тя едва успяваше да овладее вътрешната борба, която водеше в момента.

— Да говоря с теб? *С теб!* — попита тя. — Добре тогава, ще говоря с теб, Ана Райли. И така, къде беше тази нощ? — Гласът и беше висок и превзет, в него се усещаше подигравка.

— Бях със Сам на Виста, Франки. Казах ти, преди да тръгнем, не помниш ли?

— С него? Така ли — *с него?*

Внезапно се смутих и ме хвана срам. Не очаквах най-добрата ми приятелка да реагира по този начин, когато ѝ кажа за изминалата нощ.

— Опитвах се да ти кажа...

— О, *моля те!* Спести ми всичко това. Изобщо не си имала намерение да ми кажеш.

— Франки, знаеш, че не бих държала нещо такова в тайна от теб.

— Така ли било — тя по-скоро констатира това, отколкото зададе въпрос. — Също колкото ми каза и за това. — Тя се обърна към стълбите зад нея и навря нещо в лицето ми, ръката ѝ трепереше с

побелели кокалчета на пръстите. Когато видях пурпурния правоъгълник, ми трябваше минута да осъзная какво е това и да сглобя парчетата от пъзела. Беше същото, когато леля Джейн препоръчи стаята на Франки последния път. Всичките ѝ неща си бяха там, но не се намираха на местата си. На всекиго сигурно се е случвало да се събуди и да не може да се сети къде се намира.

Загорелите пръсти на Франки, стиснали дневника ми, не бяха кадър от научнофантастичен филм. Това бяха нейните пръсти. А това — моят дневник. Но поставянето един до друг на два предмета, които нямат никаква връзка помежду си, не отговаряше на реалността.

— Това е моят... моят... — не можах да продължа. Коленете ми омекнаха. Познатата топла вълна запълзя по гръбнака и стигна тила ми. Шумът на вълните, които се разбиваха о брега, изведнъж стана оглушителен. Усещах как сърцето ми изпомпва кръвта, как тя се разлива по вените и после се връща обратно в него. Сетивата ми се изостриха и аз възприемах всичко стократно увеличено и усилено. На забавен каданс. Виновна и бясна.

Хвърлих се към нея, посягайки да си взема дневника, но тя се оказа по-бърза и хукна към водата.

— Ето тук нещо интересно — и тя напосоки отвори в началото. — „Скъпи Мат, има толкова много неща, които искам да ти кажа. В училище всеки ден става по нещо, което имам нужда да споделя с теб, като се прибера, но теб те няма.“. Или пък това: „Скъпи Мат, питам се дали тази болка някога ще си отиде.“

Франки прелистваше страниците, крещейки срещу океана моите страхове, моите мечти и спомени, освобождавайки ги от техния хартиен затвор, разпилявайки ме на парчета из въздуха.

— Франки, моля те, престани! — гласът ми прозвуча почти като шепот.

— „Скъпи Мат, сестра ти стана абсолютно неконтролируема. Как ми се иска да беше тук — не зная как да ѝ помогна. Снощи отиде с онова момче от училището на футболното игрище и...“

— Престани! — опитах се да изкрещя, но от гърлото ми излезе само шепот.

— Ти си въобразяваш, че всичко знаеш — крещеше тя. — За твое сведение, аз дори не съм спала с Йохан! Отидохме чак до там, а той дори не пожела да спи с мен!

— Какво?!

— Нищо не се случи! Не съм спала с него! И така и така сме започнали да си признаваме истината, не съм спала даже с Джейк! Сега доволна ли си? Защо не запишеш това в твоя клюкарник?

Не можех да повярвам на ушите си. Отворих уста да кажа нещо смразяващо и гневно, но от нея не излезе нито звук. Единственото, което все още можех да направя, беше да се опитам да си върна дневника и да събера прочетените си мисли, разпилени из въздуха като изгубените деца на душата ми.

Франки отстъпи още крачка назад, не преставайки да прелиства страниците.

— „Скъпи Мат, най-накрая стигнахме до Калифорния и всичко е точно така, както ми го описваше. Усещам, че си тук с нас — мисля, че и Франки го усеща.“ Как смееш да пишеш за мен в това? Как смееш да пишеш за брат ми?! Да не си въобразяваш, че като те е забърсал за няколко седмици, изобщо го е било грижа за теб? Да не си мислиш, че нямахме да те зареже, веднага щом си намери някое готино гадже в Корнел? Я ела на себе си!

Сълзите пареха бузите ми. Гърлото ми се беше свило и не пропускаше нито звук. Сърцето ми беше разбито, а аз — напълно парализирана.

Франки дръпна силно кориците на дневника ми, опитвайки се да ги извади от телената спирала, но успя да ги откъсне едва наполовина. Корицата заплющя на утринния бриз като прекършено крило, откривайки снимката, която щях да гледам всяка вечер, чак докато умра. *Мат е праметнал ръка през раменете ми, по косите и дрехите ни са поленнали размазани парчета торта, разноцветни захарни пръчици и стръкчета трева, всичко е топло и розово в светлината на залязващото слънце, а пред нас се е проснало лятото.*

След като той умря, прекарвах часове наред, втренчена в тази снимка, припомняйки си всеки миг от рождения си ден с надеждата двуизмерните образи отново да оживеят и да ме пренесат назад в онова време. Можехме още тогава да кажем на Франки. Можехме пак да сме тримата заедно. Можехме да пропуснем „Кастъд ласт станд“, да отидем направо в болницата и да им кажем да закърпят Мат, преди нещо лошо да се е случило.

Прочистих гърлото си и гласът ми отново се върна, този път по-силен и уверен.

— Върни ми го, Франки. Нямах никакво право да го четеш и да го късаш. Дай ми го!

Тя ме погледна с диви и празни очи.

— Нямам намерение да ти го връщам.

Почувствах се напълно отчаяна.

— Франки, *моля те*, върни ми го. Моля те. Съжалявам, че не ти казах, но това е всичко, което ми е останало от...

— Ана, той беше *мой* брат. *Мой*. Ти нямаш никакво право да имаш нещо, останало от него!

В мига, в който изрече това, тя ми обърна гръб и хукна покрай брега, вдигайки ръка над главата си. А толкова рядко срещаната червена сълза на русалката проблесна върху гривната на ръката ѝ, сякаш беше същото парче червено стъкло, което само преди минути бях запратила навътре в океана.

— Франки, недей! — втурнах се след нея, но краката ми тежаха като в някой ужасен кошмар. Най-после успях да я настигна и да хвана края на ризата ѝ, поваляйки я върху пясъка.

Но дневникът ми вече не беше в нея.

Той летеше надалече във въздуха, докато накрая не удари с грозен плясък повърхността на водата.

Тетрадката поплува известно време, поклащайки се в ритъма на вълните, сякаш ми даваше последен шанс да си я върна. Изправих се и нагазих във водата, загребвайки силно с натезжали ръце и крака, опитвайки се да се разтегна като ластик, за да стигна дневника си.

— Ана! Остави го! Нека да потъне! — Франки викаше откъм брега, нагазила до колене във водата.

Продължавах да плувам упорито напред, но течението беше много силно, теглеше ме за ръцете и краката и изгаряше дробовете ми и накрая с усилие държах главата си над водата. Докато се опитвах да доплувам до плиткото, приливът отнесе навътре дневника ми, после го завъртя към брега, позволявайки ми за последен път да погледна подгизналите му страници, преди недрата на океана да ги погълнат завинаги.

Сърцето ми се пръсна на хиляди стъклени парченца и всяко едно от тях биеше със собствен ритъм, причинявайки ми болка с всеки удар.

Загубих го за втори път.

Излязох от водата, отпуснах се тежко на брега, скрих лице в дланите си и плаках, чак докато не ми останаха повече сълзи. Не ме интересувахе какво ще си помисли Франки. Не ми пукаше, ако някои от хората на снощното парти или служителите на близкия хотел ме видеха така. Нямаше да ми направи впечатление, дори ако Сам се беше върнал и ме намереше с подпухнали от плач очи, течащ нос и разбито сърце.

Най-добрата ми приятелка се беше свила до мен на пясъка като мокра парцалена кукла.

Бях се разделила с девствеността си.

Океанът беше погълнал дневника ми.

И трябваше да събера цялата останала ми сила, за да не се хвърля обратно във водата и да го последвам надолу, надолу в дълбокото, чак до дъното на океана, изгубена за вечни времена, също като изгнаницата русалка с разбито сърце.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Вината, че не съм казала на Франки за нас двамата с Мат ме смазваше, но въпреки това бях на крачка от насилието при мисълта, че тя си беше позволила да прочете най-интимните ми мисли и изповеди и не само това, ами и да ги унищожи. Тя нахлу с взлом в добре охраняваното ми сърце, открадна единствената ми останала връзка с Мат и я превърна в някаква чудовищна уродливост. На всичкото отгоре, докато ме е посвещавала в тайните на първия път и ме е обучавала как да се разсъбличам като Кралицата на любовта, тя също е носела не по-малко тежък албатрос от моя; не е била с нищо по-опитна от мен.

Даже не можех да я погледна.

Тя също не смееше да вдигне очи към мен. След като изплакахме мълчаливо всичките си сълзи на плажа, тя пое сама към къщата на Еди.

Бяхме казали на Ред и Джейн, че ще се приберем малко преди обяд. Ако се появяхме още на закуска с подпухнали очи и подгизнали дрехи, те нямаше как да не разберат, че нещо не е наред. Затова трябваше да изчакаме.

Изкачих се по стъпалата до задния двор с натезжали от мъка и умора крака и сърце. Няколко души вече лежах на шезлонгите около басейна, но останаха студени и безразлични към нашата кавга с Франки рано сутринта. Влизайки през страничната врата се натъкнах на свито на кълбо тяло на момче и по дрехите познах, че беше от снощния фен клуб на бирения пинг-понг. Направих още няколко крачки, преди да ме спре стена от смрад и мръсотия. Миризмата на повръщано ме удари като боксова ръкавица в носа, опитвайки се да ме повали. Из цялата кухня бяха разпилени кутии от пица и засъхнали корички; вратата, която ни беше послужила за пинг-понг маса, беше бутната от столовете, а подът беше покрит с пепел от цигари, примесена с разлята бира.

Не ми се беше случвало да помириша разложен труп, но можех да се обзаложа, че зловонието в къщата е много близо до тази миризма.

Къщата стоеше смълчана, ако не се брои звукът от колективно хъркане и жуженето на стереоколоните, от които не се чуваше музика. От снощните Красиви и Богати беше останала само една опърпана купчина тела, разхвърляни безразборно в неестествени пози по пода на дневната, вонящи и покосени от махмурлука, с размазан грим и засъхнала бира по тях.

Тръгнах обратно към вестибюла и отворих три врати, преди да открия шкафа, където снощи си оставих раницата до тази на Франки. Нейната я нямаше, но моята беше още тук. Бавно я отворих, надявайки се на чудо — че последните няколко часа са били просто фата моргана, причинена от Сам-еуфорията.

Предният джоб беше празен. В средната част всичко си беше на мястото, както го бях оставила, с изключение на едно-единствено нещо, най-важното за мен.

Взех раницата и се затворих в банята, която бях открила снощи. За щастие никой не беше издъхнал във ваната, затова набързо взех един горещ душ, а после се възползвах от ваната и всички луксозни принадлежности за баня и тяло, които открих там.

След ваната намъкнах панталонките и розовата тениска, които си бях взела за пижаменото парти и натъпках мокрите си дрехи в средното деление на раницата. Когато избърсах влагата от огледалото, лицето ми изплува от мъглата и за моя голяма изненада и разочарование изглеждаше така, както го помнех от снощи. С изключение на следите от връхлетелите ме емоции, подутите очи и умората, това си беше познатото лице на Ана, същото като предишната вечер — нищо ново и различно не се виждаше по него.

Първата ми работа, когато се върнах обратно в дневната, беше внимателно да огледам обстановката и да се уверя, че Франки не се вижда никъде, после си намерих относително чисто местенце на пода, по-далече от вертепа наоколо. Насреща видях Еди, който беше припаднал върху една кожена лежанка, надянал черен дантелен сутиен с чорапи в чашките върху зелената си тениска.

Заслушах се в шума на океана и тихото похъркване около мен. Затворих очи и успокоих дишането си, но сънят не идваше. Само преди два часа си бях представляла този момент по съвсем различен

начин — как лежа на пода до Франки, двете тихичко се кискаме, докато ѝ разказвам за изминалата нощ и как правим планове за последните дни на В.Л.В.В.

Вместо това само името на Франки стягаше гърдите ми и ме пробуждаше с отровни стрели.

Мислите ми блуждаеха от мирните спомени за устните на Сам върху моите към непоносимата болка и тъга, че съм предадена от някого, на когото съм вярвала и когото съм обичала през целия си живот.

Стори ми се, че някой вика откъм предната врата и за кратко се зачудих къде ли е Франки сега. Преди да реша, че гласът е бил само плод на моето въображение, той се разнесе отново.

— Камериерката! Камериерката!

Повикването беше последвано от внимателно почукване по вратата, дрънчене на връзка ключове и предпазливото завъртане на ключ в ключалката, чийто шум няма как да сбъркаш.

— Господин Донован! Госпожо Донован! Има ли някой вкъщи?

Външната врата се отвори, пропусвайки сноп слънчева светлина, който падна върху лицето на Еди, но той не помръдна. Дръпнах се, колкото може по-назад, за да наблюдавам предстоящата драма, без да ме забележат, така че да не бъда въвлечена в нея.

— Какво е... Божичко, момче! Да не би някой да е умрял тук? — камериерката подпря външната врата с огромната си и мощна прахосмукачка и отиде при лежанката, където Еди най-последно показа някакви признаци на живот.

— Здравсти! — прозя се той, единственият оцелял след урагана на купона, захвърлен наред бойното поле, покрито с тела, празни бутилки, цигарени угарки, различни части от облекло, засъхнали огризки от пица, пластмасови чашки, теракотени късове от очевидно скъпа, но вече счупена скулптура и пясък.

— Едуард, къде са родителите ти? — попита тя, скръствайки пухкавите си ръце на гърдите.

Еди бавно седна и огледа щетите наоколо.

— Не се тревожи, Маги — каза той завалено. — Няма нужда да чистиш всичко това. Аз ще се погрижа.

— Аха. Те кога се връщат?

— Май утре.

— Тук трябва да е имало нещо като парти — продължи тя и кимна към дантелите върху Еди, прихващайки гърдите си с две ръце.

— Какво по... — Еди опипа сутиена и тръсна глава, очевидно неспособен да си спомни как това нещо се е озовало върху него.

— Добре тогава. Обади се, ако имаш нужда от нещо, *Едуард* — тя ритна една бутилка през прага и повлече прахосмукачката подире си, оставяйки вратата шумно да хлопне след нея. Бутилката се затъркаля по пода и се спря в една кутия от пица до краката на Еди.

— Мамка му — той се просна обратно на лежанката, стиснал главата си в ръце и не направи ни най-малко усилие да си махне сутиена.

— Да не са ти пораснали гърди? — попитах, използвайки от скривалището си в съседната стая.

— Не, само главата ме боли.

— Чистачката няма ли да каже на вашите?

— Сигурно ще им каже, но няма да има проблем, ако почистя всичко. Всяко лято става така. Те нямат време да се притесняват.

Обърнах се да кажа на Франки: „Ето, виждаш ли, по цял свят има родители, които са твърде заети, за да се притесняват за децата си.“ Но после се сетих, че Франки не е до мен и, между другото, аз я мразя.

Предложих на Еди да му помогна за чистенето, но той отказа.

— Маги пак ще дойде — обясни ми. — Това е нашата малка игра. Тя се престорва, че е страшно изненадана и притеснена, после си тръгва. Аз се събуждам и изритвам всички оттук. Тогава тя се връща и ми помага да върнем нормалния вид на това място.

— Значи те харесва.

— Едва ли. Просто харесва стоте долара, които ѝ оставям покъсно.

Еди сложи кафе и се зае да буди мъртвите, натръшкани из цялата къща, около басейна и по двора. Попитах го дали е виждал Франки да идва.

— Ъхъ, на втория етаж е. Вие двете трябва здравата да сте *препили* снощи, защото изглеждате ужасно.

Насилих се да се усмихна.

— Казвали са ми и по-лоши неща. *Даже само преди няколко часа.*

Направих си чаша черно кафе в кухнята и зачаках появата на принцеса Перино. Можех да назова поне седем хиляди души, с които бих предпочела да се разходя по брега тази сутрин, но нямаше как да рискуваме и да се приберем разделени. А когато чичо Ред и леля Джейн бъдат уведомени колко страхотно сме си прекарали с Джаки и Саманта, как сме будували до късно, заливали сме се от смях, били сме с възглавници и сме решавали тестовете на „Космополитън“, ще им кажем, че имаме нужда от няколко часа в собствените си легла, за да наваксаме недоспиването.

Час по-късно Франки затрополи по стълбите, а съвършеният ѝ грим беше заличил всяка следа от бурните вълнения призори. За мое огромно облекчение тя шумно си взе довиждане с Еди, щедро го напрегръща и му благодари за „раздрусващото“ парти, така че аз можех да си спестя всичко това. После, без дори да извърне глава към мен, тя метна раницата си през рамо, излезе през задната врата и пое към плажа с вирната брадичка, глътнат корем, изправени рамене, изпъчени гърди — кръвожаден феникс, възраждащ се от пепелищата на разрушеното приятелство.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

Вървах на безопасна дистанция след нея, а обърканите ми чувства се мятаха между разкаянието и гнева, но клоняха повече към гняв, Франки не погледна през рамо нито веднъж, убедена, че не я изпускам от очи. Тя знаеше не по-зле от мен, че ако не се появим заедно и не се държим така, сякаш нищо не се е случило, ще ни се наложи доста да обясняваме.

Последните трийсет метра изминах тичешком, за да се качим по стълбите към задния двор заедно — усмихнати, идеалната картинка на две слънчица, които се прибират у дома след момичешко гости с пренощуване. Ред и Джейн бяха в кухнята и кълцаха нещо за обяд, тъкмо навреме.

— Здравейте, момичета! — поздрави леля Джейн, бършейки мокри ръце в късите си панталонки. — Как беше пижаменото парти?

— Добре — отговорихме вяло в един глас.

— Май не сте спали много — включи се и чичо Ред иззад вестника.

— Татко, на пижамено парти всъщност не се спи много.

— Прости невежеството ми — каза той, сгъна вестника си и го остави на масата. — А какво се прави?

— *Куп други* неща. Нали така, Ана? — гласът на Франки беше висок и надменен.

— О, нали знаете — отговорих, взех ябълка от фруктиерата и отхапах огромно парче от нея. — Пиячка. Момчета. Както обикновено.

Очите на Франки изскочиха, но Ред и Джейн просто се разсмяха. И през ум не би им минало, че казвам истината.

— В такъв случай и аз идвам с вас следващия път — леля Джейн ни намигна и разположи на масата сандвичи и царевичен чипс, но погледът ѝ се задържа секунда-две по-дълго върху мен. След онази първа нощ на верандата повече не бяхме обсъждали Мат и Франки. Чудех се дали може да усети студенината и отчуждението между мен и дъщеря си в момента.

Оставихме раниците в дневната и насядахме около масата, опитвайки се да се държим непринудено. Бях толкова уморена, че всеки момент можеше да започна да халюцинирам. Сърцето ми сякаш изпомпваше меласа във вените ми, тилът ми гореше и аз се чудех кога да очаквам следващия язвителен коментар на Франки.

Но той така и не дойде. Тя ме погледна зло на няколко пъти, когато Ред и Джейн бяха заети с друго, аз отвърнах подобаващо на погледите ѝ, но устата ѝ оставаше затворена. Насилих се да изям по-голямата част от сандвича си и няколко чипса, преди да се извиня, че отивам да си подремна.

— Хубаво — каза чичо Ред, — ще ви събудим по-късно за вечеря. Вие двете решете къде да отидем — изборът е ваш.

— Благодаря, чичо Ред — оставих чинията си в мивката и се отправих по стълбите нагоре. Очевидно и дума не можеше да става да се престоря на болна, за да избегна вечерята с Франки, затова се опитах да не мисля за това изпитание и се свих в белите прохладни чаршафи, временно заличавайки от съзнанието си последните часове от живота си. *Уф*.

Няколко часа по-късно Франки ме събуди — риташе леглото ми.

— Какво? — сопнах ѝ се аз.

— Ставай. Отиваме на вечеря след петнайсет минути.

— О, благодаря, че ме предупреди навреме.

— Я се разкарай.

След тази размяна на любезности двете се приготвихме за вечерята в пълно мълчание, свели очи, сякаш ако някоя от нас погледнеше другата, на мига би се превърнала в камък. През няколко минути хвърляхме скришом погледи една към друга в очакване на помирителен жест, усмивка, благоразположено кимване с глава — какъвто и да е знак, че отново ще си проговорим.

Но такъв знак не последва.

Не и от Франки, която по-скоро би простила на съдбата, че ѝ отне Мат, отколкото на мен, че не съм ѝ казала какво се е случило между нас с брат ѝ.

Аз също не бих направила първата крачка. Колкото и хубави мигове да сме имали с Франки, колкото и да я обичах и да желяех да прекарвам и занапред летата с нея, колкото и да се опитвах да я

закрилям заради Мат, знаех, че вече нищо няма да е същото като преди.

След десетина минути, прекарани като на тръни, Франки най-накрая наруши мълчанието, обляна в сълзи и задъхана от хлипове.

— Просто не мога да си *представя* как си могла да не ми кажеш!

— Нима? — изсъсках в отговор, бясно прокарвайки гребена през косата си. — Значи аз трябваше да ти кажа за мен и Мат, а на теб ти е позволено да ме лъжеш за Йохан и Джейк?

— Това е нещо съвсем различно и ти го знаеш.

— Престани да си търсиш оправдания за грешките, Франки. Писна ми от това!

— Момичета, да тръгваме! — разнесе се гласът на чичо Ред отдолу. — Отиваме на вечеря, не на абитуриентски бал!

— Още пет минути, татко! — извика Франки, обръщайки ми гръб. — Така значи, оказва се, че съм имала *чудовище* за приятелка, а? Значи аз съм *причината* да дойдеш тук през лятото, аз съм *виновна*, че загуби глупавата си девственост и аз те накарах да лъжеш за Мат.

Сграбчих я за ръката и така рязко я обърнах с лице към мен, че двете се озовахме почти нос в нос.

— Знаеш ли какво Франки — *писна* ми вече! — пуснах ръката ѝ и метнах бегъл поглед в огледалото, за да проверя как изглеждам.

— Не бери грижа — отговори на отражението ми тя. — Никой няма да забележи.

Цяла вечер Франки описваше пред родителите си най-захаросаната ваканция, която човек може да си представи — тя разказваше за момичетата, които не съществуваха, за игрите, които никога не бяхме играли, за филмите, които никога не бяхме гледали, като от време на време ме поглеждаше, за да получи негласната ми подкрепа, подхвърляйки нещо от рода на: „О, ето какво още си спомням! Толкова беше забавно!“ Ред и Джейн изглежда се забавляваха — за тях това беше идеалната представа за една нормална семейна почивка с тяхната нормална дъщеря и нейната нормална най-добра приятелка. Какво повече биха могли да желаят?

— Толкова се радвам, че сме заедно тази ваканция — каза леля Джейн и протегна ръка през масата в „Шелис сийсайд бистро“, за да

хване ръката на Франки. — Може другото лято пак да дойдем.

— Дори може да вземем Хелън и Карл с нас — добави чичо Ред.

— Страхотно, мамо! — и Франки ми хвърли още един злобен поглед. — Колко жалко, че не можем да останем още няколко седмици, нали, Ана?

Сетих се за Сам и се усмихнах.

— Да, много лошо.

След вечеря семейство Перино ни заведе на кея. Изглежда този уикенд за всички беше последният през ваканцията, защото гъмжеше от хора.

— Доста е оживено тук тази вечер — каза Ред и отскочи встрани, за да не се сблъска с една детска количка. — Защо не отидем в другия край на плажа. Там още не сме ходили.

Е, може вие да не сте ходили още. Но ние двете с дъщеря ви направо си живеем там.

Разходихме се бавно по булеварда, ние двете с Франки — на няколко крачки след родителите ѝ, със стиснати юмруци и насилени усмивки, които едва ли можеха да заблудят някого за нашата драма.

Леля Джейн попита дали искаме да се отбием някъде за десерт и тъй като беше по-лесно да кимнем и да се усмихнем, отколкото да измисляме причини защо не искаме десерт, ние се съгласихме без дори да се замислим.

И тъй като пътищата на съдбата са неведоми, особено през тази ваканция, а нямаше никаква причина тази вечер да е по-различна, никой не се учуди особено, че Джейн има непреодолима нужда да изпие един шейк.

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

По тялото ми премина ток, странна смесица от паника и вълнение едновременно. В този момент разумът и сърцето ми се надцакваха кой да вземе връх — дали да съм щастлива, че ще видя Сам, или да умирам от страх, че ако не открием бърз план за евакуация в близките петнайсет секунди, легендата за Джаки-Саманта ще стане на пух и прах.

Добър вечер, дами и господа! Добре дошли на шоуто на лъжките Ана и Франки! Надяваме се програмата досега да ви е харесала. Тази вечер имаме специален номер, който заедно трябва да изиграем пред Ред и Джейн Перино. Просто се преструвайте, че не ни познавате, или поне, че сте по-големите братя на нашите нови приятелки, Джаки и Саманта. Благодаря ви и лека нощ!

Разполовената вежда на Франки цялата се беше сгърчила от ужас и единственото, което можех да направя, беше просто да свия рамене.

Тази вечер пред бара на „Шак“ имаше дълга опашка, но това не разколеба Джейн. След трескав размисъл аз обявих, че отивам до тоалетната и си запроправях път към бара, следвана от подвиквания „Крайт на опашката е от другата страна!“ и „Никакви пререждания!“.

Сам беше на касата и вадеше шейкове, както фокусникът вади зайци от шапката си. Трябваше му известно време, за да ме забележи, а аз през минута-две поглеждах през рамо, за да се уверя, че Ред и Джейн не ме виждат от мястото си в края на опашката.

— Ана! — той най-накрая ме видя, докато поставяше два огромни ягодови шейка върху таблата на една нетърпелива сервитьорка с платиненоруса конска опашка и прекалено дебела очна линия. — Как си се измъкнала толкова рано?

Той избърса ръце о зелената си фирмена престилка със знака на „Шак“ и излезе иззад бара, за да ме прегърне. Отново почувствах вълна от паника и вълнение да преминава през тялото ми, но си наложих да я потисна, докато отвърщам на прегръдката и му

обяснявам в петсекундна съкратена версия защо няма откъде да ме познава.

— Схванах — каза през смях той. — Но ще трябва да си платиш. Затова за твое добро е да се върнеш тази вечер.

Обещах му, че ще се върна и си запроправях път назад към семейство Перино, надявайки се пламналите ми бузи отново да са възвърнали нормалния си цвят, докато стигна при тях.

След като двайсет минути разтегляхме измислени истории за нашите непорочни приключения по плажа, ние най-накрая се добрахме до едно уютно сепаре и се съсредоточихме върху менюто с шейкове.

Франки ме хвана да гледам към Сам и демонстративно завъртя очи над менюто си.

Сериозно обмислям да я убия.

Нервната платинена блондинка, която бях видяла по-рано, взе поръчките ни без нито за миг да вдигне очи от бележника си. Няколко минути по-късно Сам стоеше край масата ни и тайно ми намигваше, докато сервираше шейковете.

Франки ме ритна под масата, но аз изобщо не ѝ обърнах внимание, посягайки да взема своя Ва-Ва-Ейлас шейк (сладолед ванилия, пресен ананас и джинджифилов ейл). Пръстите на Сам докоснаха моите и по цялата ми ръка чак до рамото премина ток.

Чичо Ред благодари на Сам — да ги гледам как си разменят любезни и незначителни реплики беше като да видя ръцете на Франки върху дневника си: два толкова различни и отделени на светлинни години един от друг светове се бяха сблъскали. Искаше ми се да пропълзя по сламката и да потъна в морето от сладолед и джинджифилов ейл.

Щом Сам се върна на работното си място зад бара, Франки престана да ме рита под масата и ние изсърбахме в мълчание питиетата си за около две минути, нетърпеливи да се махнем от това място, преди някой да ни е познал. Леля Джейн и чичо Ред, напротив, се държаха така, сякаш това е последният шейк бар, който виждат през живота си, а шейковете са застрашен от изчезване вид, на който трябва дълго да се наслаждаваме и да ги пием, колкото се може по-дълго. С всяка измината минута двете с Франки потъвахме все по-надълбоко в столовете си, молейки се на Бога на нелепите случайности Джейк да не се появи и да развали прикритието ни.

След известно време, което ми се видя като три часа, Ред плати сметката и ние се върнахме към нашата анонимност сред многолюдната тълпа по крайбрежната алея. Знаех, че е рисковано, но не можех да се удържа да не се промъкна за едно кратко сбогуване. Внезапно се сетих, че пак трябва да използвам тоалетната. После отново тръгнах през виещата се опашка към касата. Уверих се, че никой не ме следи, надвесих се над празното място зад касата и извиках Сам.

— Значи, в полунощ? — казах.

— Какво ще кажеш за единайсет?

— Единайсет и половина — отсякох. — И това е окончателно.

— Дадено — той рязко се наведе напред и бързо ме целуна, преди някоя нетърпелива сервитьорка да го е засипала с нови поръчки.

— Тогава доскоро — усмихна ми се и се обърна към кутиите със сладолед зад бара.

Франки ме чакаше навън сама.

— Доста време ти отне — сопна се тя. — Нашите купуват картички — и тя кимна с глава към стойката с пощенски картички.

— Всичко наред ли е? — попита Джейн, когато пак се събрахме четиримата.

— Аха — отговорих. — Просто шейковете ни дойдоха малко в повече. Франки се притесняваше, че ако по-рязко се качи в колата, полата ще ѝ се сцеди.

— Всъщност — прекъсна ме Франки, — Ана се помотаваше, за да изкопчи номера на мобилния на момчето зад бара, но той я отсвири.

— Не му хареса вида на доведената ми сестра — казах.

— И това, че Ана няма никакви цици.

— Момичета! — разсмя се Джейн. — Какво става с вас тази вечер? Да няма пълнолуние или нещо подобно?

— Нямам представа. Да не сте видели Ана да вие срещу луната?

— Добре, пиленца — чичо Ред връчи картичките на Джейн и извади ключовете от джоба си. — Хайде да вървим. Имаме още цял един ден — планирал съм нещо забавно за последната ни вечер тук.

Кимнах. Скрита зад доверчивите гърбове на двамата, Франки Перино, убийцата на дневници и двойна лъжкиня девственица, ми се

изплезе.

Времето за размисъл свърши.

Ще я убия.

Когато се прибрахме, Франки се затвори в банята и стоя там повече от час, приготвяйки се за лягане. Възползвах се от отсъствието ѝ, за да изключа звука на алармата на мобилния си телефон и да го оставя на вибрация. Не исках да я събудя, когато тръгна да се измъквам посред нощ — точно сега не ми трябваше нова препирня, която да събуди Ред и Джейн. Нагласих алармата, пъгнах мобилния си телефон под възглавницата, изгасих нощната лампа и се завих през глава, за да не ми се налага да я гледам.

Не си спомням да съм я чула да ляга, но скоро телефонът ми взе да вибрира под бузата, прекъсвайки дълбокия ми сън. Използвах светлината от дисплея като фенерче, за да открия джапанките и пуловера си, които бях скрила под леглото по-рано тази вечер и забелязах, че леглото на Франки още е празно.

Това означаваше, че или е заспала долу на дивана, или неспособна да приеме мисълта, че съм правила секс преди нея, сега се отдава на Джейк, решена на всяка цена да си върне водещата роля.

Празният диван и незаклучената предна врата потвърдиха подозренията ми. Позабавлявах се с мисълта да я заключа отвън и да се промъкна през прозореца на верандата, но си представих как може да завърши всичко това и се отказах. Тя ще се върне и ще завари къщата заключена, ще започне бясно да блъска по вратата, за да събуди родителите си и ще ги убеди, че аз съм заплашила да се измъкна посред нощ и да се срещна с момчето с шейковете. А тя просто ме е последвала и се е опитала да ме предпази от някоя неразумна постъпка (хм), както би трябвало да постъпи всяка вярна приятелка (хм-хм), но вратата внезапно се е затръшвала след нея (хм-хм-хм).

Тръгнах по маршрута, по който бяхме минавали толкова често това лято. През парадния вход, после надолу по улицата, направо през съседските дворове, по стълбите към плажа, покрай кея, слалом между запалените по брега огньовете до бара на „Шак“ и право в прегръдката на Сам.

Без да каже и дума, той силно ме целуна по устата и аз отвърнах на целувката му, хлипаща и паднала духом като счупена кукла.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

— Какво се е случило, Ана? Какво лошо има?

— Франки... И аз... Не си... Говорим! — думите ми бяха накъсани от серия отчаяни хълцания.

— Скарахте ли се?

Кимнах и отворих уста да му обясня всичко, но разумът ми ме възпря с телеграма-светкавица: *Ей, глупачке Тчк Сам не знае за Мат Тчк Замажи издънката Тчк.*

— Толкова много неща имам да ти казвам, Сам. Дори не зная откъде да започна.

Освободих се от прегръдката му и се подпрях на бара да си поема дъх, взряна в луната над океана. Толкова ми се искаше всичко тук да е различно. Да се превърна в някоя друга. Ана, трансконтиненталният пътешественик, жена на страстите и приключенията! А не Ана, жалката приятелка, която нарушава обещанията си и пише писма до мъртви момчета.

— Хайде да се поразходим — каза той, а топлата му и закриляща ръка обгърна рамото ми. — А когато се почувстваш по-добре, ще ми разкажеш всичко.

— Добре.

Извървахме целия път чак до къщата на Еди, преди да се съвзема и да си върна дар словото.

— Това е дълга и откачена история, Сам.

— Няма проблем, Ана Аби. Слушам те.

— Добре тогава. Точно преди една година имаше едно момче. Аз много го харесвах. *Истински* — още от дете.

— Франки познаваше ли го?

— Ние тримата бяхме най-добрите приятели. Заедно израснахме.

— Доста сложно.

— Много. И така, миналата година на моя рожден ден той ме целуна.

Сам мълчеше, съсредоточен в краката си, които бавно пристъпваха по пясъка. Беше много странно да му разказвам всичко това, но думите сами изскачаха от устата ми и дори и да исках, вече не можех да ги спра.

— Оттогава постоянно бяхме заедно, даже по-често и отпреди. Всяка нощ. Само че не знаехме как да кажем на Франки, защото не искахме да откачи или пък да се почувства отритната.

— Има смисъл в това — каза Сам.

— Според него беше по-добре той сам да й каже, затова обещах да си мълча. Но преди да успее да й каже за нас, той... — едва не се задавих с тази дума и сграбчих Сам за ръката, за да го накарам да спре.

— Какво направи той? — попита Сам.

— Той просто... Той... Съжалявам. Почакай — тази история дума по дума хиляди пъти беше преливала от пръстите ми върху страниците на дневника ми, но устните ми никога не я бяха изговаряли и ушите на никое живо същество не я бяха чували от мен. На няколко пъти си поех дълбоко дъх, преди да се осмеля да погледна Сам отново и да продължа. — Той почина, Сам. Умря от порок на сърцето, за който никой дотогава не подозираше.

Разказах му за катастрофата и зачаках фалшиви съчувствия, смутено дърдорене, мълчание или прибързано сбогуване. Но Сам просто изтри сълзите от бузите ми с длан и ме прегърна.

— Аз удържах на обещанието си пред него. Така и не казах на Франки за нас. Но когато двамата с теб бяхме на Виста снощи, тя е намерила дневника ми и го е прочела.

Сам се отдръпна от мен.

— Я чакай, значи тя ти е бясна заради *това*. Но какво...

— Има и още нещо, Сам — тръснах глава. — Франки също беше в колата. Оттам е и белегът на веждата й. Ние тримата бяхме неразделни. Мат е... Мат беше... Той е брат на Франки.

Сам ме гледаше с широко отворени очи и уста.

— Мамка... Искам да кажа *ле-ле*.

— Искаше да й го каже по време на лятната ваканция тук, когато са само двамата. Беше притеснен как ще се почувства тя — искаше да е сигурен, че го е приела. Трябваше да заминат близо месец след като това между нас се случи. Беше ми много неприятно да се крием от нея,

но му бях обещала. Един месец не е чак толкова много, че да опазиш една тайна.

А когато той почина, вече нямаше връщане назад. Моите чувства нямаха никакво значение — Франки изгуби брат си, а аз бях тяхната най-добра приятелка. Точка. Щях да запазя нашата тайна завинаги — поех си дълбоко въздух, вперила поглед в нежните очи на Сам.

— Всичко това просто не е за вярване, Ана. Не зная какво да кажа. Представа нямам.

— Двете с Франки не искахме да ви казваме. Тук всичко трябваше да бъде... различно.

— Какво искаш да кажеш?

— Трудно ми е да ти го обясня. Хората стават странни, когато стане дума за смъртта и щом като разберат нещо такова, то е единственото, с което те свързват и вече могат да изпитват само съжаление към теб. Целият ти живот се свежда до това събитие.

Заля ме нова вълна от печал при спомена за всички онези нощи в стаята на Франки, когато нито разговаряхме, нито правехме нещо. Понякога след училище просто сядахме у тях на пода, раниците още на гърбовете ни, гледахме стената и плачехме.

Първите няколко дни в училище бяха най-кошмарните — хората шушукаха зад гърба ни и ни гледаха със съчувствени физиономии, когато минавахме по коридора. Учителите и момичетата оставяха цветя и бележки пред шкафчето на Мат и се правеха, че не забелязват, когато бягахме от час. Повечето от нашия клас — включително и така наречените ни приятели — започнаха да ни отбягват, като че ли смъртта и скръбта бяха нещо заразно. Те не знаеха за порока на сърцето на Мат и не можеха да решат кое е по-лошо — да загубиш брат и приятел или да оцелееш след автомобилна катастрофа, в която той е загинал. Никой не знаеше правилата — какво да каже, дали е редно да се смее и да се оплаква заради лоши оценки, заради родителите си или заради новите си обувки, когато ние с Франки имаме такива „сериозни“ проблеми. Но към средата на годината Франки вече се беше развихрила и забърсваше момчетата едно след друго, нещата постепенно се върнаха към нормалния си ред, а споменът за Мат лека-полека повехна, също като цветята, с които беше окичено шкафчето му.

— Божичко, Ана — наруши мълчанието Сам, а очите му все още гледаха изумено.

Кимнах.

— Загубихме много приятели, откакто това се случи. През последната година на практика бяхме само двете. А отсега нататък... Кой знае.

— Тя сигурно просто е шокирана. Може би трябва да поговориш с нея.

— Сам, тя открадна и прочете дневника ми. А после го хвърли във водата. И накрая открих, че ме е лъгала за... за много неща, за които не е трябвало да ме лъже. Не ми се вярва да преодолеем всичко това. Според мен... нашето приятелство приключи — гласът ми потрепери, защото в него се бореха гняв и тъга.

— Ела — Сам ме взе в прегръдките си, а уханието на тялото му ме обгърна като плащ. Стояхме така край океана дълго време, ръката му чертаеше окръжности по гърба ми, а аз се вслушвах в биенето на сърцето му — силно и невредимо като вълните.

— Благодаря ти — освободих се от прегръдката му, за да си избърша очите и да отърся от себе си тези четиринадесет месеца на непоносима тайна. — Ти си единственият човек, на когото съм казала за Мат. И това ако не е ирония на съдбата.

Той се усмихна.

— Поне не е от типа изповеди „какво направи миналото лято“, с които съм свикнал.

Продължихме да стоим мълчаливо, гледайки вълните още известно време, хванати ръка за ръка. Палецът му нежно галеше дланта ми, люлеейки я в ритъма на водата в краката ни.

На връщане Сам ме посъветва да дам на Франки още един шанс.

— Не искам да я оневинявам, но размисли пак. Вие сте най-добрите приятелки, Ана.

— Не зная дали ще мога. Тя ме излъга за нещо много важно. Освен това съвсем брутално се намеси в най-интимните ми мисли.

— Казвам само, че вие сте се наранили еднакво болезнено една друга. И двете сте загубили човек, когото сте обичали. Сега не се разделяйте, за да не загубите и последния си приятел.

— Добре. Мисля, че бях чела това в съветите на д-р Шол.

Той се усмихна.

— Просто размисли още веднъж, става ли?

Уговорихме се да се видим следващата вечер, за да си кажем довиждане. На улицата близо до къщата Сам ме целуна и изчака, за да се увери, че невредима съм стигнала до вратата, после ми помахаше и пое към другия край на плажа.

Вратата все още беше отключена и аз предположих, че Франки не се беше прибрала, макар да не ги бяхме видели двамата с Джейк на връщане. Но когато се качих горе, Франки спеше в леглото си, сякаш през цялото време е била тук, а дишането ѝ равномерно надигаше тънкия чаршаф. Лунната светлина очертаваше силуета ѝ върху стената и това ми напомни как като деца, седнали върху леглото ѝ, правехме театър на сенките с ръце върху тавана, заливайки се от смях, докато Мат не започваше да блъска по стената от своята стая и не ни нареждаше да заспиваме.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

— Ставайте, сънливки — Ред стоеше на вратата, подвиквайки нежно, докато не отворихме очи.

Двете с Франки бавно седнахме в леглата, освобождавайки се от усуканите около нас чаршафи и пижами. Първите мигове след събуждането обикновено са лишени от всякакви спомени и емоции, докато в нас не нахлуе постепенно случилото се от предишния ден. В тази дупка на паметта аз почти не си спомнях, че съм бясна на Франки. Но скоро всичко отново ме връхлетя и навреме овладях усмивката, която беше плъзнала по устните ми.

— Добро утро, пиленца — продължи Ред. — Мама прави огромна закуска, затова се надявам да сте гладни. — Той затвори вратата и с неговото тръгване в стаята се възцари тягостна тишина.

Двете с Франки се измъкнахме от леглата и намъкнахме блузи и шорти. Не беше останала и следа от снощната неприязън — ние просто не си говорехме. Искаше ми се да я попитам къде е била тази нощ, дали е спала с Джейк и какво е станало с него. Но нямах намерение да нарушавам мълчанието, само за да злорадствам, натривайки й носа с по-големия си житейски опит за *Онова*, което благодарение на нервния срыв край „Шак“ миналата нощ съвсем бях пропуснала да направя за втори път.

Долу се насладихме на най-разточителната закуска, която леля Джейн някога беше приготвяла. Масата беше отрупана с пресни плодове, вълшебните пържени филийки с ванилия на Джейн, яйца, картофи, бекон, препечени филийки и мъфини — всичко, което нито можехме да натъпчем без остатък в стомасите си, нито да оставим недоядено на масата. По време на тази закуска се смяхме много, без това да представлява някакво усилие за мен и Франки, бяхме преяли и щастливи, припомняйки си колко много весели моменти сме преживели през тази ваканция. Всички бяхме загорели и отпочинали и с всяка изминала минута двете с Франки забравяхме, че сме бесни една на друга. Започнахме с „Би ли ми подаде маслото?“ и завършихме

кикотейки се в един глас, докато си припомняхме първата ни нощ тук, когато на плажа заедно с леля Джейн правехме пясъчни ангели.

Имаше кратки мигове, в които ми се искаше да я прегърна, да ѝ кажа, че съжалявам, да ѝ призная за обещанието, което бях дала на Мат и да загърбя всичко това. Но после пред очите ми като светкавица преминаваше картината как тя чете дневника ми с ехиден глас, как го запраща в океана като плоскоречно камъче, с което децата правят зайчета и гневът и болката отново ме обземаха. Заради Ред, Джейн и нашия последен ден от ваканцията обаче аз си наложих да сложа катинар на чувствата си.

Но не и да забравя всичко това.

След закуска бяхме подложени на изтезания, познати още като Деня за забавления с чичо Ред.

Първо — плажен тенис: аз и чичо Ред срещу Франки и леля Джейн.

— Стига бе, татко — взе да хленчи Франки, когато Ред измъкна плоските дървени хилки. — Това не е ли детско забавление?

— Така е — усмихна се той, — но при последната справка, която направих, ти все още се водиш мое дете.

— Татко-о-о-о! — Франки набърчи цепнатата си вежда и се опита да повлияе със силата на мисълта върху решението на Ред, но днес той беше като имунизиран, срещу каквото и да е чуждо влияние.

— Угоди на стария си татко, Франческа — каза той и запрати гумената топка към нея.

След половин час принудително семейно забавление, през който отбелязах петдесет точки и успях да намаля гнева си със седемдесет и пет процента, целейки се с топката право във Франки, играта беше преждевременно прекратена. Принцесата опари стъпалото си на една съвсем мъничка медуза бебе, но започна да се държи така, сякаш акула беше отнесла половината от торса ѝ. За миг си помислих дали тази медуза не е моят прероден след удавянето дневник, завърнал се да отмъсти на убийцата, като я прободде с тънките си жила. Тази мисъл ме накара вътрешно да се усмихна, съвсем мъничко.

Но това произшествие беше последвано от такова скимтене и куцукане, че дори аз започнах да я съжалявам. Помогнах на Ред да

приберем нещата ѝ и да ги отнесем обратно в къщата, където тя беше обгрижена и оставена да се нахленчи на воля.

Триумфът ми от играта на плажен тенис беше попарен заради злощастния инцидент с медузата и ние прекарахме целия следобед в игра на монополи, далече от коварните клопки на подводните обитатели. Сега Франки не се държеше високомерно с мен. Беше изпънала ранения си крак върху няколко възглавници на стола отпред, шумно се оплакваше от опарването с големина на дребна монета и се възползваше от временната си инвалидност и моето съчувствие, за да ме моли непрекъснато със захарна усмивка да ѝ допълня чашата с лимонада, да ѝ наглася удобно възглавниците или да ѝ намеря гланца за устни.

— Ти винаги се грижиш така добре за нея, Ана — потупа ме по коляното леля Джейк, връщайки се с по една купа шоколадов сладолед за двете. — Франки, ти си щастливка, че така си допаднахте.

— Наистина — отговори Франки. — Нали, Ана?

Гледах съсредоточено в шоколадовия си сладолед, ледът в сърцето ми бавно започна да се разтапя при мисълта за закъснялото извинение, което всеки момент щеше да се отрони от устата ѝ и вече обмислях дали да не го приема.

— Ана?

Ето, моментът настъпи.

— Да, Франки.

Сега ще го каже.

— Имам хотели на „Бродуей“ и „Парк авеню“ — тя протегна ръка и изпърха с мигли. — Дължиш ми хиляда и двеста долара.

— Как е нашият пациент? — попита чичо Ред, когато ни писна да играем на монополи.

Франки изпълни цяла пантомима, докато мълчаливо наместваше крака си на възглавниците и разклащаше леда в чашата си като знак, че трябва да ѝ се налее още лимонада.

— Май съм по-добре — каза тя. — Въпреки че все още ми пари.

— Мислиш ли, че ще можеш да ходиш? — попита той.

— Не зная, татко. Може би е по-добре да не рискувам. Не искам да се влоши.

Трябва. Да устоиш. На порива. Да излееш лимонадата на малката ѝ красива главица.

— Жалко — сви рамене Ред. — Тогава май ще се наложи да отложим плановете за довечера.

— Май да — отговори Франки, посягайки към чашата с лимонада в ръката ми и отрони такава тежка въздишка, сякаш цялото мироздание се беше стоварило на крехките ѝ загорели рамене.

— Много лошо — каза леля Джейн. — Тогава какво ще правим с тия билети на пети ред, а?

— Какви билети? — попитахме в един глас двете с Франки.

— О, просто някакво шоу във „Филмор“^[1] в Сан Франциско. „Еърплейн пайлътс“ май беше — Ред извади четири билета от плик в едно от кухненските чекмеджета. — А, „Хеликопър пайлът“ било. Може би е някаква местна група. Сигурно не сте и чували за нея, момичета.

— Какво?! — Франки и аз за момент забравихме взаимната си ненавист и си разменихме широки усмивки.

— „Хеликопър пайлът“ са единствената, нашата най-любима група във вселената! — извика Франки. — Та те сега дори не са на турне. Как успя да намериш тези билети?

— Това е благотворителен концерт — отговори Ред. — Майка ти разбра за него миналия месец и предположи, че ще искаш да отидеш. Колко жалко, че точно сега не можеш да се движиш. Ще се наложи да се обадя на касата и да видя дали можем да си върнем парите.

— Не! — двете с Франки буквално се нахвърлихме на Ред, за да не му позволим да стигне до телефона.

— Но, скъпа дъще, ти си тежко ранена — и Ред посочи почти незабележимата розова подутина на крака ѝ. — Със сигурност не можеш да отидеш на концерта в това състояние, нито пък да се появиш на вечеря във „Флор де лис“ в такъв вид. Всички ще видят полуампутирания ти крак.

— Татко! — взе да протестира Франки. — Той не е ампутиран. А и аз... Ето виж. — Тя въодушевено запристъпя напред-назад из дневната, а куцукането ѝ постепенно отслабваше, докато съвсем не се изгуби. — Сега съм много по-добре. Сигурно е от леда и всичко останало. Съвсем съм реновирана.

— Реанимирана — натъртих.

— Хайде, де, татко! — продължи Франки, без да ми обръща внимание.

— Моля те, чичо Ред! — по дяволите приятелската вяност — бях готова да зарежа Франки вкъщи, ако това е цената за гурме вечеря и концерт в Сан Франциско на най-любимата ми група във вселената. Мисълта да видя подлудяващо черната къдрава коса на солокитариста Брандън Бари от петия ред ме караше да забравя всички престорени опарвания заради някаква медуза.

Чичо Ред си повя като ветрило с четирите билета и дълбоко въздъхна.

— Тогава вие двете по-добре се раздвижете. Тръгваме след час и половина.

— Ура! — заподскачах като малко момиченце. Франки аха да ме последва, но се овладя навреме, припомняйки си своята *болезнена* рана.

— Страхотно! Благодаря ти, татко! — тя целуна чичо Ред по бузата и тръгна след мен по стълбите нагоре, за да започне ревностно процеса по разкрасяване, достоен за една фамозна вечеря и концерта на любимата ѝ банда.

Успяхме някак да се справим, без да се пречкаме една на друга с душа, косата и грима, но дори бясната Франки не би оставила подбора на дрехи в такъв момент на случайността.

— Ана, давам си сметка, че нещата между нас не са по мед и масло в момента — каза тя, — но трябва да обсъдим какво да облечем. Трябва да сме в един тон и стил. Освен това трябва да взема назаем сребърните ти обеци.

— Както искаш — покорих се безропотно на Модния диктатор Франки. Поне можех да съм сигурна, че тя не би рискувала да изглеждам зле точно в този момент — това по някакъв начин би я представило и нея в лоша светлина.

Решихме и двете да сме в черно с розови и сребърни аксесоари. Всъщност, тя реши да сме целите в черно с розови и сребърни аксесоари. Аз само кимах и се усмихвах. Кимах. И се усмихвах. — Скоро щяхме да сме на пети ред на концерт на „Хеликоптер пайлът“ и всичко това нямаше да има никакво значение.

Франки сложи прилепнала черна рокля с общито с мъниста деколте, розова лента за коса и моите висящи сребърни обеци.

Естествено, изглеждаше ослепително.

Мен ме облече в къса черна пола и черна блуза, завърза един розов шал като колан на ханша ми и подбра сребърно колие с малко сърце на него и същите обеци.

— Трябва да си вдигнеш косата — каза тя, оглеждайки ме от глава до пети. — Имаш красиви рамене. Трябва да ги показваш.

Вдигнах си косата на френски кок, закрепих я с фиби и оставих само няколко кичура да се спускат над челото.

— Идеално — каза тя и искрено ми се усмихна. — Ами аз? Добре ли изглеждам? — После приглади роклята на корема и бедрата си пред огледалото и за миг съзрях предишната несигурна и ранима Франки. Тази гледка ме порази като юмрук в лицето и трябваше да отклоня поглед, за да не омекна и да я прегърна, потънала в разкаяние, което всъщност тя дължеше на мен.

— Изглеждаш страхотно, Франки — казах, забила поглед в обувките ѝ. — Наистина.

— Благодаря, Ана. Ти също. Я чакай, ние не можем да вземем камерата на концерта, но нищо не ни пречи да заснемем няколко кадъра тук. Искам да кажа, че изглеждаш *наистина* добре.

— Разбира се, Франки. Ето — извадих камерата от чантата ѝ и заснех тоалета ѝ от няколко гледни точки. Тя направи същото за мен, докато разказваше какво ни предстои тази вечер, после изключи камерата и я прибра в чантата.

— Добре, това трябва да свърши работа — каза накрая. — Готова ли си?

Сан Франциско изглежда съвсем различен през нощта, особено когато не вали — целият е облян в светлина и е магичен. Чичо Ред и леля Джейн ни показваха места, които вече бяхме видели по време на автобусната екскурзия, но аз се усмихвах и непрекъснато задавах въпроси, та да изглежда като че за първи път идвам тук.

— Вие двете изглеждате прекрасно — каза Джейн. — Тази вечер ще бъде великолепна.

* * *

Вечеря във „Флор де лис“ означава купища сметана и упадъчна храна, чието име дори не бих могла да произнеса правилно, но това не ми попречи да изгълтам всичко. Никога не бях виждала такова меню и такива блюда преди — най-вероятно, защото нашите съседи, любители на кетчупа и горчицата, биха се надигнали на протест, скандирайки: „Дайте си ни говеждото! Долу охлювите!“.

Двете с Франки се постаряхме да забравим ежбите си поне тази вечер — само заради Ред, Джейн и красивите момчета от „Хеликопър пайлът“. Не че се държахме особено дружелюбно една с друга, но поне не крояхме планове как да посипем с отрова вечерята на противника.

— Вие, момичета, сте необичайно мълчаливи тази вечер — отбеляза по време на десерта Ред. — Предполагах, че ще сте малко по-приказливи в очакване да видите най-любимата си банда във вселената.

— Просто се храним — замаза положението Франки и се насили да ми се усмихне, загребвайки пълна лъжица от своя крем брюле.

Във „Филмор“ беше претърпано и се наложи чичо Ред да разкара от местата ни няколко навлека. Успяхме да се настаним точно навреме, за да огледаме сцената, преди да изгасят осветлението.

— Дами и господа — прогърмя глас, — нека посрещнем подгрыващата група тази вечер — „Плазма“!

Публиката в залата изведнъж се оживи, превърна се в едно цяло, което освирка с пълна сила „Плазма“. Те обаче спечелиха това многоглаво чудовище с дълги китарни рифове и яки светлинни ефекти. Двете с Франки останахме на местата си през този почти едновременно сет, пазейки силите си за главния герой тази вечер. На няколко пъти усещах погледа ѝ върху мен, но щом се обърнех към нея да срещна очите ѝ, тя извърещаше глава.

След финалните акорди на „Плазма“ светлините в залата отново се запалиха, докато екипът подготви сцената за „Хеликопър пайлът“.

Мина ми през ума да завлека Франки в тоалетната и веднъж завинаги да изясним нещата между нас, но промених намерението си, когато я видях щастливо да бърби с родителите си, обяснявайки им всичко, което би трябвало да знаят за нашата любима банда.

Мат беше този, който ни светна за „Хеликоптьр пайлът“ преди няколко години. Те тогава дори не бяха известни, но Мат им беше фен още преди да станат група, а Джо свиреше основно соло в баровете на Бъфало. Той ни събираше в стаята си и ни пускаше малкото записи, които по онова време можеше да намери в мрежата, висока тяга на ноти и бийтове от тонколониите. Ако беше много късно през нощта, ние се редувахме да слушаме с неговите слушалки, клатейки неистово глава в ритъма на музиката. Двете с Франки веднага ги харесахме, макар сега вече да не си спомням дали тогава наистина *разбирахме* музиката им, или просто се *доверявахме* на Мат и бяхме заразени от неговия ведър ентузиазъм. Но така или иначе не след дълго „Хеликоптьр пайлът“ стана любимата ни група. Когато пуснаха първия си албум, ние, благодарение на Мат, вече бяхме техни закоравели фенове.

Когато пуснаха втория си албум, ние двамата с Мат вече се бяхме целунали. Той ме изненада с техен диск на следващия ден, а текстовете на всичките им песни бяха разпечатани и събрани в едно. *Прочети ги, Ана. Наистина ги прочети.*

Когато пуснаха третия си албум, Мат вече го нямаше.

Той никога нямаше да може да види техен концерт.

— Всичко окей ли е? — лидерът на „Плазма“ пак излезе на сцената, почти останал без глас от екзалтирания им концерт. — А сега вдигнете ръце за тия копелета от Източния бряг, заради които сме се събрали тук — Джо, Брандън, Джей и Скоти О! „Хеликоптьр пайлът“! Вдигнете малко шум!

Двете с Франки вече бяхме скочили от местата си заедно с всички в залата и викахме, крещяхме и пищяхме нашата несподелена любов. Даже Ред и Джейн пляскаха, поклащаха бедра и се смееха, изпълнявайки някакъв тромав танц, както правят всички родители, когато искат да са „куул“, но въпреки всичко аз бях щастлива да съм тук с тях.

Цели три часа двете с Франки пяхме, танцувахме и се смяхме, докато съвсем не прегракнахме, прическите ни се развалиха, а гримът ни се разтече. И нищо вече нямаше значение — нито удадения ми дневник, нито Йохан, нито Джейк или която и да е от тайните и лъжите

между нас. Бяхме само ние и музиката, вселенският език на любовта, надеждата, покрусата и всичко останало.

След продължителни овации и два биса „Хеликоптер пайлът“ приключиха с техния първи сингъл, станал вече класика — „Мрак в сърцето“. Когато Мат почина, двете с Франки слушахме непрекъснато това парче в стаята ѝ, заглушавайки съчувственото гъгнене, което се носеше от долния етаж. От онези безкрайни мрачни дни досега не бях събрала сили да го чуя пак и първите думи отново ме запратиха назад, в нейната стая, обратно към нас, когато приличахме на две марионетки със скъсани конци, захвърлени на пода край леглото.

*Черен мрак в сърцето,
запали огън в мислите ми, задушени от пепелта.
черен мрак в сърцето,
върти се шеметно със смях, докато твоят свят се
разпада,
върти се и кръжи, докато светът, който напусна,
се разпада.*

Сега, спомняйки си за миналата година по същото време и часовете, прекарани в стаята на Франки, когато и двете искахме да настъпи свършекът на света, не мога да повярвам колко много се промени тя. Може би татко беше прав, че Ред и Джейн не се занимават с нея. Но може би Франки Перино нямаше нужда родителите ѝ да се занимават с нея.

Наблюдавах я как затваря очи и се носи през времето с най-болезнената песен в нашата споделена история, отплувайки към онези далечни краища, където не бих могла да я последвам.

Наблюдавах как маха с високо вдигнати ръце, а взетите назаем от мен обеци се люлеят сред кестенявата ѝ коса.

Наблюдавах я и си мислех, че Франки Перино може би няма нужда и от мен.

— Ще се видим отпред веднага, щом като сте готови — каза чичо Ред, отправяйки се към паркинга след концерта. Двете с Франки

се бяхме подредили на дълга опашка пред щандовете за сувенири за тениски на „Хеликоптер пайлът“, стояхме мълчаливо и напредвахме сантиметър по сантиметър с все още заглъхнали уши от шоуто. Помежду ни не беше останал никакъв гняв, а само едно отчуждение — като първи приятели от училище, постъпили в различни колежи, загубили връзка и живеещи паралелни животи без допирни точки, които се срещат след дълги години в някой бар или магазин и след кратка прегръдка и петминутен разговор осъзнават, че нишките, свързвали ги в миналото, отдавна са изтънели и са се скъсали, оставяйки празнина помежду им.

Затова те просто кимат и се усмихват.

И си казват довиждане.

Потънала в мислите си, аз изгубих Франки, когато опашката се раздели на няколко ръкава покрай дългата маса с тениски, пуловери, дискове и стикери. Купих си черна тениска на „Хеликоптер пайлът“ и се отправих към противоположния край на претъпканата маса, за да намеря Франки. Сред група момичета от прогимназиалните класове, които в опиянение мереха всяка кукленорозова риза в купчината, аз зърнах тила на Франки, чиято глава беше наклонена назад в недвусмислената поза за целувка. Една татуирана ръка беше праметната през гърба ѝ, а другата здраво стискаше задника ѝ.

И преди ми беше изчезвала така — в нощта, когато посрещяхме лятото, тя ме заряза за два часа заради Йохан. Тогава ми се искаше да се завра под масата, на която беше купата с пунш, докато всичко свърши. Ако се съди по всички признаци, сега беше стигнала много по-далече с Татуирания, отколкото го беше направила с Йохан на футболното игрище.

Отпуснах ѝ две минути, преди да дам предупредителен изстрел под формата на покашляне. Трябваше ѝ доста време, за да отлепи устни от устата на непознатия.

— *Какво?!*

— Колата ни чака — казах.

Франки извърна глава към момчето.

— Шофьорът на лимузината мрази да се бавим — уточни тя.

Той сви рамене и я пусна да си ходи, но едната му ръка до последно шареше по задника ѝ.

— Това е Рат — уточни Франки. — Той е бас китаристът на „Плазма“. Нали се сещаш — *подгряващата група*. Изглежда са страшно близки с Джей Гара от „Хеликопър пайлът“. Канеше се да ни запознае с него, преди да връхлетиш.

— Хм, чудесно. Направо страхотно — не си направих труда да ѝ обяснявам, че бас китаристът на „Плазма“ няма татуировки — нещо, което много лесно можеше да се забележи от местата ни на пети ред.

— Гара има подход към мадамите — каза с намигване фалшивият басист на „Плазма“. — Аз също. Явно това е обща черта на басистите. *А твоето име как е?*

— Името ми е Тръгвам си. Тръгвам си сега — сграбчих ръката на Франки и я повлякох към паркираните коли пред изхода, докато тя изпращаше към Рат въздушни целувки през рамо.

— С този стават — чакай да помисля — седем за мен, а твоите колко са? Само един, права ли съм? — тя рязко издърпа ръката си от моята и ме удостои със самодоволна усмивка.

— Точно така, Франки. Един за мен. Само един — усмигнах се и се отправих към колата, стиснала здраво тениската на „Хеликопър пайлът“ под мишница и с ритъма на барабаните на Скоти О, който още пулсираше в гърдите ми.

[1] Легендарна концертна зала в Сан Франциско, която през 60-те години на миналия век се превръща в център на психеделичната музика и алтернативната култура; в нея са имали концерти „Лед Цепелин“, „Грейтфул Дед“, „Дъ Ху“, „Крийм“, Джими Хендрикс, „Пинк Флойд“ и др. — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ

За последен път дойде време за лягане в калифорнийската къща. Облякох си новата тениска, нахлузих едни джинсови къси панталонки и се мушнах в чаршафите, но нямах никакво намерение да прекарам последните си часове в Занзибар Бей, спейки на съседното легло до Франки. Преди да загася лампата отново настроих алармата на мобилния на вибрация и внимателно сложих телефона под възглавницата. До времето на срещата оставаха час и четиридесет и пет минути.

Бях съвсем будна, когато възглавницата взе да вибрира под бузата ми. Този път Франки си беше в леглото, съвсем неподвижна под чаршафите и очевидно потънала в дълбок сън.

Вече бях напълно облечена, така че ми оставаше само да си грабна джапанките и да се изнижа от стаята. Набързо проверих косата и свежестта на дъха си в банята на долния етаж, после затичах по познатия път към „Шак“, към Сам, за последен път.

Двамата със Сам отидохме пак на Виста, разпънахме одеялото върху пясъка, надявайки се отново да останем съвсем сами като предишния път. Разказах му за вечерята и за концерта на „Хеликоптер пайлът“, който беше причина все още да сияя.

— Това означава ли, че двете с Франки пак си говорите? — той си играеше с кичур от косата ми, като непрекъснато го завиваше и развиваше около пръста си.

— Нещо от този род — отговорих. — Всъщност не, не съвсем. Да речем, че е нещо като временно отлагане на екзекуцията.

— Сигурен съм, че все някак ще успееш да разрешиш този проблем.

Въздъгнах.

— Хайде да не говорим за Франки точно сега.

Сам само кимна и ме притисна още по-силно. Сгушихме се един в друг върху одеялото, загледани в звездите и замълчахме. Потънах в

нощното небе, носейки се мислено из въздуха и сякаш виждах нас двамата от висините, следвайки пращеца на падащите звезди.

— Ще се чувствам странно, когато си заминеш — наруши мълчанието Сам, като стисна пръстите ми и нежно ме положи на одеялото.

— Не мисли за това сега. Имаме още няколко часа.

Той се усмихна и ме целуна, възстановявайки внимателно позата от първата ни нощ на плажа. Този път обаче аз не забравих. Този път, когато тялото му легна върху моето, когато голият му корем се притисна в моя, притискайки мен към одеялото, а одеялото — към пясъка, аз си дадох сметка, че това вече не е нещо, което просто трябва да изтърпя; че не е мистериозно преминаване от точка А към точка Б, което ще ми позволи да се придвижа на по-преден ред в един различен живот.

Въздухът беше топъл и вълните целуваха стъпалата ни. Далече на хоризонта първите лъчи предвещаваха идването на слънцето, а луната продължаваше да грее и в един миг тяхната светлина се срещна, като всяко небесно тяло правеше сиянието на другото още по-ярко и омагьосващо. Когато звездите постепенно избледняха, за да отстъпят място на зората, аз си дадох сметка, че това е може би последният път, когато го виждам и че каквото и да ми поднесе животът оттук нататък, никога вече няма да има толкова необикновен и вълшебен миг като този.

Загърнах голото си тяло с пуловера на Сам и се отпуснах до него върху одеялото с очи вперени в небето.

— Странно — промълвих, преплитайки крака с неговите. — Уж трябва да ми е тъжно сега, но не е така. Не че няма да ми липсваш, но имам чувството, че...

— Че всичко си е на мястото — довърши мисълта ми той.

Усмихнах се.

— Сам, благодаря ти, че ме изслуша вчера. Че понесе да чуеш за Франки и за Мат и всичко останало.

— Няма нужда да ми благодариш — отговори той.

— Знаеш ли, че тя се опари на медуза? — И аз се разсмях, припомняйки си целия театър, който Франки разигра.

— Непобедимата Франки е била поразена от една медуза?

— От едно бебе медуза. Но когато Ред ни каза за концерта, тя оздравя като по магия. Същинско чудо.

Сам се разсмя, впивайки очи в моите, преди да ме сложи върху себе си за последен път.

После просветляващото небе ми даде знак, че е време да се прибирам. Още не си бях събрала багажа, а Ред и Джейн щяха да станат рано, за да натоварят колата за обратния път.

Навлякох пак собствените си дрехи и върнах пуловера на Сам.

— Задръж го — каза той. — Нека нещо ти напомня за мен.

— Не ми е нужен пуловер за това — отговорих, докато го намятах на раменете си.

— Тогава го задръж, просто защото е хладно.

Сам сгъна одеялото и тръгна по плажа към нашата лятна къща, водейки ме за ръка.

— Този път ще се прибера сама — казах. — Искам да се сбогувам с брега. Освен това те сигурно ще станат рано.

Сам кимна, обгръщайки ме с ръце за една дълга прощална целувка.

— Ще се видим някога, Ана Аби от Ню Йорк — прошепна в ухото ми той.

Докоснах устните му с пръсти, потънах в очите му за последен път и продължих сама по плажа. Обърнах се назад само веднъж, за да погледам как се слива с тънката бежова линия на брега — само черната точка на неговата тениска бележеше къде би трябвало да е сега.

Аз дори не те познавам, но въпреки това ти вече си част от живота ми; незаличим предел в него.

Къщата все още беше тиха. Макар тялото ми да бе изтощено, в този момент не бих могла да заспя. Вместо това минах през парадния вход, прекосих приземния етаж, отворих плъзгащата се врата на верандата и излязох в задния двор.

Слънцето не беше се показало напълно и въздухът все още беше хладен, примесен със ситни капчици солена мъгла. Тръгнах боса по влажната трева, както бях сторила и в първия ден тук, после приседнах

на най-долното стъпало, унасяйки се в приспивния шум на вълните. Една самотна чайка крачеше по плажа пред мен, сякаш очакваше някакви новини. Но всички останали обитатели на сушата, въздуха и океана бяха скрити, оставяйки ме насаме с чайката да размишлявам за всички пропуснати случаи, когато съм могла да кажа на Франки как всъщност се бях влюбила в брат й.

Още в нощта на рождения си ден, преди да обещаая да пазя тайна, бих могла да я придърпам в къщата под формата на някакъв женски емоционален пристъп и да й призная за моето тайно желание и как то се е превърнало в реалност.

Или пък след всички ония тайно разменени с Мат погледи над масата. Или пък когато вземах от него книги за четене. Докато висях в стаята му, очаквайки всеки момент тя да ни изненада. Просто трябваше да я накараме да седне при нас и да й кажем.

Можех да й кажа веднага след погребението, когато се заключихме в нейната баня и слушахме диска на „Хеликопър пайлът“.

Или когато ми разказа измислената история за Йохан.

Във всички онези случаи, когато не успях да я защитя; не и от единственото нещо, което имаше някакво значение — загубата на Мат.

Можех единствено да я предпазя от тази тайна, застанала между нас. Можех да я защитя от познанието; от страданието да рисува несбъднали се възможности; от непоносимата мъка на безкрайните въпроси „ами ако?“.

Ами ако той не беше умрял?

Ами ако тази връзка се окажеше просто авантюра?

Ами ако тази връзка се окажеше любовта на живота ни?

Една вечер Мат ме целуна. Следващите няколко седмици минаха за мен като в мъгла, прелетявайки като куршум в небето, който не оставя следа. Когато ме притисна към себе си в първата ни нощ, целият ни съвместен бъдещ живот премина пред очите ми в краткия миг, докато устните му бяха върху моите; как ще живеем врата до врата с Франки и нейния бъдещ съпруг, така че децата ни да пораснат и да станат най-добрите приятели.

Но когато той загина, тази представа умря заедно с него. Вече нищо не виждах и не можех да си представя.

И чак сега, когато бледата зора едва се показваше на хоризонта в последната ни утрин в Калифорния, аз най-накрая си дадох сметка какво е било за мен най-тежкото нещо след смъртта на Мат. Не беше фактът, че загубих брат като Франки или пък син като леля Джейн и чичо Ред. Най-тежко за мен беше, че всъщност не знаех какво точно съм изгубила, колко много ще ме боли и колко дълго ще ме преследва мисълта за него. Когато си отиде, той отнесе тази тайна със себе си. И дори да бях написала стотици писма до него в дневника си, тези въпроси пак щяха да останат без отговор и нямаше да съм по-близо до истината, отколкото бях онази вечер, когато допрях пръсти до парчето стъкло на врата му и отвърнах на целувката му.

В продължение на близо година писмата бяха моята единствена връзка с него; единственото доказателство, че не съм си въобразила времето, прекарано заедно с него като *различната* от неговата-най-добра-приятелка. Когато видях дневника ми да се бори отчаяно с вълните, почувствах толкова остро и отчаяно загубата му, сякаш отново бях в болницата, а лекарят ни съобщаваше, че не са могли да го спасят. В един момент дневникът беше в ръцете ми, мек, близък и истински; в следващия момент него вече го нямаше.

Също както стана с Мат.

И също както беше с Мат, аз трябваше и него да оставя да си отиде.

ТРИДЕСЕТ И ЕДНО

Слънцето се показа от утринната мъглица зад мен, оцветявайки небето в оранжево. Все още беше хладно и аз мушнах ръце в ръкавите на пуловера на Сам, за да си стопля пръстите. Когато една мълчалива сянка падна върху стълбите и пясъка пред мен, аз скочих.

— Франки? Кога си дошла тук?

— Преди малко — каза тя с ръце, скръстени върху тънката памучна тениска и зачервени очи. — Снощи се събудих и ти не беше в стаята. Когато не се прибра и тази сутрин, се изплаших.

Изкачих се по стълбите до нея и я накарах да седне до мен на най-горното стъпало. Тя си пое дълбоко въздух и вирна брадичка, за да не се разхлипа.

— Съжалявам, Ана. Толкова съжалявам. Онази нощ дойдох на плажа да видя дали дневникът ти не е изплувал, но къде такъв късмет. Не исках да става така.

Това ми причини болка и ми се прииска да си тръгна. Да оставя всичко зад гърба си. Да забравя.

Но двете с Франки имахме равностойна вина. Дължах ѝ обяснение.

— Защо го прочете, Франки? Най-напред, защо го взе изобщо?

Каза ми, че като прибирала камерата си на партито видяла дневника да се подава от раницата ми. Била пиана и ѝ се приискало да разбере дали не съм писала нещо за Сам.

— И през ум не ми минаваше какво ще открия за... Така де, това, което открих в него.

— Франки, знам, че трябваше да ти кажа за нас с Мат. Но той настояваше сам да ти го каже и аз му обещах нищо да не издавам. Той искаше да е сигурен, че ти ще приемеш нормално всичко. Беше уверен, че е най-добре да изчакаме, докато вие двамата не останете за известно време сами в Калифорния. Това е единствената причина да не ти кажа по-рано.

А после, вечерта, преди да заминете за Калифорния, всичко се случи толкова бързо — не исках да го разочаровам. Не исках да наруша обещанието си. Не исках да ти причинявам допълнителна болка. Исках просто да съм до теб и...

— Това няма значение, Ана — прекъсна ме тя. — Мат беше мой брат. А аз бях най-добрата ти приятелка, поне така мислех. Заболя ме, че сте пазели в тайна от мен такова нещо. Поне ти трябваше да ми кажеш.

Загледах се към брега, докато слънцето се протягаше над нас. Любителите на сутрешния крос вече бяха наизлезли и тичаха по мократа ивица край водата. Покрай нас преминаха две жени, бягащи рамо до рамо, съсредоточени, напрегнати и останали без дъх.

Знаех, че е трябвало да кажа на Франки. Исках да ѝ го кажа. Пък и аз... Мат... Ние... Трябваше заедно да ѝ го кажем, но тогава... Когато обещах на Мат нищо да не казвам не предполагах, че това ще продължи цяла вечност. Само ако знаех, че той ще умре, преди да е казал всичко на малката си сестра, сигурно щях да добавя някоя допълнителна клауза в договора ни.

— Съжалявам, Франк. Трябваше да ти кажа. Но...

— Цял месец — прекъсна ме Франки. — И не е само той, ами и цялото това време, през което си го обичала тайно. Никога не си говорила с мен за чувствата си към него. Излиза, че докато сме се мотаели заедно, той не е бил просто приятел за теб. Винаги е бил нещо повече. И това е била една голяма лъжа.

Лъжа? Тази мисъл ме порази като ковашки чук и едва сега си дадох сметка за цялата болка, тъга и смут, които бях таила в себе си през последните четиринадесет месеца. Скочих на крака, без да промълвя и дума и се стрелнах към брега, неспособна да задържа всичко това в себе си и миг повече.

— Как можа да ни изоставиш така? — изкрещях към небето, обляна в сълзи, които влизаха в устата ми, без да обръщам внимание на бегачите, които профучаваха покрай мен, без да забавят темпото. *Още едно пияно малко момиче*, сигурно си мислеха те. — Кажи й! — продължих да викам. — Кажи й, че ме накара да обещаю! Кажи й, че ти си виновен за всичко това! Кажи й, че и ти си я лъгал! Кажи й, че ме обичаше!

Кажи и на мен, че ме обичаше.

Загледах се в океана, простирайки поглед чак до Япония, очаквайки отговор.

Шшшш, ашшш. Шшшш, ашшш.

И нищо повече.

— Ана, съжалявам — Франки стоеше край мен на брега и плачеше, търсейки дланите ми в дългите ръкави на пуловера на Сам. Погледът ѝ беше натежал от болка, сериозен като на възрастен, разцепената ѝ вежда — тежко отпусната.

— Моля те, Ана, недей — каза тя, попивайки сълзите си със свободната ръка. И в този миг гневът ми се изпари също толкова бързо, както беше се и появил.

— Как можа да кажеш, че всичко е било лъжа? — прошепнах толкова тихо, че и аз самата едва се чух. — Мат беше най-добрият ми приятел. Обичала съм го *винаги*. Ние трябва да се грижим за нея — това беше последното, което ми каза насаме. А после умря. Какво трябваше да направя, Франк? Кажи ми!

Тя кръстоса ръце на гърдите си и се загледа надолу по плажа. Вълните, ледени и сини, облизваха стъпалата ни. Пръстите на краката ме боляха от тези целувки, но те ме караха да се чувствам жива.

— Не е необходимо да ме закриляш, Ана. Аз съм добре — тя отстъпи назад, за да избегне следващата вълна, потрепвайки в тънката си розово-бяла тениска на „Хеликоптер пайлът“, коленете ѝ бяха допрени едно в друго, сякаш да прогонят студа, а рошавата ѝ коса се спускаше над очите.

— Как така си добре — попитах. — Животът ти е извън контрол, Франки. Не си казала истината по нито един въпрос, откакто Мат почина.

Франки само кимна с глава, избягвайки погледа ми. После седна на пясъка, обгърна коленете си с ръце и взе да потрива червеното стъкло на гривната си, както правеше във фойето на болницата, когато Мат почина.

Приседнах до нея и зарових крака в пясъка, духайки върху дланите си, за да ги стопля.

— Истината — повтори Франки и кимна.

— Истината.

— Когато двамата с Йохан отидохме на игрището, той ми разказа за Мария и как тя му е разбила сърцето. Накрая се опитах да го целуна.

Мислех, че го иска, но той само ме блъсна настрани. Каза, че съжалява, но още бил влюбен в нея. Толкова ми беше неудобно, че дори нямах желание да се връщам на танците. Когато влязохме, всички започнаха да подмятат разни неща, да се шегуват и бяха сигурни, че сме го направили — даже ти. Беше ми по-лесно да приема това, отколкото да кажа истината — че не съм достойна за него. Щях да кажа на теб, но слуховете взеха да се трупат и нямаше как да се справя с тях.

С Джейк отначало бяхме доста гъсти, особено в нощите, когато двете се измъквахме навън. На няколко пъти за малко да го направим — бях сигурна, че това рано или късно ще се случи. Затова и онази вечер, когато започна да ме разпитваш, ми беше много по-лесно да кажа „да“. Освен това се предполагаше, че аз съм по-опитната от теб, нали така?

Свих рамене, продължавайки да прекопавам тунели в пясъка с крака.

— Сигурно.

— После той поиска да го направим на партито, но аз бях пияна и отказах. Казах му, че ще го направим следващата вечер. Но и на следващата вечер нямах желание да го направя с него. Нямам представа защо — бяхме съвсем сами на плажа, той наистина беше възбуден и всичко беше както трябва. Но аз... нещо ме спря. Може би е както ти казваш — нещата ставаха неконтролируеми, двете с теб бяхме скарани и аз не можех да мисля за нищо друго. Това беше. После той отказа да се вижда с мен.

Тя отново се беше разплакала и ми късаше сърцето. Всичко беше толкова объркано — вече не знаех как мога да го оправя.

— Франки, страшно съжалявам. Не исках да те огорчавам. Дватамата с Мат просто...

— Няма нужда да казваш, каквото и да било, Ана — тя тръсна глава. Нали прочетох дневника ти. Не е необходимо да ми обясняваш. Сега вече нищо няма значение. Мат просто... Той е мъртъв.

— И секунда не е минала, без да си дам сметка за това. Просто се опитвам да ти кажа, че...

— Не мога... — прошепна тя и стисна ръката ми. — Моля те, Ана. Недей.

Не исках да ѝ причинявам повече болка, затова направих единственото възможно.

Преглътнах мъчително.

Кимнах и се усмигнах.

Единият крак пред другия.

Добре съм, благодаря, че попитахте.

Станахме и изтръскахме мокрия пясък от краката си, споразумявайки се без думи да опитаме още веднъж. Да го приемем. Да продължим напред. Да не говорим за това.

— Трябва да влезем вътре — каза тя. — Те скоро ще станат, а ние още не сме си прибрали багажа.

Кимнах и я последвах по стълбите, а после и в къщата.

След като прибрахме вещите си, почистихме стаята и хапнахме лека закуска с чичо Ред и леля Джейн. Аз за последен път отидох до брега на океана — тъжният син пазител на моите тайни. Той беше свидетел на всичко, което се случи с мен през тази ваканция — освобождаването от моя албатрос, разкритите тайни, намерените и изгубените приятели — и сега ми го припомняше. Вдъхващ увереност. Вечен.

Шшшшшшшшш.

— Сбогом — казах на всички. Водата целуна стъпалата ми, а призраците от моето минало постепенно чезнеха като стъпки по мокрия пясък, а завесите на таванската стаичка на Мат оставаха плътно спуснати срещу първите слънчеви лъчи на утрото.

ТРИДЕСЕТ И ДВЕ

Връщането приличаше на забързана филмова лента, пусната на обратно. От колата се обърнахме да погледнем пламналите в оранжево прозорци на къщата, която постепенно изчезваше зад палмовите дървета, докато накрая не остана да стърчи само върхът на покрива ѝ като острие на някой дървен айсберг. Пътят се виеше надолу и скоро къщата съвсем се изгуби от погледа ни, върнала се обратно в света на красивите пощенски картички и вълшебните приказки, откъдето се беше появила.

Не спряхме на „Муунлайт булевард“, за да кажем довиждане на „Бриз“ и „Суит Керълайнс“, нито на стойките с пощенски картички, нито на туристите в техните лимоненозелени бански, но Ред каза на Джейн да снима една табела в края на града.

ВИЕ НАПУСКАТЕ ЗАНЗИБАР БЕЙ

Благодарим ви, че се отбихте!

На магистралата Ред отби на същото място, където на идване за първи път видяхме тюлените и настоя пак да си направим официална ваканционна семейна снимка, за да има с какво да сравняваме първата.

Тюлените си бяха на същото място, на което ги бяхме оставили, лаеха и си играеха на брега.

Парапетът над скалата, информационната табела и масата за пикник също стояха там, където винаги са били.

Доломитските скални късове продължаваха да поддържат склона, за да не рухне в океана, както го бяха поддържали от десет хиляди години.

Целият ми живот се преобърна само за три седмици, но както тюлените продължаваха да реват срещу Пасифика, така всичко останало наоколо си беше все същото.

— При вас всичко наред ли е, момичета? — попита чичо Ред, когато отново закопчахме коланите в колата. — Малко съм изненадан, че не документирахте всичко това.

— Просто сме уморени — отговори Франки и дори не погледна към камерата в раницата до нея.

— На мен също никак не ми се тръгва оттук — каза леля Джейн. — Но поне съм сигурна, че догодина пак ще дойдем.

Двете с Франки кимнахме механично и всяка се загледа през своя прозорец на задната седалка.

На летището върнахме колата под наем, чекирахме багажа и отново минахме през проверката за сигурност, като за пореден път станахме свидетели на многобройни срещи и раздели. Все същите хора. Все същите помахвания за сбогом и възторжени приветствия за добре дошли. Все същото начало и същият край. Все същите „преди“ и „след“.

Преди да обявят нашия полет пак имахме време да се отбием при „Джакс Джава“, но този път с Франки поръчахме поотделно. И не направихме шеговити интервюта една с друга. Нито измисляхме истории за останалите пътници. Изпихме скъпите си шейкове с мляко и кафе и положихме големи усилия да останем будни до качването на самолета.

Скоро вече бяхме заели местата си, слушахме инструкциите за безопасност от стюардесата и съвестно изучавахме картите със същата информация, грижливо поставени в джобовете на седалките пред нас.

Франки пак ми отстъпи мястото до прозореца и се тръшна на рамото ми, заслушана в новите парчета на „Хеликопър пайлът“, които беше качила на айпода си веднага след концерта. Докато наблюдавах как белите точици на яхтите постепенно изчезват в безкрайната синева на океана, си мислех за мама и татко и се питах дали ще забележат колко по-зряла съм станала през тези три кратки седмици. Дали вече ще изглеждам, говоря и ходя по различен начин? Дали те ще разберат?

Да, Ана беше толкова сладко момиченце, но това беше преди катастрофата. По-добре да не говорим за това.

Пристигнахме у дома след полунощ източно време и аз мобилизирах малкото си останали сили, за да кажа довиждане на семейство Перино, да прегърна мама и татко и да се добера до стаята си. С изключение на сменените чаршафи на леглото стаята ми си беше същата, каквато я оставих — близка, уютна и позната. Знаех кои дъски на пода ще изскърцат под стъпките ми. Знаех в кое чекмедже са ми чорапите. Знаех кои чудовища живеят в гардероба и кои — под леглото, а когато най-накрая се сврях в чаршафите и положих глава на старата възглавница на буци, аз дръпнах завивката до брадичката си, затворих очи и си представих, че никога не съм напускала това безопасно и скучно място с неговите стари и познати призраци.

ТРИДЕСЕТ И ТРИ

Утрото дойде неочаквано бързо. Мама взе да спомне напред-назад из стаята ми, за да прекъсне дълбокия ми сън, защото искаше да закусим заедно и да си поговорим за ваканцията. Седнах в леглото и огледах познатите стени около мен, осъзнавайки, че вече не съм на две хиляди мили от дома в лятната къща на плажа.

Часовникът показваше единадесет преди обед. Десет часа се оказаха съвсем недостатъчни, за да компенсират недоспиването, натрупано през последните седмици, но мама нямаше търпение да навакса пропуснатото време.

Долу татко седеше с вестник на масата, обграден с покрити със салфетки чинии. В чест на моето триумфално завръщане от такава благотворна лятна почивка, по време на която аз не съм експериментирала нито с алкохол, нито с момчета, нито съм нарушавала вечерния час, нито съм излизала на слънце без обилен слой слънцезащитен крем, мама беше приготвила закуска, достойна единствено за кралете и за техните ангелски дъщери.

Седнах на обичайното си място, отрупвах чинията догоре с храна и им разказах всичко за летуването в Калифорния. Това обаче беше цензурираната версия, която наблягаше предимно на общите моменти с Ред и Джейн, обогатена с няколко подходящи и навреме добавени вмятания за Джаки и Саманта (чиито родители, разбира се, са били много строги и взискателни). Описах им подробно всички морски дарове и риби, които бях опитала и цветисто разиграх пред тях вечерта, когато сервитьорът заля с вода изгорялата Франки. Разказах им дори за пясъчните ангели, които бяхме правили с леля Джейн на плажа. Обрисовах, колкото се може по-подробно океана, лятната къща и „Муунлайт булевард“ с неговата пъстра смесица от летовници и местни жители, като внимавах да не спомена Сам.

— Всичко звучи толкова красиво, Ана — каза мама, доливайки си кафе.

— А какво ново по тези места? — попитах, надявайки се да не се изпусна неволно за Сам.

— Баща ти има новини за теб — и мама се усмихна на татко през масата.

— Нали си спомняш, че точно преди да заминеш се добрах до каталога на „Хувър хауз“ — онова старо имение на „Роуд файв“? — попита татко. — Е, успях да го продам. Само след седмица се разрази ожесточено наддаване, точно както бях предвидил.

— Татко, това е страхотно! Поздравления!

— Затова отиваме да празнуваме тази вечер. Заедно със семейство Перино. Как ти се струва?

Усетих се, че просто свивам рамене, затова побързах да изобразя радостно въодушевление.

— Между другото, къде е Франки? — продължи татко. — Вече е почти обед. Не мога да повярвам, че двете издържахте на толкова продължителна раздяла.

Поех си дълбоко въздух и отпих голяма глътка портокалов сок.

Ами какво да ти кажа, татко. Най-напред Франки ме излъга, че е спала на футболното игрище с едно момче чужденец, което беше на обменни начала в нашето училище и че първият път не било кой знае какво. После ние си обявихме състезание една на друга за тия двацет момчета, които всяка от нас трябваше да свали през ваканцията, но накрая се оказа, че сме покрили само половината бройка и тя пак ме излъга, че е правила любов с едно от тях, а излезе, че просто са се търкаляли голи по плажа, след което скъсаха. Междувременно, докато аз се разделях с моята девственост с помощта на момче номер пет (или май беше шест?), Франки прочела дневника ми и разбрала, че бях влюбена в Мат, откакто се помня. А между другото, малко след като ти ни направи онази снимка, на която сме омазани с торта, той ме целуна и така започна всичко онова, което не можехме да споделим с нея. Франки беше толкова бясна, че запрати дневника ми чак на дъното на океана, където той е обречен на изгнание, докато свят светува, заедно с онази злочеста влюбена русалка, чийто сълзи се превръщат в цветни парчета стъкло. Ще ядеш ли това парче бекон?

Татко си правеше сандвич, като внимаваше да не оставя трохи в маслото и търпеливо очакваше моя отговор.

— Сигурно ще отида да я видя по-късно — казах.

— Хубаво. Ние вече казахме на Джейн и Ред за вечерята. Знаеш ли, Ана, изглеждаш някак различна — и той задържа поглед върху мен по-дълго от обичайното.

— Какво имаш предвид? — надявах се гласът ми да не ми изневери и в него да не се усети вина заради споменатия по-горе „инцидент“, която едва ли щеше да бъде уловена от неговите бащини сензори, но затова пък мама вече щеше да е нащрек.

— Ами, почерняла съм. И съм отпочинала.

Мама кимна.

— Трябваше отдавна да те изпратим.

— Ха-ха.

Понякога се чувствам като извънземен пришълец, изоставен от кораба-майка и обречен да броди сред някакви родители земляни, които щяха да си останат в пълно неведение чак до края на света.

След тази закуска на въпроси и отговори дойде време за обезкуражаващата задача да разопаковам цели три седмици мръсни тайни. Исках да кажа *дрехи*. Мръсни дрехи.

Започнах, като изсипах цялото съдържание на куфара си, включително и около двайсетина кила пясък, върху леглото. После отделих дрехите от всичко останало — купчина парчета цветно стъкло и мидени черупки, плоските къщички на морски рачета; онова раирано камъче, което Франки ми даде първия ден на плажа; айпод; мобилен телефон; картички, които така и не изпратих; магнит от Сан Франциско, който щях да залепя на вратата на шкафчето си в училище; книгата със стихове за океана от „Сити Лайтс“; менюто от „Смуути Шак“ с имейл адреса на Сам, надраскан в долния ъгъл.

Намерих нов буркан за стъклените си съкровища от плажа и скрих менюто на дъното на чекмеджето с чорапите, където мама нямаше да го открие. Всички останали неща се върнаха на мястото си в моята стая, сякаш никога не я бяха напусkali — даже пуловерът на Сам се настани без усилие в чекмеджето с моите пуловери, като че бяха стари приятели, срещнали се отново след дълга раздяла.

Той все още пазеше миризмата на тялото му. Оставих го най-отгоре, така че да мога да си го облека, след като мама и татко се

оттеглят в благословено неведение в тяхната спалня.

Отворих прозореца и вдигнах комарника, надявайки се да изтупам пясъка от дрехите си преди вятърът да ми го е навял обратно в лицето. Видях Франки да лежи в техния заден двор и да се пече на слънце, подсилвайки и без това великолепия си тен. Тя прелисти един брой на „Звезден стил“, после го хвърли върху купчината списания на съседния шезлонг, който навремето беше моят.

Списанието предизвика лавина, защото се свлече на тревата и повлече още няколко след себе си. Франки се протегна да ги събере, но не можа да ги стигне, без да стане от мястото си. Рискуваше да събори и останалите и сама да се прекатури от шезлонга.

Нямаше вече изкусно изложен плосък корем, полуотворени искрящи устни, леко разтворени крака и натежал бюст.

Нямаше святкащ под слънцето пясък.

Нито ревящ наблизо океан.

Нито подсвиркващи момчета с потекли лиги.

Само Франки и моят празен шезлонг.

Беше ми болно да я гледам така и се почувствах виновна, задето съм се притаила в сянката на моята стая и я дебна като сталкер^[1].

— Франк! — извиках. — Слизам при теб!

Франки ме посрещна в кухнята и пътьом извади две диетични коли от хладилника, преди да се качим в нейната стая.

Стори ми се, че е минала цяла вечност, откакто бях тук за последен път, а тъмночервените и лилави краски на мароканската ѝ стая уютно ме приласкаха за добре дошла.

Седнах на леглото и подвих крака под себе си. Видеокамерата ѝ беше свързана с компютъра и прехвърляше доказателствата за нашето Най-велико Лято на Всички Времена върху харддиска.

— Можем да изгледаме всичко по-късно, ако искаш — предложи тя и кимна към камерата, докато навличаше едни шорти върху банския и се настаняваше пред тоалетката. Последния път, когато бях тук, я наблюдавах как се кипри пред голямото огледало за вечерта, в която изготвихме план за предстоящата ваканция.

Свих рамене. Двете се погледнахме, после едновременно отклонихме очи. После пак се погледнахме и пак отклонихме очи една от друга. Отворихме кутиите с диетична кола и отпихме. Без да говорим. После започнахме в един глас.

„Франки, аз...“ и „Ана, аз...“, неловко и напрегнато. Никога досега не бяхме изпадали в такава ситуация. И не знаехме как да я преодолеем.

Но това все пак беше нейната стая, затова трябваше да я оставя да говори първа.

— Радвам се, че дойде, Ана. Знам, че вече говорихме по този въпрос, но аз продължавам да се чувствам особено. Разговорът ни остана недовършен.

— И аз мисля така.

— Ами, тогава... — тя дълбоко си пое въздух, после бавно го изпусна, а едно недоловимо „Маг“ се разнесе като пара в края на тази въздишка. — Разбирам защо не е искал да ми каже още тогава — продължи. — Той винаги се е притеснявал за мен — дори още когато бяхме деца. Ако си охлузех коляното или паднех от колелото, той беше първият, който ще ми се притече на помощ и ще се увери, че мама вече носи аптекката.

— Помня — усмихнах се аз. — Той беше въплъщение на баткото.

— Беше. Но с това се свърши — него вече го няма, за да ме защитава, Ана. А и ти не си длъжна да го правиш. Знам, че направих куп глупости. Не е било нарочно — просто така се случи. Даже ти не би могла да промениш това. Аз... То беше нещо, през което трябваше да мина сама.

Гърлото ми се сви.

— Чувствах се така, като че съм го предала — казах. — Всички тия забезки с пушенето, Йохан, Джейк... Не успях да се погрижа за теб. Не успях да спазя даже онова просто обещание.

— Ана, брат ми умря. И няма начин да ме предпазиш от това. Сега всичко зависи само от мен. Аз го предадох. Предадох и себе си.

Тя посегна към най-горното чекмедже и извади оттам пакет цигари.

— Знам, че мога да бъда и по-добра — продължи, докато мачкаше цигарите, после ги хвърли в кошчето. Не я бях виждала толкова решителна, откакто избирахме банските си в „Блинг“ и тя измисли плана за двайсетте момчета.

— Франки...

— Има и още нещо, Ана. Когато пристигнахме в Калифорния, ти ме попита дали си спомням партито за рождения ти ден.

Кимнах, вдигайки невидимо конче от юргана ѝ.

— Спомням си го. След като се прибрахме у нас онази вечер, Мат се държеше като космонавт — сякаш се носеше в безтегловност. Сега не мога да си представя, че още тогава не съм усетила какво става, но последното нещо, което бих предположила, си ти — искам да кажа, че за мен това беше отвъд всичко възможно. Та ти ни беше като сестра.

— Но аз...

— Чакай... Нека да довърша — тя ме погледна твърдо, разцепената ѝ вежда потрепваше в усилието да не се разплаче. — Онази вечер, след като си измих зъбите, отидох в неговата стая. Той седеше на леглото си и си играеше с онова синьо стъкло, което винаги носеше на връзка на врата си, а върху лицето му имаше широка усмивка. Помниш ли връзката му със синьото стъкло?

Синьото стъкло.

— Разбира се.

— Тогава го попитах какво му е толкова забавно. Той подскочи, защото не ме беше усетил, че го наблюдавам как се усмихва като глупав малчуган. Отговори ми, че няма нищо особено — просто много се е забавлявал на твоя рожден ден. И аз му повярвах и продължих да му вярвам чак до деня, в който прочетох твоя дневник. Едва тогава всичко ми се изясни. Сега вече разбирам защо ме е подпитвал кого харесваш в училище и кой иска да те покани на танци.

Тя замълча, докато аз успея да смея чутото, да събера парчетата на пъзела и да възстановя другата половина от нашата история, чиято липса ме преследваше още от онази първа нощ — какво точно е изпитвал той към мен. Дали това просто е било една момчешка глупост, продължила малко повече от обичайното, за да бъде накрая забравена също толкова леко, с каквато лекота беше сторена. Веднага след като отиде в колежа.

— Влюбена съм в него, откакто се помня, още когато бях на десет — признах.

— Да — каза тя. — И двамата сте били тайно влюбени един в друг. Сега вече го зная. Тримата бяхме толкова близки... Не съм знаела какво се случва с вас, докато не прочетох твоя... Съжалявам, Ана.

Стиснах очи и се опитах да пропъдя спомена за пръстите ѝ, стиснали моя дневник.

— Всичко е наред.

— Нощта, когато се върнахме от болницата — продължи тя, — когато мама и татко бяха долу с вашите, след като те ни докараха у дома, аз отидох в стаята му. И сега не зная защо го направих — имах чувството, че ме вика.

Вътре всичко си беше постарому, както го беше оставил същата сутрин. Леглото — неоправено. Мръсни дрехи по пода. Тениската от твоя рожден ден със засъхнала глазура по нея — същата, каквато има и в твоя гардероб. Висеше от вътрешната страна на вратата на гардероба — синя и корава. Сигурно още си е там.

Усмяхнах се като си представих как Мат провесва омазаната с торта тениска на вратата на гардероба в същия миг, когато аз тъпчех моята в найлоновата торбичка в съседната къща, напълно объркана от това, което току-що се беше случило.

— Мислех, че не си я познала — казах. — Нали преди да тръгнем за Калифорния прегледахме гардероба ми и ти поиска да я изхвърля.

— Тогава не я познах. Но щом видях снимката в дневника ти, започнах да свързвам нещата... Както и да е — продължи след малко тя. — Вечерта след катастрофата стаята му още миришеше на него, разбираш ли? Искаше ми се да се затворя там и никога повече да не изляза, да вдишвам неговия аромат и да вярвам, че той рано или късно ще се върне. Седях на ръба на леглото и разглеждах нещата на нощното му шкафче. Будилникът. Една полупразна чаша с вода. Монети. Някаква книга, която беше прочел до половината. И връзката със синьото стъкло.

— Ти... сериозно ли — промълвих. — Винаги съм мислела, че се е загубила в болницата или по време на катастрофата.

— Не е. Сигурно е забравил да си я сложи онази сутрин. Нещо тогава ме накара да я взема и аз го направих. Стиснах я в юмрук и плаках, докато не заспах на леглото му. На следващата сутрин се събудих в собственото си легло, но все още стисках синьото парче стъкло. Дори не можех да си спомня защо съм я взела, нито как съм я донесла от неговата стая в моята. Няколко дни по-късно мама се скиташе из къщата в транс, мърморейки под нос за синьото колие —

искаше да му го сложи. Не ѝ казах, че е в мен. Скрих го в джоба на едно старо палто, където бях сигурна, че няма да рови дори при някоя от нейните акции за предекориране на къщата. Същото, което ме подтикна да взема връзката със синьото стъкло, сега ме накара да запазя в тайна, че е в мен. Чувствах се ужасно, че мама ще я помисли за изгубена, но усещах, че има някаква причина, поради която тя не трябва бъде погребана с брат ми. Не знаех защо е така — просто бях сигурна в това.

— Какво искаш да кажеш с това? — попитах, все още потресена от мисълта, че връзката със синьото стъкло е била в нея през цялото време; че тя знае какво е да пазиш тайна толкова дълго време.

Тя остави настрана кутията с кола и измъкна нещо от чекмеджето, където държеше цигарите.

— Че тя е твоя, Ана. Винаги е била твоя — и тя притисна пръстите си в дланта ми.

Погледът ми бавно се спусна от лицето ѝ към плоския син предмет в ръката ми. Там беше то, малко и непретенциозно триъгълно парче синьо стъкло, повесено на усукана кожена връзка. Всичко се завъртя пред очите ми като филм — тортата, кухненската мивка, връзката със синьото стъкло, целувката, есемесите, задният двор, втората целувка, и следващата, и следващата, и следващата, звездите, книгите, килера под стълбището, сладоледът, колата, болницата. Бузите ми пламнаха. Чаках мъката да ме залее и сълзите ми да рукнат.

Чаках.

И чаках.

И чаках.

Но... нищо не се случи.

Чувствах се... *добре*. Мислех си за Мат и синьото триъгълно стъкло, което винаги висеше в трапчинката между ключиците му и усещах стягане в гърдите, но не и порив да плача. Нямах го онова съкрушително чувство за безвъзвратна загуба. Нямах лавина от тъга.

Чувствах се добре.

Стиснах връзката в ръка и почувствах как ме обзема... покой. И любов. И чувство на опрощение. И усещането, че нещо е приключило. Че е дошъл краят на едно нещо и идва началото на нещо друго.

— Благодаря ти — прошепнах и протегнах ръце, за да я притисна до себе си в дълга и силна прегръдка.

— Май така и не стигнахме до двайсет, а? — усмихна ми се през сълзи Франки.

— Не, не успяхме.

— Е, какво пък. Ти заслужаваш поне пет точки отгоре заради Сам.

Сам. Звукът от неговото име ми върна аромата на кожата и косата му и тилът ми настръхна при този спомен.

— Нали се сещаш, че ще искам подробен доклад за тия ваши randevuta — каза Франки.

— Франческа, аз съм шокирана!

— О, я стига! Нали знаеш, че рано или късно ще те накарам всичко да си признаеш!

— Не, шокирана съм, че използва правилно дума като „randevu“! Ти дори произнесе...

— А ти се опитваш да смениш темата — тя се разсмя, избърсвайки с пръст последната влага от очите си. Този път беше съвсем различен — смехът ѝ. Тъжен и малко по-овладян, но затова пък висок, откровен и пълен с надежда. Докато гледах как червеното стъкло просветва и хвърля отблясъци по загорялата ѝ кожа, аз най-сетне разбрах. Никога не е имало предишна или сегашна Франки. Всичко, което се случи, просто беше част от това, което е тя; от това, което съм аз; от това прекрасно приятелство, което винаги съм обичала.

Притиснах парчето синьо стъкло към устните си и се усмихнах на Мат, моят най-добър — приятел-момче; тази усмивка беше и сбогуване с едно обещание, дадено от разбитото ми сърце, което бях пазила много дълго, заедно с моя дневник. Сега някъде на дъното на черния разпенен океан една заточена там русалка четеше писмата ми и плачеше неудържимо за една любов, която тя никога не би могла да познае даже за миг.

Преди ваканцията двете с Франки бяхме планирали Най-великото Лято на Всички Времена, лятото с двайсет момчета. Така и не се споразумяхме за окончателната сметка — дали момчетата от „Керълайнс“ влизат в бройката, дали мъжът с шейковете не е прекалено стар, за да бъде смятан за момче, дали кратката авантюра с татуираната рок звезда може да се брой за нещо друго, освен за

отмъщение. Но в края на краищата имаше само две момчета, които имаха някакво значение.

Мат и Сам.

Когато затворех очи, виждах Сам да лежи до мен на одеялото през онази първа нощ, когато гледахме звездите — нощта, когато ме накара да видя всичко в нова светлина — лекия бриз по кожата ми, музиката, огньовете по плажа и океана. Но виждах и Мат; неговата целувка с дъх на марципан. Всички книги, от които ми беше чел. Неговите вълшебни приказки върху картичките от Калифорния, които станаха реалност в Занзибар Бей.

Когато целунах Сам, бях твърде изплашена дали няма да забравя Мат. Но сега вече знам, че никога няма да го забравя. Той винаги ще е част от мен — но просто по различен начин. Също като Сам, който прави шейкове на плажа на хиляди мили оттук. Като Франки, тази вуду пеперуда, която успя да открие в тъмното пътя към дома. Като звездите, които избледняват заедно с ореола на залязващата луна. Като океана, който къпе и шепти на брега. Нищо на този свят не се губи — просто се превръща в нещо друго. Нещо красиво.

* * *

Франки ми се усмихваше, а сцепената ѝ вежда се беше извила в очакване. В този миг, докато седях на пурпурния ѝ юрган, а слънчевите лъчи играеха около нас, промъквайки се през прозореца, аз си дадох сметка, че ние сме късметлии — късметлии, че сме живи, както казваха всички.

Пъхнах синьото стъкло в джоба си и дълбоко въздъхнах.

Стой така, Ана Райли. В този момент всичко е свършено.

[1] Човек, преследващ тайно някой друг, от когото е обсебен; често това е почитател на шоу звезда. — Бел.прев. ↑

Издание:

Сара Оклър. Едно лято с 20 момчета

Американска. Първо издание

ИК „Пан“, София, 2010

Редактор: Валери Манолов

Корица: Олег Топалов

ISBN: 978-954-657-952-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.